

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

All he craves is me.
All he demands is *everything*.

fear me, love me

LILITH VINCENT

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENDEN KORK, BENİ SEV
MAFYA YAŞ FARKI ROMANTİZMİ

LILITH VINCENT

İÇİNDEKİLER

Tanıtım

Yazısı Çalma

Listesi

Okuyuculara Not

i. Şimdi

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

ii. Sonra

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

iii. Şimdi

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27 Epilog

Teşekkür

Lilith Vincent'ın Kitapları

Yazar Hakkında

Tyrant Mercer dilekleri yerine getirmez. O borçları tahsil eder ve beni almaya geldi.

Tek istediğim, onu benden çalan adamdan küçük kardeşimi geri almaktı. Ailem, nefret ettikleri Tyrant'a borçlu ve şeytanın gözleri bana kayınca beni reddettiler. Artık bu şehri gölgelerden yöneten acımasız adamdan beni koruyacak hiçbir şey ve hiç kimse yok.

Ama Tyrant beni henüz saçımdan tutup sürüklemeyecek. Önce bana işkence edecek.

Tyrant, onun sapkın oyunlarını oynamamı istiyor. Beni eğlendirmek için yıkılacağımı düşünüyor, ama ikimizden de daha büyük bir sır taşıyorum. Bu sır, şu anda olabilecek en kötü adamın elinde.

Tek istediği benim. Tek talebi her şey. Tyrant bana istediğim her şeyi verecek, tek söyleyeceğim şey, *keşke...*

Ama bir dilek, şeytanın kendisi tarafından yerine getirildiğinde lanet haline gelir.

Yazarın notu: Fear Me, Love Me, karanlık temalar, zorla üreme, somnofilia, yaş farkı, kıskanç ve sahiplenici bir alfa erkek ve tatlı ama güçlü bir bakire kahraman içeren bağımsız bir MF romantizm romanıdır. Hikaye müstehcen ve lezzetlidir, bu yüzden lütfen kendi takdirinize göre okuyun. Bu kitapta kesme ve kendine zarar verme sahneleri bulunduğunu lütfen unutmayın.

BENDEN KORK, BENİ SEV LILITH VINCENT

Telif hakkı © 2023 Lilith Vincent

| Tüm Hakları Saklıdır |

Kapak tasarımı: Untold Designs

Kapak modeli Jord Liddell

Fotoğraflar Ashleigh Craggs

Düzenleme Fox Proof Editing

Düzeltilme Rumi Khan

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan, incelemeler için kısa alıntılar hariç, hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Yazarın eserine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm karakterler, yerler, olaylar ve diyaloglar yazarın hayal gücünden kaynaklanmaktadır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Vellum ile oluşturulmuştur

ÇALMA LİSTESİ

HEARTBEAT – Isabel LaRosa
A GOOD DAY TO DIE – Arankai
skins – The Haunting
Little Dark Age – MGMT
The Unknown – peach tinted
BABYDOLL (Speed) – Ari Abdul
Without You – Lana Del Rey
Çağırma – Sleep Token
Kalplerin Savaşı – Ruelle
Cennetten Dışarıda – Bruno Mars
Keeper – Reignwolf
Beni Hissettir – Elvis Drew

Spotify'da "Fear Me, Love Me by Lilith Vincent"ı arayın veya buradan bulun:

<https://spoti.fi/3qxsRC7>

"Onu düzeltebilirim"ın sadece kitabı açıp aşık olmak için bir bahane olduğunu bilen tüm kızlara.

OKUYUCULARA NOT

Sevgili okuyucular, size yine seksi bir takım elbise giymiş, kocaman bir penisi olan bir başka yürüyen kırmızı bayrak demeti sunmaktan büyük heyecan duyuyorum. Burada ne yapıyoruz biz? Neden böyleyiz? Ne zaman gelecek? Benim gibi, siz de muhtemelen kurgusal aşk geçmişinizi gözden geçirip, endişe verici sayıda muhteşem felaketle karşılaştınız. Sanırım bunlar, televizyonun veya kitabınızın önünde kanepede dik oturup, az önce bir suç işleyen birini düşündüğünüz ilk ana kadar uzanıyor: "O. Ona takıntılıyım ."

Eğer kötü adamlara aşık olmamızı istemiyorlarsa, neden onları bu kadar muhteşem yarattılar? Jafar. Kaptan Hook. Kylo Ren. Lucius ve Draco Malfoy. Scar. Opera Hayaleti. Sesshomaru. Bir de benim kişisel favorim ve ilk aşkım var: Goblin Kralı Jareth.

Jareth. *Jareth*. Kıyafetleri muhteşem. Sırıtişları şeytani. Saçları sırlarla dolu ve penisi *dışarıda*. Bu adam kaçırmayı bir olaya dönüştürmeyi biliyor. "Mafya romantizmi ama *Labirent havası* verin"e hazır değildim vibes" in yüzüme tokat atmasına hazır değildim, ama bu olur olmaz, hemen dizüstü bilgisayarımı kapıp yazmaya başladım.

Fear Me, Love Me, kötü adamın kızı elde etmesini isteyen herkese yazılmış bir aşk mektubu. Aldatma ya da paylaşma yok. Tyrant tek kadınlı bir adam ve Vivienne'e ölümcül bir şekilde takıntılı. Karanlık temalar, şiddet, üreme, dubcon, müstehcenlik, somnofilia, kan oyunu, dönem oyunu, ipler, gaglar ve bıçak oyunu var. **Lütfen bu kitabın şunları içerdiğini unutmayın kesme ve kendine zarar verme eylemlerine ve cinsel saldırı girişimlerinin anılarına yapılan atıflar ve tasvirler.**

Tüm bunlar size eğlenceli geliyorsa, sayfayı çevirin, gözlerinizi kapatın, bir dilek tutun ve Tyrant Mercer hemen gelip sizi alıp götürecektir.

BÖLÜM I

ŞİMDİ

Vivienne

"En iyi oğlum kim? Dünyanın en sevimli küçük adamı kim?" Barlow'u kalçamda zıplatıyorum ve o, dünyadaki hiçbir şeyi umursamayan 16 aylık bir çocuğun neşeli gülüşüyle gülüyor. Ben de onunla birlikte gülümserim ve ona aptalca bebek konuşmalarıyla sorular sorarken burnumun ucunu onun burnuna sürterim. Parmakları boynumdaki ince altın zinciri bulur ve ben onun tombul ellerine öpücükler yağdırırken o da onunla oynar.

Üvey annem Samantha, benimle mutfak duvarındaki saati arasında bakışlarını gezdiriyor, sanki üvey kardeşimle geçirdiğim saniyeleri ölçüyor ve her birini kıskanıyormuş gibi. Şu anda Samantha akşam yemeğini hazırlamakla meşgul, ben de elimden geldiğince bebeğimi kucaklayıp sevgi göstermeye çalışıyorum.

"Ölçü kaşıkları nerede?" Samantha sinirli bir şekilde iç çekerek çekmeceleri ve dolap kapaklarını açıp kapatıyor.

Arkamı dönüp bir çekmeceyi açıyorum. "İşte burada... oh." Eskiden pişirme gereçlerinin bulunduğu çekmece şimdi yer paspaslarıyla dolu.

"Her şeyi aylar önce yer değiştirdim," diyor üvey annem huysuzca, ses tonu yardım etmeye çalıştığım için onu rahatsız ettiğimi gösteriyor. Dolabın içini karıştırıyor ve bir halka üzerinde plastik kaşık seti çıkarıyor. "İşte burada."

Bu, benim büyüdüğüm ev, ama geçen yıl Henson Üniversitesi'ne gitmek için taşındığımdan beri bana karşı dönmüş durumda. Eşyalar hiç de beklediğim yerde değil, duvarlar farklı renklere boyanmış ve yatak odam Samantha'nın fotoğraf ekipmanları ile babamın golf malzemelerinin depolandığı bir yer haline gelmiş. Bazen tatillerde orada uyuyorum, ama yatağıma ulaşmak engelli parkur koşusu gibi geliyor. Karanlıkta yatarken, babamın ve Samantha'nın eşyaları üzerimde bir yük gibi duruyor, varlığımı kıskanıyor ve yargılıyorlar. Samantha hala hoş karşılandığımı göstermeye çalışıyor. Babam ise nadiren rahatsız oluyor.

Sanki onu düşünmek onu eve çağırmış gibi, ön kapı açılır ve koridorda ayak sesleri duyulur.

"Benim," der babam neşeli bir sesle.

Samantha aceleyle ilerler ve Barlow'u benden alır. Gülümsemesi gergindir ve küçük kahkahası zorludur. "Çabuk, onu bana ver. Yatma vaktinden önce onu çok fazla heyecanlandıracaksın," der.

Duvardaki saate bakarım. Saat daha dört bile olmamıştır ve Barlow'un saat altıya kadar yatırılmayacağını biliyorum. Üvey kardeşim eskiden olduğu yerde kollarımda boş bir acı kalır ve Samantha onu mama sandalyesine oturtup babamı selamlamak için arkasını döndüğünde hüznle izlerim. Odanın sıcaklığı düşer, ve bunun sebebi sadece Barlow'u kucağımda tutmamam değildir. Samantha'yı severim, ve o da beni severdi. Vurgu "*eskiden*" *kelimesindedir*. Geçen yıl olanlardan sonra, Barlow'la nadiren vakit geçirmeme izin verilir, ve artık benden hiç bebek bakıcılığı yapmam istenmez.

Babam yerel nalburdan aldığı poşetlerle mutfığa girer ve beni orada görünce yüzünde öfke patlar. "Burada ne işin var?"

Barlow'a çaresizce işaret ediyorum. "Ben sadece..."

Babam Samantha'ya bir bakış atar ve çenesini sıkar. Abartılı bir sabırla, alışveriş poşetlerini mutfak masasına koyar ve oğluna içten bir sevgiyle döner.

"Merhaba, evlat. Öğleden sonra iyi geçti mi? Annene iyi davrandın mı?"

Gülümser ve çocuğun yanağını gıdıklayarak onu öper. Boğazımdaki düğümü yutarım. Elbette Barlow bunu hak ediyor, ama ben aynı sevginin onda birini bile görebilmek için neler vermezdim.

Babam ve Samantha, babamın az önce yaptığı iş hakkında konuşurlar ve sonra babam kızını daha fazla görmezden gelemes. "Okulda uslu durup durmadığını sorardım, ama senden yalanlardan başka bir şey beklememem gerektiğini biliyorum."

Onun sözlerinin acısı göğsümü parçalıyor. Neredeyse iki elimle sırrımı saklamak ve acıyı dindirmek için uzanacağım. Bunun yerine, acıyı nefesimle bastırıyorum.

Ben yalancı

değilim.

Değilim.

"Her şey yolunda," diye fısıldıyorum, gömleğimin dantel manşetleriyle oynayarak. Bu gömleği, bir ikinci el dükkanında bulduğum, yaprakları açmış çiçeklerle süslenmiş eski bir dantelden kendim yaptım. Onu ilk kez mutlu bir şekilde gösterdiğim gün, babam kötü bir şekilde güldü ve "Kim eski bir perdeyi giyip dolaşmak ister ki?" dedi.

Ben. Ben yaparım. Bu dantel muhtemelen bir zamanlar yaşlı bir kadının oturma odasında asılıydı ve o öldüğünde kızı ya da torunu onu yıkadı, katladı

ve hayır kurumuna bağışladı. Bundan çok önce, yaşlı kadın genç bir kadındı ve birine aşık; bu kadar romantik bir danteli satın almış olması için öyle olmalı. Perdeleri dikerken sevdiği kişiyi düşündü ve umutla perdelerin arkasından bakarak sevgilisinin onu aramasını bekledi. Henson'ın kasvetli gökyüzüne karşı dantel çiçekleri hayranlıkla seyretti. Onun mutluluğu ve kalp kırıklığıyla giyinmişim. Onun umuduyla giyinmişim. Son zamanlarda etrafta o kadar az umut var ki, bulabildiğim her parça umuda çaresizce sarılıyorum.

Babam ve ben birbirimize bakıyoruz. Söylemek istediği çok şey var, ama sözlerini içinde tuttuğunu hissedebiliyorum. Söylemek istemediği için mi söylemiyor, yoksa doğru anı mı bekliyor, bilmiyorum. O çizgiyi bir kez aşarsa, geri dönüşü olmaz.

Aniden benden uzaklaşır ve ben de ciğerlerimde yanan nefesi sessizce dışarı veririm. Haftada birkaç dakika Barlow'la vakit geçirmeme izin vermesi için barışı korumaya çalışıyorum. Tek istediğim kardeşimle birlikte olmak. Aileden daha önemli bir şey yok ve Barlow beni gerçekten seven tek kişi. Beni nefret eden iki kişi tarafından yetiştirilirken bu durumun daha ne kadar süreceği belli değil.

Babam mutfakta gürültüyle dolaşüyor, bir bardak su alıp içerken dolabı ve buzdolabını açıp kapatıyor. Sonra bardağı o kadar sert bir şekilde masaya koyuyor ki, neredeyse kırılıyor.

"Yapacak çok işin olmalı, Vivienne." Samantha, tezgahın üzerinde duran çantama umutsuzca bakar. Kendini ince davranıyor sanıyor, ama ben onun ne istediğini, sanki megafonla "*Evimden defol!*" diye bağıryormuş gibi açıkça anlıyorum.

"Evet, çok," diyorum, isteksizce çantamı alırken. "Bu gece mezardaki taş melekleri çizmeyi düşünüyorum..."

Samantha bana kısa bir gülümseme atar ve hemen arkasını döner. "Ne güzel. Owen, bu akşam yemekten sonra kredi kartı ekstrelerini gözden geçirmeliyiz..."

Barlow'un başının üstüne bir öpücük kondurup, tatlı bebek kokusunu içime çekerek ön kapıya doğru yöneldim.

Kapıyı açar açmaz babamın öfkeli sesi kulaklarımı tırmalıyor. "Neden onu buraya girmesine izin veriyorsun? Barlow'u kucağında tutuyordu, değil mi? Sana ona güvenilmez demiştim."

Sesini alçaltmaya bile çalışmıyor, böylece onu duymayayım. Daha yumuşak bir ses tonuyla Samantha'nın ona yalvardığını duyabiliyorum.

Aşağılanma hissi beni kaplar. Kapıyı arkamdan kapatır ve bir hafta boyunca onların hayatlarından kaybolurum. Bu arada aklıma gelirsem, mutlu düşünceler olmayacaktır. Şu anda Samantha, babama, benim gelmemi istemiyorsa bunu bana kendisinin söylemesi gerektiğini söylüyor olmalı. Babam eşyaları çarpıp bağılıyor, ama o bir korkak ve bunu yüzüme söylemek istemiyor. Benim gelmeyi bırakmamı istiyor, böylece kötü adam olmadığını iddia edebilsin. Kardeşimi görmeye devam edebilmek için onun ne istediğini fark etmemiş gibi davranıyorum.

Zamanla, geçen yıl olanların en azından onlar için unutulmaya başlayacağını ummak zorundayım. Bir yük olmak yerine, tekrar ikinci planda kalabilirim. Tıpkı dört yıl önce, on beş yaşındayken olduğu gibi.

Bir anlık ağrı hissedince kaburgalarım hafifçe dokunuyorum.

Eskiden babamın ve Samantha'nın hayatlarında sonradan eklenen bir not olmak acı vericiydi, ama şimdi bu evde geçirdiğim ilk ayları özlemle hatırlıyorum.

Soğuk sonbahar rüzgarı caddedeki yaprakları savuruyor ve havada yaklaşan donun keskin kokusu var. Yaz kesinlikle bitti. Isınmak için omuzlarıma bir pelerin ceket giyiyorum ve yürürken kahverengi deri çantam uyluklarıma hafifçe çarpıyor. Henson genellikle kasvetli ve sık sık yağmur yağar, ama şimdilik gökyüzü açık ve kaldırımlar kuru.

Birkaç dakika sonra, taş kemerli ve üzerinde "East Henson Mezarlığı" yazan ferforje bir kapıya varıyorum. Açık kapıdan geçerken, bu soğuk pazar öğleden sonra etrafta pek kimse olmadığını görüyorum. Mezarlığın ön tarafında parlak, modern mezarlar ve renkli, kokulu çiçeklerle süslenmiş gösterişli gül bahçeleri var. Daha geride, kiliseye yakın olan kısımda ise daha eski mezarlar bulunuyor. Mezarların arasında yabani çiçeklerin yetiştiği soluk, yosunlu mezar taşlarının olduğu burayı çok seviyorum.

Uzun çimlerin üzerine çapraz bacaklı oturuyorum, eskiz defterimi çıkarıyorum ve önümdeki taş meleği seyrediyorum. Yüz kırk yaşında ve uzun elbisesi etrafına yayılmış, sanki ağlıyormuş gibi başını kollarına dayamış bir tabutun üzerinde yatıyor. Kumaş, taştan oyulmuş değil de ipekten dokunmuş gibi karmaşık bir şekilde katlanmış. Açık kanatları beyazlaşmış ve uçları ufalanmış, ama yine de özenle oyulmuş tüylerin çoğunu ayırt edebiliyorum.

Kalemimi alıp çizmeye başladığımda parmak uçlarım karıncalanıyor ve bugün ilk kez heyecan ve mutlulukla doluyorum. Henson Üniversitesi'nde kostüm tasarımı ve sanat tarihi okuyorum ve dikiş yapmadığım zamanlarda çizim yapıyorum. Burslu olarak girdim. Babamın beni üniversiteye gönderecek parası yoktu, hele ki Henson gibi prestijli ve pahalı bir üniversiteye. Parası olsaydı bile, benim için o kadar para harcamazdı. Annem de benim için üniversite fonu oluşturmamıştı. Hayatımın ilk on dört yılını onunla Los Angeles'ta geçirdim ve o alkol ve uyuşturucunun etkisiyle buzdolabına yiyecek koymayı bile unutuyordu, benim geleceğimi düşünmek bir yana. Annem aşırı dozda uyuşturucu alıp öldüğünde, babam beni Çocuk Koruma Hizmetleri'nden aldı ve beni Washington'a getirip kendisi ve yeni karısıyla yaşamaya başladı.

O bakmıyorken benim büyüdüğüme ne kadar şok olduğunu hatırlıyorum. Sürekli "Vivienne, vay canına. Çok uzamışsın. Dizlerime kadar geldiğin zamanları hatırlıyorum" ve "Gerçekten dokuzuncu sınıfa mı geçtin?" gibi sözler söyleyip duruyordu. Sanki onu kandırıyormuşum ya da onu şaşırtmak için arkasında büyümüşüm gibi. Birkaç kez ziyarete gelebilirmiş. Annemle benim nerede yaşadığımızı bilmiyor değildi.

Henson'da babam garip ama misafirperverdi, Samantha ise hoş ve nazikti. Beni sevdiklerini söylemediler ya da birdenbire aralarına giren küçük, ciddi, siyah saçlı kıza ilgi göstermeye çalışmadılar. Akşam yemeğinde masada otururken onların günlerini konuşmalarını dinleyebildiğim için bu durum beni rahatsız etmedi. Diğer insanlar evi gürültüyle dolduruyor, televizyonu açıyor ve ayakkabılarını ön kapının yanında bırakıyorlardı. Buzdolabına yapıştırılmış bir alışveriş listesi vardı ve üzerinde yazan şeyler bir veya iki gün sonra ortaya çıkıyordu. Daha önce hiç *bir "biz"*in parçası olmamıştım. Bir *"biz"*. Bir aile. Kimse bize yüksek sesle aile demiyordu, ama ben bu fıkre, kötü muamele görmüş bir sokak kedisi gibi yanaştım ve bir aile olmamızı umdum.

Bir süreliğine neredeyse mutluydum. Neredeyse.

Sonra on beş yaşımdayken her şey ters gitti. Ondan sonra kafamın içi karardı, ama karanlığı sessizce dışarı çıkarmak için yollar buldum, böylece kimseyi rahatsız etmedi. Kimseyi rahatsız *etmemeliyim*. Sahip olduklarım için minnettar olmalıyım, çünkü durumun çok daha kötü olabileceğini biliyorum.

Henson'daki soğuğa ve neme alışmam uzun zaman aldı. Sessiz yollar ve gürültülü ev. Ben tam tersine alışkindim. Evler ve apartmanlar sessizken otoyollar gürültüyle doluydu.

Annem ve ben üzgün ve sessiz bir hayat sürüyorduk. Annem benim için elinden geleni yapıyordu, tekrar tekrar uyuşturucuyu bırakacağını söylüyordu, ama uyuşturucu ve alkolün cazibesi onu her zaman geri çekiyordu ve eline geçirebileceği en kolay ve en ucuz maddeyi tüketiyordu. Annem ve babam yıllar önce bu şekilde tanışmışlardı. Bağımlılıkta birleşen bir çift. Babam birkaç yıl sonra hayatını düzene soktu ama annem bunu asla başaramadı ve sonunda bu onu öldürdü.

Bu günlerde babam oldukça güvenilir, ta ki birdenbire güvenilmez hale gelene kadar. Onun içki alemlerini neyin tetikleyeceğini asla bilemiyorum, Samantha da öyle. Muhtemelen iş stresi ya da eski kötü günlere duyduğu özlem, ya da her ikisi birden. Bir gün iyi bir koca ve Barlow'a ilgi gösteren bir baba olurken, ertesi gün ortadan kaybolur ve üç gün sonra kan çanağı gözlerle, bayat viski veya votka kokarak eve döner. Uyuşturucu yüzünden hiç aklını kaçırmaz, ama alkol yeterince kötüdür. Babam ağlar, özür diler ve Samantha'ya bir daha asla yapmayacağına söz verir. Samantha yapacağını bilir, ama onu her zaman affeder.

Geçen yıl, çoğu zaman şehrin sefil bir semtindeki bir kulüpte içki alemleriyle geçirdi ve en kaliteli içkiler ve yasadışı kumar masaları sayesinde göz yaşartıcı bir fatura biriktirdi. Üç günde yirmi dokuz bin dolar harcadı. Babamın bankada sadece altı bin doları vardı ve parti yapmak için yanlış kulübü seçti ve sonra faturayı ödemedi.

Biri kapıyı çaldı ve parasını istedi.

Çelik mavisi bakışları ve acımasız bir öfkesi olan biri. Öfkesi, kontrol edilemeyen yirmi tonluk bir kamyon gibiydi ve ben tam da onun yoluna çıktım. Hayatımla ilgili sonradan aklıma gelen düşüncelerim bir kabusla dönüştü, ama benim hatam, ailemi kurtarmak için Tyrant Mercer'ın acımasız öfkesini üzerime çekmek değildi.

Benim hatam, ailemin fedakarlığım için bana teşekkür edeceğini düşünmekti.

Taş melek, elbisesiyle ve tabutun üzerinde büyüyen, bileklerine dolanan sarmaşıklarla birlikte eskiz defterimin sayfasında belirir. Neden yaptığım şeyi görmekte zorlandığımı anlayana kadar kendimi sayfaya giderek daha fazla eğilirken buluyorum. Ben çizim yaparken güneş batmış. Alacakaranlık hızla geceye dönüşüyor ve etrafımdaki mezarlar karanlıkta kayboluyor.

Fısıldayarak küfrederek, aceleyle eşyalarımı topluyorum. Ana kapı muhtemelen şimdiye kadar kilitlenmiştir, ama koşarsam kilisenin arka kapısından çıkabilirim. Taş meleği çizerken hissettiğim huzur kayboluyor, yerine Samantha'nın Barlow'u alıp götürdüğü anı geliyor.

benden uzaklaş. Er ya da geç, artık gelmemi istemediklerini söyleyecekler. Bunu hissedebiliyorum, gece çökmesi kadar kaçınılmaz.

Bu üzücü düşünce beni o kadar tüketiyor ki, ayağa kalkıp arka kapıya doğru döndüğümde, neredeyse ona çarpana kadar önümde biri olduğunu fark etmiyorum. Onu geçmek için bir yana çekiliyorum, ama yolun başka biri tarafından kapatıldığını görüyorum. Üçüncü bir kişi arkamdan baskı yapıyor.

Mezarlığın eski bölümünde yalnız olduğumu sanıyordum, ama birdenbire etrafımı üç çocuk sardı. Hepsi benim yaşlarımda, on sekiz ya da on dokuz yaşında, koyu renk giysiler giymişler. En kötü görünümlü olanı, siyah kazak giymiş, elini kaldırıp iğrenç bir sırıtışla içinde ne olduğunu gösteriyor.

Bir bıçak.

Daha önce tuttuğum bazı bıçaklar kadar etkileyici değil. Bıçağın sapı kısa ve sıradan bir şekle sahip, bilenmiş kenarı ışık vurduğunda bir sevgilinin fısıltısı gibi ya da baştan çıkarıcı bir nota gibi mırıldanmıyor. Bıçağı tutan çocuk, böyle bir silahı nasıl kullanacağını ya da ne yapabileceğini bile bilmiyor gibi görünüyor.

Çenesi ile solumda duran mavi tişörtlü çocuğa işaret ediyor. "Çantayı ona ver."

Çantamı göğsüme sıkıca bastırıp başımı sallıyorum. Param olmadığı için para umurumda değil, ama eskiz defterim binlerce saatlik hayaller ve dileklerle dolu.

"Ona ver dedim," diye bağırır çocuk, bıçağı yüzüme doğru sallayarak.

Şimdi korkmaya başlamam gereken kısım bu mu? Bıçaklar beni çok uzun zaman önce korkutmayı bıraktı. "Değerli hiçbir şeyim yok. Sadece eskiz defterim var, onu alamazsın."

Çocuk daha da geniş bir gülümsemeyle, benim neyim olduğu umurunda olmadığını anlıyorum. Tek ilgilendiği şey benden bir şeyler almak.

Soğuk, sessiz bir rüzgar hızla kararan mezarlığı sarar ve ben, tamamen, tamamen yalnız olduğumuzu bilirim.

"Kollarını tut," diye sağımdaki çocuğa emir verir, o kirli beyaz tişörtlü, bakır saçlı bir çocuktur.

Beyaz tişörtlü çocuk kolumu tuttu, ben de ondan uzaklaştım, kalbim deli gibi atıyordu ve çığlık atmak için ağzımı açtım. Siyah Kazaklı öfkeyle kükredi. Bıçakla bana saldırdı ve ön kolumun arkasında beyaz bir çizgi halinde ateş patladı.

Derim yırtılır ve canlı, pembe etim ortaya çıkar. Hızlı kesildiğinde her zaman böyledir. Kanın yarayı doldurması biraz zaman alır. Evrenin durduğu ve dünyanın durduğu bir an vardır, sonra kaçınılmaz kalın, yakut kırmızısı sıvı fişkirir. Koyu mavi alacakaranlıkta kolumu ileri geri çeviriyorum, parıldayan akışın büyüüne kapılmışım. Küçük kan nehirleri kolumdan aşağı akıp mezar taşına sıçırıyor.

"Şimdi yaptın işte," diye fısıldarım.

"Ne?" diye sorar Beyaz Tişört. O ve Mavi Tişört, Siyah Kazak kadar bana zarar vermek istemiyor gibi görünüyorlar.

"Kuralı çiğnedin." "Ne kuralı?"

Her şeyi açıklıyormuş gibi kolumu uzatırım. "Kanıyorum." Beyaz tişörtlü kaşlarını çatar. "Ee?"

"Nesin sen? Kan hastası falan mı?" diye sorar Mavi Tişörtlü.

Arkadaşı onun omzuna yumruk atar. "Dostum, hakaret etmeye gerek yok. Sadece lezbiyen de."

Mavi tişört daha sert bir yumruk atar. "Aptal. *Hemo*, homo değil. Kanamayı durduramadığın hastalık."

"Ben hemofili hastası değilim," diyorum onlara.

"Söyleneni yapmazsa bu kaltak ölür," diye öfkeyle konuşur Siyah Kazak, dudaklarında iğrenç bir sırıtışla, ve havayı benim yönüme doğru keser. Bu soygunu ya da tecavüzü ya da her neyse onu tekrar yoluna sokmak için can atıyor.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki midem bulanıyor, ama korktuğum bu çocuklar değil. Bu aptallar nasıl bu kadar aptalca bir şeyle, o bıçakla benimle alay ederler? Berbat bir bıçak, ama o bunu hak etmiyor.

Onu istiyorum.

Bıçağı kapmaya çalışıyorum ama Siyah Kazaklı, beceriden çok şoktan dolayı bıçağı benden uzaklaştırıyor. Parmaklarım bıçağın kenarını sıyrıp boş havayı kapıyor.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Senin neyin var, seni çılgın sürtüğ?"

Fark etmedi mi?

Her şeyi.

Bende her şey yanlış.

"Siktir git," diye bağıriyorum ve tekrar bıçağa uzanıyorum. Neredeyse yakaladım. Kalbim sevinçle çarpıyor.

Karanlıkta bir el bileğimi yakaladı, benimkinin iki katı büyüklüğünde, dövmele ve yüzüklerle süslenmiş bir el. Olduğum yerde donup kalıyorum ve ona bakıyorum.

Hemen arkamda derin, acımasız bir ses homurdanır, "Vivienne. Bıçaklarla oynamana izin verilmediğini biliyorsun."

Üç çocuk şok içinde bakarken, bir adam öne çıkar, soluk mavi gözleri kısılır, tıraşlı çenesi bileğimi sıktığı elinden daha gergin, burun delikleri öfkeden genişler. Kömür siyahı bir takım elbise içinde, sanki şeytanın kendisi bu mezarlardan birinden kalkmış gibi üzerime eğilir.

Onu hemen tanıdım. Hepimiz tanıdık.

Kanayan koluma, sonra da suçlayıcı bir bakışla gözlerime bakar.

Ben de ona sert bir bakışla karşılık veririm. *Beni* suçlama. Bunu ben yapmadım.

Bu çocukların çiğnediği kural mı? Ben sadece onun için kanamam izin verilir.

Bu kasabanın hükümdarı için. Belediye başkanı için değil. Polis şefi için değil. Wysteria Caddesi'nde yaşayan zengin yaşlı adamlar için değil. Bu şehri gölgelerden yöneten adam için. Herkes bunu biliyor, ama kimse bunu yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyor.

Bileğimi kaldırır ve gözlerimin içine bakarak ön kolumu yavaşça yalar. Dili üzerinde kan birikir ve dişlerinin üzerinde gezdirir.

Bana gülümser. Kırmızı, şeytani bir gülümseme. Zorba Mercer.

Geçen yıl, babamın içki ve kumar masraflarını ödemesi için küçük kardeşimi kaçırdı. Barlow'un babamın hataları yüzünden acı çekmesine izin veremezdim, bu yüzden Tyrant ve Barlow'un peşine düştüm ve kardeşimi geri aldım. Tyrant parasını alamadı ve şimdi ona borçluyum. Hiç param yok, bu yüzden Tyrant istediği zaman benimle oynayabileceğine karar verdi.

Bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışıyorum ama Tyrant beni çok sıkı tutuyor. Boynumun arkasını avuçlayarak beni kendine çekiyor, kanlı ağzıyla benimkini arıyor. Kışın siyah frenk üzümü ve sedir ağaçlarının zengin kokusu giysilerine sinmiş. Ona direniyorum ve neredeyse dengesini kaybediyorum ama tam zamanında göğsüne çarpmaktan kendimi alıkoyuyorum. Serbest kalan elim eteğimi kavırıyor.

Tyrant'ın ağzında kötücül bir gülümseme yayılıyor ve kanlı dişleri ortaya çıkıyor. "Bana dokunmaktan korkuyor musun, melek?"

Tabii ki korkuyorum. Bu adama dokunmak tehlikeli bir şekilde bağımlılık yapıyor. Bıçaklardan daha bağımlılık yapıyor. Tyrant bir sanat eseri ya da bir fotoğrafçının rüyası gibi görünüyor. En kaliteli mermerden oyulmuş acımasız bir yüzü ve

uzun, geniş, kaslı vücudu, güzelliğiyle avcı gibidir. Bir de bu adamın giyinmeyi bildiği gerçeği var. Tyrant giysi giymez. Onlara hayat verir. Kaslı omuzlarını saran takım elbise ceket, İtalyan yünü ve mucizelerle anında vücuduna göre şekillenmiş gibi görünüyor.

Ve *cildi*. Eskiden, tereyağı gibi yumuşak saten, ince ipek şifon ve gece gökyüzünden dokunmuş kalın kadifeden daha harika bir dokunuş olmadığını düşünürdüm. Artık Tyrant'ın vücudunu, ellerini, boğazını ve hatta elmacık kemiklerini ve kaşlarının üstünü kaplayan karmaşık dövmelerle süslenmiş, sıcak, dokunulması cildiyle hiçbir şeyin kıyaslanamayacağını biliyorum.

Gülümsemesi genişliyor ve bakışlarım ona kilitleniyor. O ağzı öpücüklerle okşayabilir ve cezalandırabilir. Dudakları ve dili vücudumdan sırları çıkarabilir ve ona hiç mümkün olduğunu bilmediğim şeyler yaptırabilir. Bazen Tyrant'ı kumaş parçaları, çaresizlik ve ateşli rüyalarından uydurduğumu merak ediyorum.

Ya da ateşli kabuslardan, çünkü bu adam benim yıkımım.

Tyrant bileğimi sıkıca tutar ve çocuklara döner. Soğuk, tehditkar bir sesle sorar, "Onu kim kesti?"

Hepimiz Black Sweater'ın elindeki bıçağa bakıyoruz. O bile elinde bıçağı görünce şaşırması gibi görünüyor ve bıçağı arkasına saklıyor. Korku, gözlerinin etrafındaki beyazları ortaya çıkarıyor. Bıçağı tekrar çıkarıyor ve ağzını açıp kapatıyor. "Şey..."

"Ver onu bana," diye emreder Tyrant.

Çocuk hemen itaat eder, bıçağı Tyrant'ın eline bırakır ve kendi elini pantolonunun arkasına siler. Hayatını kurtarmak için bir yol arıyor. Bir bahane uydurmaya çalışıyor. Korunmasız bir kıza zorbalık yaparken, Tyrant Mercer'ın bu mezarlıkta ortaya çıkacağını en çılgın rüyalarında bile beklemiyordu.

Tyrant bıçağın üzerindeki kan damlalarını inceliyor. "Bu senin değil," diyor çocuğa, sonra bıçağın üzerindeki kanı yalarken bana dönüyor. "Bu benim, değil mi melek?"

Dişlerini kaplayan kanımla bu kadar çekici görünmesi haksızlık. Kanımın ona ait olduğunu hiç kabul etmedim, ama Tyrant öyle olduğuna karar verdi ve onun için önemli olan tek şey bu.

"Ama bunu geri alabilirsin." Tyrant bıçağı elinde çevirerek ucunu tutar, omzunun üzerinden kaldırır ve fırlatır. Bıçak

havada metal parıltısıyla bir bulanıklık oluşturarak uçar ve Black Sweater'ın boğazına saplanır. Çocuğun gözleri inanılmaz derecede büyür. Boğazını ovuşturur ve sonra bıçağı çıkarır.

Büyük hata. Kan süveterine akıyor. Boğazından gırgır sesleri geliyor ve daha fazla kan boğazından fişkırıp dudaklarından akıyor. Bir an sonra yere yığılıyor ve hareketsizce yatıyor.

Muhtemelen yüzümü kapatıp çılglık atmam gerekirdi, ama bunun yerine, şaşkınlık ve ilgiyle ölü çocuğa bakıyorum. Bütün o kan çok etkileyici bir manzara.

Arkadaşları şok içinde bağılıyor. Mavi tişörtlü, beyaz tişörtlüyü yakalıyor ve koşmaya başlayacakmış gibi onu çekiyor. İkisi de aniden ölen çocuğa normal tepkiler gösteriyor.

Tyrant ceketinin cebinden bir silah çıkarır ve onlara doğrultur. "Bir adım daha atarsanız, ikinizi öldürdükten sonra ailelerinizi de öldüreceğim."

Çocuklar oldukları yerde kalır, inleyerek ve ölen arkadaşlarına dehşetle bakar.

Memnun kalan Tyrant bana döner ve kanlı bileğimden beni kaslı vücuduna daha da yaklaştırır. Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirir ve fısıldar, "Çok uzun zaman oldu, Vivienne. Henson'daki en sevdiğim kız nasıl?"

Kanım parmaklarının arasından sızıp bileğine akıyor. Titrek bir nefes alıp, elimden geldiğince güçlü bir sesle, "Bırak beni, Tyrant," diyorum.

Tyrant'ın gülümsemesi soğuklaşır ve gözleri parlar, beni kurtaran adama nazik davranmamı söyler. Aynı mırıldanan ses tonuyla, "Ama melek, seninle konuşmak istiyorum" der.

"Seninle konuşmak istemiyorum. Seni görmek istemiyorum. Sana dokunmak istemiyorum." Bileğimi ondan çekmeye çalışıyorum ama beni demir gibi sıkıyor.

"Öyle mi?" diye sorar, yüzünde tehditkar bir ifade belirir. "Öyleyse söyle bana, Vivienne. Küçük kardeşin nasıl?"

Zorba

Barlow'dan bahsettiğim anda, Vivienne'in gözlerinde korku ve nefret parlar. Endişelenmesine gerek yok. Çok daha çekici biri ortaya çıktığında, o çocuğa olan ilgimi uzun zaman önce kaybetmiştim.

Ama kızgıyım.

Ona ilk dokunduğumda, etime onun kanından lezzetli bir leke bulaşmıştı. Penisimin her yerine. Kuralları çok net bir şekilde belirtmiştim. Sadece *ben* kanatırsam kanayabilir.

Ağzımda Vivienne'in kanının tadını alabiliyorum, ağır ve tatlı. Kızım her zamankinden daha güzel görünüyor, yanakları ay ışığında kızarmış ve yeşil gözlerinde meydan okuma parıltıyor. Kanı ya da ölen çocuğu görünce hiç titrememişti. Onu öldürdüğümde çığlık atmamış ya da kusmamıştı. Vivienne Stone bunu bilmiyor, ama o saf çelikten bir kalbe sahip.

O, bir kadında aradığım her şeye sahip. Çocuklarımla annesi olarak ihtiyacım olan her şey onda var. Onun en derin, en karanlık sırlarını biliyorum. Sevincini ve üzüntüsünü. Acısını. Hayatı çoğunlukla acıdan ibaret. Benim öfkemi çekmesine rağmen, hayatını acıyla doldurmaya devam ediyor. Vivienne iki eliyle uzanıp istediği şeyi almayacak, o yüzden ben onun için almam gerekecek.

Barlow, onun kalbinin anahtarı. Tek yapması gereken, "*Tyrant, Barlow'u istiyorum*" demek. Ben de onun için kardeşini alıp ikisini de malikâneme götüreceğim ve orada sonsuza kadar mutlu yaşayacağız.

Ama önce bana sorması gerekiyor. Beni, *bizi* istediğini kendi ağzından duymak istiyorum. Hayatımın her öfkeli anını, Vivienne'in istediği şeyi benden istemesini sağlamak için bir yol bulmaya çalışarak geçiriyorum ve bugün, sanırım cevabı buldum. Bunu düşündüğümde beri, onun dar amına 20 santim derinliğinde girmek için can atıyorum.

Ağzımı onun baştan çıkarıcı dudaklarına doğru eğiyorum. Yumuşak bir nefes alıyor ve ağzını açıyor, gözleri bulanıklaşıyor.

Arkasında bir hareket olur ve ben yukarı bakarım. Koyu renkli takım elbiseli kasvetli bir adam ağaçların arasından bize doğru yaklaşmaktadır.

Vivienne'i bırakıp şoförüne başımı salladım. "Yaralanmışsın. Liam'la git, ben de birazdan gelirim."

Vivienne kolundaki kesikleri eliyle kapatır. "Bunu yurttta halledebilirim."

Dişlerini sıkıca birbirine geçirip, "Liam'la git dedim, yoksa sabrımı sınamaya devam mı edeceksin?" diye bağırırım.

Vivienne, kolunu uzatan şoförüne bakıyor ve şoför, mezarlık kapısının hemen ötesinde bekleyen siyah bir Cullinan SUV'yi gösteriyor. Vivienne isteksizce şoförü takip ediyor.

Hâlâ silahımı kalan iki çocuğa doğrultmuş durumdayım ve Vivienne'in uzaklaşıp arabamın arka koltuğuna binmesini izlerken onlara soruyorum, "Siz üçünüz bu gece bu tarafa tesadüfen mi geldiniz, yoksa biri size benim kadınıma zarar vermenizi mi söyledi?"

"Onun senin kadının olduğunu bilmiyorduk," diye kekeler biri. "Çok üzgünüz."

Sarmaşıklarla kaplı ferforje çitin arkasından, Liam'ın Vivienne'in kapısını kapatıp ellerini önünde kavuşturarak nöbet tuttuğunu görüyorum.

Dikkatimi çocuklara çeviriyorum. "Sana sordüğüm bu muydu?"

Kızıl saçlı çocuk cevap vermek için acele ediyor. "Özür dilerim, efendim. Bay Mercer. Biz hiçbir şey bilmiyoruz. Hepsi Bryn'in fikriydi."

Bryn, ayaklarımızın dibinde yatan ceset olmalı. Acaba bana yararlı bir şey söyleyebilecek tek kişiyi öldürdüm mü?

"Bryn bize hiçbir şey söylemedi. Sadece onunla gelmemizi ve bir kızla uğraşacağımızı söyledi."

"Bir kız. Demek o sadece bir kız. Bir kız." Gülerek silahın namlusuyla şakakımı kaşıyorum. Vivienne'in etrafındaki tüm tehditleri ortadan kaldırdığımı sanıyordum ama görünüşe göre yanılmışım. Çocuklar birbirlerine gergin bir şekilde bakıyorlar.

Silahı tekrar onlara doğrultup göz hizasına kaldırıyorum. "Arkanızı dönün."

İkisi de ağlamaya başlar ve bana yalvarır.

"Ne dedim ben? Şimdi arkanızı dönün, yoksa sizi vurduktan sonra aileleriniz de ölecek."

Ellerini havaya kaldırarak, ağlayarak ve bana yalvararak diz çöküyorlar.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadık."

Silahımdaki mermileri kontrol ediyorum. "Ne, mezarlıkta bir kıza tecavüz etmek mi?"

Bu Bryn'i tanımıyorum, ya bana karşı uzaktan kin besliyor ya da biri ona Vivienne aracılığıyla bana ulaşmasını söylemiş. Kızıma elini sürmeye cüret ettikleri için bu iki pisliği öldürmek istiyorum, ama belki de bana yararlı olabilirler.

Önce kan istiyorum. Benim kuralım, onların cezasız kalamayacağı anlamına geliyor. "Biz öyle bir şey yapmayacaktık..."

Hızlıca arka arkaya dört el ateş ettim. İki çocuk da bacaklarını tutarak öne doğru düştüler ve acı içinde çığlık attılar. Daha sonra, bu Bryn hakkında onlara bazı sorularım olabilir. Şimdilik, Tyrant Mercer'ın kız arkadaşına zarar verdiği için arkadaşlarını nasıl öldürdüğünü herkese anlatabilirler.

"Gidin. Sürün. Geri geldiğimde hala buradaysanız, sonraki kurşunlar kafataslarınızda olacak."

Nefes nefese teşekkürlerini söyleyerek, beceriksizce yol boyunca sürünerek ilerlerler ve arkalarında kan izleri bırakırlar.

Arabama geri dönüp silahı Vivienne'in ulaşamayacağı bir yere, torpido gözüne koyuyorum. Sevgilimin bana silah doğrultmak gibi aptalca bir şey yapmasına neden olacak bir şey yapmaya gerek yok. Sonra Liam'a başımı sallayarak yürüyüşe çıkmasını ve Cullinan'ın arkasına binmesini işaret ediyorum.

Vivienne geniş arka koltukta oturuyor, yaralı kolunu göğsüne bastırmış. Koyu renkli kakülleri gözlerine düşüyor ve giydiği kısa ceket omuzlarından düşmüş, arkasında bir yığın oluşturmuş. Yırtık krem rengi dantel bluz ve kısa pileli etek, onun kırılgan masumiyetini vurguluyor, ama ben kızımın ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Ne kadar tehlikeli derecede zeki olduğunu.

Bir an için, sadece onu seyrediyorum. Onu özleyorum. Tavanın üzerindeki otomatik ışık söndüğünde, uzanıp tekrar yakıyorum.

"Onları bağışladın," diye fısıldadı.

Onları bağışlamadım. Henson sokaklarında herkesin sabaha kadar bunu duyup Vivienne Stone'un Tyrant'ın kızı olduğunu anlamasını sağladım. Ona yanlış bir bakış atmak bile sağlığınız için tehlikelidir.

Ama isterse benim merhametli davrandığıma inanabilir.

Kollarının kenarını tutup yırtık danteli parmaklarımla okşuyorum. Vivienne'in tasarımlarından biri olduğunu fark edip pişmanlıkla iç çekiyorum. "Bunu sen yaptın, değil mi? Çok güzel. Üzgünüm. O pislikler senin güzel eserini mahvettiler."

"Sadece eski bir perde," diye mırıldanır.

"Hayır, değil." Sürücü koltuğunun altına uzanıp ilk yardım çantasını çıkarır ve yanındaki koltuğa koyarım. "Kolunu ver." Hareket etmediğinde, uzanıp kolunu nazikçe ama kararlı bir şekilde kucağıma çekerim.

Ön kolunun kenarında derin olmayan bir kesik var ve hayati bir organa zarar vermemiş.

"Dikiş atılması gerekmez bence."

Yüzümü inceliyor. "Artık doktor mu oldun?"

"Birkaç yaralanma vakası gördüm."

Bir makasla bluzunun yırtık kolunu kesip, dezenfektanla ıslatılmış pamuklu bir bezle kolundaki yarayı ve kanı dikkatlice temizliyorum. Vivienne, yarasına acı verdiği için inliyor ama bana izin veriyor.

"Biliyorum, meleğim," diye şefkatle fısıldadım. "Neredeyse bitti."

Hiç kimseye şefkatli davranmam. "*Neredeyse bitti*" dediğimde, genellikle birini ölümüne işkence ettiğim içindir.

"Ne istiyorsun?"

Koluna bandaj sarmaya başlarken sesimde keskin bir tonla, "Hayatımı kurtardığın için teşekkürler, Tyrant," diyorum.

"Beni takip ediyorsun," diye suçluyor beni. "Nereye gidersem gideyim, izlendiğimi hissediyorum ve sen sürekli ortaya çıkıyorsun. Beni izleyen sen değilsen, caddenin karşısında, kampüste dolaşan ya da ders çalışmaya çalıştığımda kütüphanede bulunan bir yabancı var. Beni delirtiyorsun."

Onu delirtiyor muyum? O çok sevimli ve zarif biri, ama benim karım değil ve benim bebeğime hamile değil.

Henüz.

Kolundaki yarayı tedavi edip bandajı sabitliyorum. Artık tamamen iyileştiğine göre, ona biraz daha acı çektirebilirim.

Ondan uzaklaşmasına neden olan bir bakışla ona yaklaşıyorum ve öfkeyle söylüyorum: "Kurallarımı çiğnedin."

"O zamanlar anlamamıştım. Aklım başımda değildi." Kapıyı açacakmış gibi elini kapıya koyuyor.

"Bunu yapma, Vivienne. Ailen borcunu hiç ödemedi."

Vivienne donar ve göğsü panik içinde inip kalkmaya başlar. "Barlow'u rahat bırak."

Elimi beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Saçları bir tarafa düştü ve ince boynu ortaya çıktı. Kaç kez

bu boğazını ellerimle kavrayıp, onu sikip dururken sıkmak hakkında kaç kez fantezi kurdum?

"Bunu yapmam için bana bir neden söyle."

Ağzı benimkine o kadar yakın ki nefesini hissedebiliyorum. O benim ne istediğimi biliyor. Ben de onun ne istediğini biliyorum.

Vivienne dudaklarıma bakıyor. "Bütün kanımı bal gibi yaladın."

"Baldan daha tatlı. Dilimi her zaman sevmişsindir, meleğim." Ağzımı onun ağzına eğip dilimi kuvvetlice ağzına sokuyorum. Tüm vücudu benimkine eriyene ve parmaklarımin altında nabzı hızla atana kadar onu sertçe öpüyorum. Vivienne nefes nefese kalıyor ve elleriyle gömleğimi sıkıca kavıyor.

Doğru, meleğim. Dokun bana. Dokunmanı ne kadar özledim

Öpüşmeyi bıraktığımda, nefes nefese kaldı. "Kan gibi kokuyorsun. Tadın kan gibi."

"Seninki. En sevdiğim tat. Ama sen sadece benim için kanaman gerekiyordu, meleğim. Kural böyleydi."

"Beni kesmelerini ben istemedim."

Alacakaranlıkta mezarlıkta duruyordu, dudakları büzülmüş ve bacakları çıplak bir orman perisi gibi görünüyordu. Bu şehirde, onun korumasız bir şekilde dolaşması için çok fazla kötü adam var. Vivienne, bu kadar pervasız davrandığı için cezalandırılacak.

"Mazeret uydurma," diye hırlıyorum ve eteğinin altına uzanıp iç çamaşırını tutuyorum. Beni durdurmak için bileğimi tutuyor, ama beyaz bikini külotunu dizlerine kadar çekip bacaklarından aşağı indiriyorum. "Bu şehirde güzel kızların tek başına dolaşmasının güvenli olmadığını bilirken gece dışarı çıktın."

"Tiran, lütfen," diye sızlanıyor, benim tutuşumdan

kurtulmaya çalışıyor. Ona *Tiran'ı* vereceğim, *lütfen*.

Onu ters çevirip geniş deri koltuğa yüzüstü yatırıyorum ve eteğini yukarı çekiyorum. Nefesimi tutuyorum ve dolgun kalçalarına bakarken sikim sertleşiyor. Tanrım, kalçaları her şey. Bir avuç dolusu alıp sıkıyorum, amını açıyorum. Pembe ve davetkar, ağzım sulanıyor.

"Çek ellerini..."

Elimi kaldırıp sert bir şaplak atıyorum. Vivienne çığlık atıyor ve kıcı baştan çıkarıcı bir şekilde titriyor. Onu kucağıma alıp, bacaklarımin arasında tutuyorum

ve tekrar şaplak atarım. Ve tekrar. Vivienne öfkeyle çığlık atar ve benden uzaklaşmaya çalışır, ama o tatmin olana kadar hiçbir yere gidemez, ben de öyle.

Vivienne acı
çektirmeyi sever. Ben
onu ağlatmayı severim.

Biz cehennemde eşleşmiş bir çiftiz. Kıçı parlak kırmızıya dönüyor ve yanıyor. Kıçını kıvrımış külotu uyluklarına dolanmış, eteği yukarı kalkmış, her saniye daha da ıslanırken çok seksi görünüyor. Şeytan tarafından tahrik edilirken halesi kayan lekeli meleğim. Kırmızı, çiğ derisini tırnaklarımla çiziyorum ve Vivienne inliyor ve sırtını kamburlaştırıyor.

İkimiz de nefes nefese kaldığımızda, am dudaklarını açıyorum ve eskisinden daha ıslak ve pembe olan sıkı girişini hayranlıkla izliyorum. "Herkes senin benim kızım olduğunu söylemenin zamanı geldi. O zaman seni rahat bırakırlar. Hepsi benden korkuyor, melek."

"Lütfen kimseye söyleme," diyor, sesi deri koltukta boğuk çıkıyor.

"Oh, benim kirli küçük sırrım olmayı mı tercih ediyorsun?" diye mırıldanırım,

"Sır saklayacak bir şey yok. Ben..."

İki parmağımı ikinci eklemine kadar amına sokuyorum. Vivienne çığlık atıyor ve ellerini arabanın kapısına dayıyor. Parmaklarımı içinde pompalıyorum ve artık ıslak parmaklarımı sıkıca kavradığı için inliyorum. "Sır falan yok mu? Bacaklarını daha fazla aç, meleğim. Seni parmaklarımla güzelce ve derinden sikmeme izin ver."

İyi bir kız gibi, Vivienne bacaklarını benim için ayırıyor ve dokunuşuma doğru kıvrılıyor, "Lütfen" diye inliyor.

Parmaklarımla içinde dönüp duruyorum. Sırılsıklam ve şişmiş. "Aferin benim küçük fahişem."

Vivienne tekrar inliyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Yarın bu olmamış gibi davranabilirim. Bunu söylememiş gibi davranabilirim. Her zaman yaptığım gibi."

Olmamış mı? Ne cüretle? "Öyle mi?" diyorum soğuk bir sesle. "O zaman bu sefer, rol yapamayacağından emin olacağım."

Korku dolu bir sessizlik olur. Vivienne, boş tehditlerde bulunmadığımı bilir.

"Ne demek istiyorsun, Tyrant?" diye sızlanır.

Parmaklarımı içinden çekip, uyluğunu kavrar ve onu sırt üstü çeviririm. O iç çamaşırı çıkacak. Onu bacaklarından çekip çıkarırım, arabanın zeminine atarım ve sonra ellerimi başının iki yanına dayarım. "Az önce pencerede küçük kardeşini kucaklarken ne kadar tatlı görünüyordun."

Vivienne, en basit şeyleri yaparken ne kadar seksi görüldüğünün farkında değil. Çizim yaparken düşünmek için durakladığında, kaleminin ucunu dolgun alt dudağına sürtünce. Ağır, koyu saçlarını ellerine toplayıp büküp uzun bir örgü haline getirdiğinde. Ve özellikle de küçük kardeşini kucakladığında, yüzünde sıcak, tatlı bir ifadeyle, onu koruyucu ve sevgi dolu bir şekilde.

"Beni takip *ediyorsun*," diye fısıldadı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Tabii ki takip ediyorum. Bu kasabada olan biten her şeyi bilmek benim işim, özellikle de Vivienne ile ilgiliyse. Hafta içi dersleri, çalışmaları ve dikişiyle dolu bir programı var, cumartesi günlerini ise müzeler, galeriler ve ikinci el alışverişiyle geçiriyor. Pazar sabahları çamaşır yıkıyor, ama pazar öğleden sonraları uzun ve boş. Pazar öğleden sonraları tehlikeli şeyler yapabileceği zamanlar.

"Seni daha fazla görmem lazım." Bluzunun yakasındaki düğmeye uzanıyorum.

Vivienne iki eliyle elimi tutar ve çaresizce başını sallar. "Hayır, lütfen."

"Benden ne saklıyorsun?" diye soruyorum, sesimde bir keskinlik var. "Hiçbir şey."

"Vivienne," diye uyarıcı bir şekilde homurdanırım. "Yeni bir şey yok."

"Öyleyse göster bana."

Vivienne yavaşça beni bırakır ve önündeki düğmeleri tamamen açar. Bir an bluzunu kapalı tutar, sonra acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturur ve bluzunu açar.

Gözlerimi vücudunda gezdirerek her ayrıntıyı inceliyorum. Onu gözlerimle yiyip bitiriyorum. İnce, şeffaf kumaştan kendi yaptığı sanırım üçgen bir sütyen giyiyor. Narin dantelleri dikip göğüslerine özenle uydurduğunu hayal ediyorum. Şeffaf kumaşın altında meme uçları belirgin bir şekilde göze çarpıyor. Parmaklarımı göğsünden karnına doğru gezdiriyorum ve dokunuşumla titriyor. Teninin sıcaklığını hissediyorum.

parmaklarımı kaburgalarının üzerinde gezdiriyorum, o nefesini kesip bluzunu kapatmaya çalışıyor ama ben ona izin vermiyorum.

Kaburgalarını düzinelerce yatay yara izi kaplıyor, hepsi beyaz ve buruşuk. Hiçbiri kırmızı ve şişmiş değil ve bandaj yok. Taze bir yara izi yok. Canavarlar son zamanlarda ona ulumuyor ve onu karanlığa sürüklemiyorlar. Şu anda hayatındaki en büyük canavar benim.

"İlk söylediğini tekrar söyle," diyor Vivienne, ellerini yüzünü kapatan, sanki gözlerimde göreceği şeyden korkuyormuş gibi.

"Vivienne. Bana bak."

Tereddüt eder, sonra korkuyla ellerini indirir. Elimle çenesini tutup gözlerimin derinliklerine bakmasını sağlarım, böylece ne kadar ciddi olduğumu hissedebilir. "Sen gördüğüm en güzel kızsın."

Vivienne'in göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyor.

Titrek parmaklarıyla bana uzanır, beni kendine çeker ve çaresizce dudaklarımı öper. İşte benim kızım. İşte benim lanet olası melek kızım. Onu yavaşça öperim, açgözlülükle elimden geldiğince onu yutarım. Onun tatlı tadını ve çaresizce dudaklarını benim dudaklarıma teslim edişini tadını çıkarırım.

Pileli eteğinin düğmesini bulup açarım ve eteği bacaklarından aşağı indiririm. Altımda, tatlı küçük sütyeni dışında çıplaktır ve ben de sütyenin kupalarını aşağı çekip, sıkı ve koyu pembe meme uçlarını ortaya çıkarırım.

Aramızdan uzanıp kemerimi ve pantolonumu çözdüm, iç çamaşırlarımın içine elimi sokup sıkımı dışarı çıkardım.

"Başka biri sana dokundu mu?" diye soruyorum. O başını sallıyor.

Dokunmuş olsalardı bilirdim, ama öfkeli, kıskanç canavar içimde kükrüyor ve bunu ondan duymam gerekiyor. Üniversitedeki hiçbir erkek onun odasına gizlice girmedir. Koridorda kışını elledi. Benim olan şeye dokunmaya çalışmadı. Benim olan şeye başka kimsenin dokunmasını istemediğini bilmem gerekiyor.

"Sen sadece benimsin, meleğim. Seni bıçaklayan o pisliği öldürdüm ve başka biri sana dokunursa, kafasına bir kurşun sıkarım."

Vivienne'in avuçları göğsüme sıkıca bastırılmış ve uylukları kalçalarımı sarıyor. Gözlerindeki hüznü bakış, onun sadece beni istediğini söylüyor.

"Bana inanıyor musun?"

"Evet, Tyrant," diye fısıldadı.

Kan, sikime daha da hızlı akıyor.

Vivienne giysilerimi inceliyor, gömleğimin her düğmesini yavaşça açıyor. Gömleğimi ve ceketimi omuzlarımdan geriye doğru itiyor. Ben oturup giysilerimi çıkarıyorum, o ise göğsümü okşuyor, dişlerini alt dudağına batırıyor.

"Beni neden sevdiğini bile bilmiyorum. Ben bir felaketim. Mahvoldum." Vivienne kendine bakar ve gözleri aniden yaşlarla dolar.

Yanaklarındaki gözyaşlarını yalıyorum. Bir melek benim gibi bir canavara kalbinde bu kadar yumuşaklık ile bakabiliyorsa, o canavar ona güzel olduğunu inandıracaktır.

"Senden hoşlanmak mı? Senden *hoşlanmıyorum* lan. Sana takıntılıyım."

Vivienne gözlerindeki yaşları siler. Göğsümdeki tüm dövmeleleri dikkatlice inceler. Göğüs ve kol kaslarımı. Kaburgalarımın arasındaki çukurları. Kalça kemiğim boyunca uzanan sert kas çizgisini. Vivienne dünyayı parmaklarıyla anlar ve ben onun dokunmaktan en çok hoşlandığı şeyim.

"Bana dokunduğunda çok hoşuma gidiyor," diye inleyerek, sikimi yukarı aşağı okşuyorum. "Bundan sonra, herkes senin bana ait olduğunu bilecek."

Kafasını sallar, yüzünde acı dolu bir ifade vardır. "Ailem senden nefret ediyor.

Seninle görüştüğümü bilmemeliler."

Vivienne'in ailesi onu umursamıyor ve yakında daha da az umursayacaklar.

"Ailen için endişelenmeme izin ver." Penisimin kalın kökünü kavrarım ve Vivienne'in ıslak iç dudakları üzerinde başını oynatırım, ta ki onun kayganlığıyla kaplanana kadar.

"Neden burada olduğunu anlamıyorum. Birlikte mantıklı değiliz," diyor çaresizce, geniş başımın klitorisini okşarken yavaşça ileri geri hareket etmeme hayranlıkla bakıyor.

"Biz birbirimize çok yakışıyoruz, melek. Başkalarını merak etme. Bebeğim senin karnında görünmeye başladığında, hepsi kalın kafalarına sokacaklar."

Vivienne, Barlow'dan ailemizi kurmamızı istemezse, o zaman kendi bebeğimi hemen şimdi ona sokarım.

Vivienne'in gözleri korkuyla açılır. "Az önce ne dedin? Zalim, bunu yapamazsın..."

Tek bir hızlı hareketle amına giriyorum.
Yapabilirim ve yapacağım da.

Vivienne

Tyrant'ın ani ve keskin girişı beni çığlık attırır. Omuzlarını kavrarım, tırnaklarım kaslarına batar ve ciğerlerime çaresizce nefes çekerim. O kadar kalın ki, her seferinde onun bir parçasını bile almakta zorlanıyorum, bir kerede hepsini almayı bırak.

Onun lezzetli, ağır vücutu beni koltuğa sabitler ve itmeye başlar. Kahretsin. *Kahretsin*. Hap kullanmak istiyordum. Prezervatif almak. Bir şeyler yapmak.

Tyrant her zaman çok ani ortaya çıkıyor ve kıyafetlerimi yırtıp atıyor, ben de ondan başka bir şey düşünmeye vaktim olmuyor.

Ellerimi göğsüne dayayıp altından kurtulmaya çalışıyorum ama o benden çok daha güçlü ve arabasının arka koltuğunda kaçacak yer yok.

"Tyrant, dur. Hiçbir şey almadım dedim..."

Geri çekiliyor ve içime daha da derine giriyor, ben de şoktan çığlık atıyorum. O kadar kalın ki, içimdeki kanal gerilmeye zorlanırken yanıyor. Popom hala şaplaktan kızarmış durumda. Onunla seks yapmak acıtıyor, ama o acıyı sevdiğimi biliyor. Beni sertçe sikiyor, bir eliyle uyluğumu açık tutarken, diğer eliyle başımı destekliyor.

"Sen doğum kontrolü kullanmıyorsun. Biliyorum. Ben de öyle olmasını istiyorum. Sana bebeğimi yapacağım, Vivienne. Burada. Şimdi. Eğer direnirsen, seni tutar ve bunu sana zorla yaptırırım."

Tyrant seks yaparken her türlü çılgın şeyi söyledi, ama bu en çılgın olanı.

"Yapamazsın..." Yakıcı acı zevke dönüşürken sözümü kesip inliyorum. Tyrant'la her zaman böyle olur. Penisinin keskin darbeler, içimi ısıtan kadifemsi bir kaymaya dönüşüyor. Arka koltukta fazla yerimiz yok, ama ona gerek yok gibi görünüyor. Tyrant, penisini içime sokarken bir ayağını arabanın zeminine dayıyor. Başımın arkasını kavrayıp kaldırıyor ve onun üzerine saplanmış halimi aşağıya bakmamı sağlıyor.

"Sikildiğini izle," diyor boğuk bir sesle, içime girip çıkarken. "Meleğim her zaman güzeldir, ama benim sikimle dolduğunda daha da güzelleşir

daha da güzeldir."

Onun pis sözleri içimi titretir ve birkaç saniye için bana bebek yapma tehdidinden dikkatimi dağıtır. Tyrant'ın bebeği. Sevip koruyacağım tatlı bir erkek ya da kız çocuğu. Benimle bunu mu istiyor? Gerçekten mi?

"Senin benim bebeğimle şişmesini, parmağında bir yüzük olmasını ve seni koruyabileceğim evimde yaşamamı istiyorum," diyor, tamamen dışarı çıkarak. Parmaklarıyla beni açıyor ve kanalımı inceliyor, sonra inleyerek alt dudağını ısıyor ve tekrar içime giriyor. "Sikişmek için çok pembe ve mükemmel. Tyrant'ın iyi kızı kim?"

Yumuşak bir iniltiyle gözlerimi kapatıyorum. Derin, hipnotik sesi aklımı başımdan alıyor.

"Hadi, söyle bana. Tyrant'ın iyi küçük fahişesi kim?"

"Ben," diye inleyerek bacaklarımı kalçalarına doladım ve ona teslim oldum. Ellerimi kaslı karnına bastırarak, içime girerken vücudunun hareketini hissedebiliyordum.

"Beni ne kadar sıkı sardığımı hisset."

İtaatkar bir şekilde, aramızdaki mesafeye uzanıp parmağımı ve başparmağımı onun kaygan çevresine doluyorum, o da benim amıma girip çıkıyor. O kadar kalın ki parmak uçlarım diğer tarafta birleşmiyor.

Parmaklarımla klitorisimi okşuyorum, kendimi okşuyorum ve zevk ikiye katlanırken zevkle inliyorum. Şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok. Sadece Tyrant ve bana yaptıkları. Beni o kadar iyi hissettiriyor ki, yine ağlamaya başlıyorum.

"Benim için kendine dokunmana bayılıyorum. Yastığına sürtünüp benim adım mırıldanıyor muydun?" Tyrant bana şeytani bir gülümseme atıyor. Benim onun için mastürbasyon yaptığımdan çok emin. Bu kadar uçmuş olmasaydım, onun yüzde yüz haklı olmasından nefret ederdim.

Orgazmım hızla yaklaşıyor, ama beni alt üst etmeden önce kendime dokunmayı bırakıyorum.

Tyrant elimi tutar ve ıslak parmaklarımı emer. "Siktir, tadı çok güzel. Benim için kendini boşaltacak mısın?"

Dili parmaklarımın üzerinde hareket ederken suçlu derecede iyi hissettiriyor.

"Bunun sürmesini istiyorum." Onunla burada olmak, dünyamın renk ve ışıqla dolduğu anlamına geliyor, ki bu, Henson'daki en karanlık kalpli adam tarafından sikildiğimi düşünürsek ironik bir durum.

"O zaman bir orgazm daha yaşa. Ve bir tane daha. İstedığın kadar boşal, melek. Sen güzelce ıslanana kadar seni sikmeyi bırakmayacağım."

Eğilip kendime tekrar dokunuyorum, gözlerim Tyrant'ın güzel, tehditkar yüzüne yapışmış durumda. İlk orgazmımı yaşarken bana konuşuyor, kalın sikini içime sokup çıkarırken parmaklarımın klitorisimi okşadığını izliyor.

"Melek, seninle birlikte olmadığım zamanlarda, sürekli olarak sıkı pembe kadife içine gömülmeyi düşünüyorum. Geceleri pencereden içeri girip uyurken seni sikersem çılgık atar mısın? Muhtemelen atarsın. Çok çılgık atarsın, bu yüzden önce ağzını tıkamam gerekecek. Bebek bu sefer hamile kalmazsa, sen bayginken ve beni durduramayacağın bir anda seni alacağım."

Nefesimi kesip parmaklarımı çekiyorum, ama yine de boşalacağım. Boşalarak onun bu şekilde konuşmasını teşvik etmemeliyim, çünkü o zaman gerçekten yapabilir ve bilinçsizken doğum kontrolünü düşünemeyeceğim.

Ama artık çok geç ve olacakları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Amım Tyrant'ın kalın sikini sıkıca kavırıyor. Sırtım kavisleniyor ve kanım zevkten kaynıyor. Orgazmım boyunca beni sikiyor ve orgazmım azalmaya başladığında, bu sefer daha derin ve daha güçlü bir orgazm daha yükseliyor ve beni ele geçiriyor.

"Seni hissedebiliyorum, melek. Aferin kızım. Sikimi em," diye inliyor.

Orgazmlarım birleşiyor, hangisinin bittiğini, hangisinin başladığını bilemiyorum. Bir sonraki hatırladığım şey, onun adını haykırıyor ve omuzlarını tırmalıyor, daha fazlasını istiyorum. Beni daha derinden sik. Beni daha sert sik.

Tyrant iki elini başımın iki yanına koyar ve içime girer. "Tanrım, *siktir*, kızım. Boşalacağım."

"Lütfen, Tyrant," diye inliyorum.

Yüzünde kötücül bir gülümseme yayılır ve ben o kadar kendimden geçmişim ki, neden bana öyle baktığını anlayamıyorum.

Sonra hatırlıyorum.

Bebeğim senin karnında görünmeye başladığında, hepsi kalın kafalarına bunu sokacaklar.

"Bekle. Çıkar. Çıkar."

Tyrant uzun vuruşlarla sikini sokmaya devam ediyor. Nefesi ağır ve yanakları kızarmış. "Hiç çekiyor muyum?"

Diğer zamanlarda doğru düzgün düşünemiyordum. Tyrant'ın yanında asla net düşünemiyorum. Netlik, o gittikten saatler sonra ortaya çıkıyor ve en iyi arkadaşı Utanç'ı da beraberinde getiriyor. Sonra Ağır bir iç çekişle Sağduyu geliyor ve bana Plan B'yi almamı söylüyor.

"Hayır, ama..."

"Ben bebeğimi içine sikerken kıpırdama."

Hareket etmek için elimden geleni yapıyorum ama o bana izin vermiyor. Diğer bacağımı göğsüme doğru itiyor ve bacaklarımı daha da açarak vuruşlarını derinleştiriyor. Ellerim deri koltuklara tutunmak için uçuyor. Gerçekten yapacak. Karnındaki kaslar dövmelelerinin altında dalgalanıyor. Nefesi ağır. Alnına bir tutam sarı saç düşüyor. *Muhteşem* görünüyor.

"Oh, evet, melek," Tyrant gözleri yarı kapalı bir şekilde inliyor. Geri çekilmeden önce sert ve derin bir şekilde tekrar itiyor. "Aferin. Benim. İyi. *Kızım*." Her kelimeyi başka bir itmeyle vurguluyor.

Lüks bir iniltiyle bitiriyor ve kendini o kadar derine itiyor ki rahim ağzına sıkıca bastırıyor. İçimde ağır, sıvı bir his var ve acaba bu an için kendini saklayıp mastürbasyon yapmamış mı diye merak ediyorum.

Arabanın camları buğulanmış. Hava seks kokuyor. Tyrant kollarını sıkıca bana doluyor ve beni sıkıyor. Sonra yarı oturur ve bana tembelce sırtlıyor. "Parmağında ne tür bir elmas istersin?"

Ona sert bir bakış attım.

"Pembe mi? Sarı mı? Ya da zümrüt mü? Gözlerine uyan bir tane. En seksi şeyin ne olduğunu biliyor musun? Uzun beyaz gelinlik giymiş, karnı şişmiş kadınlar."

"Çekil üstümden."

Tyrant meme uçlarıma bakıyor. Sütyenimin üzerinden sarkan pembe davetiyeler gibi görünüyorlar. O da öyle düşünüyor olmalı ki, dirseklerinin üzerine çöküp birini ağzına alıyor. "Bir dakika bekle."

"Neyi bir dakika bekleyeyim?"

Tyrant kalçalarını bir santim geri çekip penisini tekrar içime soktu. Meme ucum hala ağzındayken, "Hamile olduğundan emin olmak istiyorum," dedi.

Panik ve arzu içimi kaplar.

"Ben ikinci sınıf öğrencisiyim. On dokuz yaşımdayım," diyorum ona. Tyrant meme ucumu tekrar emiyor. "Mm. Güzel ve doğurgan." "Peki sen... bekle, kaç yaşında olduğunu bile bilmiyorum." "Otuz dört."

Tanrım. Benden on beş yaş büyük, azılı bir suçlu ve penisi hala içimde. Hayatımda harika seçimler yapıyorum.

"Muhtemelen bir yerlerde sakladığın bir ailen vardır," diye suçluyorum onu. "Öyle mi? Ben senin gizli sevgilin miyim?"

Kafasını sallar ve göğüslerimi diliyle yalar. "Seni kucağında bir bebekle görene kadar hiç aile istemedim. Lanet olsun, bu beni çok etkiledi," der ve vücudumda yukarı doğru hareket ederek dudaklarımı dudaklarıyla kaplar.

Onun açgözlü öpücüğü altında yumuşuyorum, bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum. Bu tehlikeli adamın aniden bir aile kurmak istemesine neden olan ben miyim? Bu düşünce midemi kıpır kıpır ediyor.

Şüpheli bir şekilde Sağduyu'ya benzeyen bir ses, "*Yani onun bebeğini mi doğuracaksın? Kırmızı bayraklarla dolu bir hayat yaşayan, kırmızı bayraklarla dolu biri mi?*" diye sorar.

Tyrant yavaşça içimden çıkıyor, hala sert olan ve benim ıslaklığımla onun menisiyle damlayan penisini hayranlıkla seyrediyor. Başparmağı ve işaret parmağıyla penisinin uzunluğundaki tüm sıvıyı, amımdan damlayan tüm ıslaklığı topluyor ve yavaşça ve dikkatlice içime geri itiyor. Şaşkınlıkla yüzüne bakıyorum. İfadesi sert ve kararlı. Pantolonunu giyip düğmelerini ilikliyor ve deri koltuğa rahatça uzanıyor, hala eliyle beni tutuyor. "Sırt üstü yat, melek. Birkaç dakika daha spermimle dolu kalmanı istiyorum."

Yanaklarım kızarır ve Tyrant'ın çıplak vücuduma bakan gözlerinin farkındayım. Parmakları saçlarımı boş boş okşar ve bacaklarımı uyluklarının üzerine çeker ve büyük ellerinden biriyle rahatça her iki ayak bileğimi kavrar.

Şimdilik Tyrant'ın istediğini vermeye razı olup bu karışıklığı sonra düzeltmeye karar vererek, başımı deri koltuğa yasladım. Hayatım nasıl bu kadar çılgın hale geldi?

Utanç, Sağduyu'nun ardından gelip kendi görüşünü ekledi. *Onun gibi bir adam nasıl senin gibi umutsuz bir karmaşayı sonsuza kadar isteyebilir? Sen onun için sadece bir sperm çöpü gibisin. O sana boşalacağını söylüyor, sen de bacaklarını açıyorsun.*

Sütyenimin kupalarını meme uçlarımda üzerine çekip, yırtık ve kanlı bluzumu arıyorum. Onu kaldırdığımda, tamamen mahvolduğunu görüyorum.

"Senin için özeldi, değil mi?" diye soruyor Tyrant.

Başımı sallıyorum ama bir bluz için üzüldüğüm için kendimi zavallı hissediyorum. Birisi sanat projesini çiğnediği için üzülen bir çocuk gibi.

"Üzgünüm, melek." Tyrant gerçekten içten konuşuyor gibi geliyor.

O mu istiyor? Kimse benimle ilgilenmek istemiyor. Hepsi bunu isteksizce yapıyor. Hala şok içinde ona bakarken, kolunu belime doladı ve beni güçlü bacaklarının üzerine çekerek sırtımı geniş göğsüne dayadı.

Dudakları kulağıma değiyor. "Bacaklarını aç."

Dikkatlice, söyleneni yapıyorum.

Parmaklarıyla beni açıyor ve yavaşça mendille siliyor. Kirpiklerim titriyor ve derin bir nefes alıyorum. Bu, onunla seks yapmaktan bile daha samimi geliyor.

Elini çektiğinde, ikimiz de orta parmağında bir sperm lekesi olduğunu görüyoruz. Parmağını dudaklarıma götürüyor. "Em."

Ağzımı açıyorum ve parmağını içeri sokuyor. Dudaklarım parmağını sarıyor ve onun kokusunu, misk kokulu ve tatlı tadını alıyorum. Gözlerim yarı kapalıyken o beni lazer gibi odaklanmış bir şekilde izliyor.

"Benim sikimi ağzına almayı düşündün mü, melek?" diye boğuk bir sesle mırıldanıyor, sıcak nefesi kulağımda. "Ağzın benimle dolduğunda harika hissedeceğini düşünüyorum. Sadece parmağımla bile ne kadar rahatladığını gör."

Uzun süre öylece oturduk, vücudum onun kollarında sıcak ve sıvı haldeyken, o parmağıyla ağzımı sikiyordu. Böyle uykuya dalmak istiyorum. Parmağı ağzımda iken bütün gece beni sıkıca tutmasını istiyorum. Diğer eli karnımı okşuyor, beni sıkıca tutarken o kadar büyük ve sıcak ki. Sıcak, rahat düşüncelerle uykuya dalıyorum.

Sonunda, utanç verici bir şekilde uzun bir süre ona sarıldığımı ve neredeyse uykuya daldığımı fark ediyorum. Parmağını ağzımdan çekip oturuyorum. "Üzgünüm. Gitmek istersin herhalde. Eşyalarımı alayım."

"Burada olmak dışında başka bir yerde olmak istemiyorum."

İç çamaşırımı bulup bacaklarımdan yukarı çekiyorum, ona bakmıyorum.

"Bir gün, sana bakmak için can attığımı sana inandıracağım, meleğim."

Bir gün, Tyrant Mercer'ı gördüğümde beynim kısa devre yapmayacak. O gün bir an önce gelsin.

Tyrant'ın gömleğini plise eteğimin içine sokup giyindikten sonra, elimi kapı koluna koyuyorum. "Kink'inin gerçeğe dönüşmesinden endişelenmene gerek yok. Diğer seferlerde yaptığım gibi gidip bunu düzelteceğim."

Tyrant'ın gözleri kısılır. "Anlamadım?"

"Eczaneye gidip hatamızı düzelteceğim." Eczacının yargılayıcı bakışlarıyla yine yüzleşmek zorunda kalacağım. Bu sefer utançtan içim dışıma çıkmasın diye başka bir yere gideceğim.

"Diğer seferler gibi ne demek? Plan B'yi mi kullandın?" "Tabii ki Plan B'yi kullandım," diyorum, göğsümde karışıklık artarken.

Tyrant ellerini saçlarına geçirip yüksek sesle küfürler savurur, gözlerinde öfke parlar.

İnsanlar istediklerini elde ettikten sonra sana bağlanmak istemezler. Az önce söylediği ve yaptığı her şey sadece seks konuşmasıydı. Öyle değil miydi?

Tyrant'ın yüzündeki öfkeli ifadeden, bunu sorgulamaya başlıyorum.

Tyrant yaklaşarak beni kapıya sıkıştırır. "Çok iyi dinle, Vivienne. Doktora ya da eczaneye gidersen, Plan B hapına bakarsan bile, bunu öğrenirim ve sana çok kızarım."

Tyrant

Vivienne'in güzel, "beni becer" ağızı açık kalır. "Hayatım berbat durumda. Ben berbat durumdayım. Hamile kalmak ihtiyacım olan son şey."

Bu tam da ihtiyacı olan şey, çünkü bebeğimi doğurduğunda, benden kaçmak yerine bana koşmaya başlayacak. Onu koruyabilecek, sevebilecek ve eksik olan her şeyi verebilecek tek erkek benim.

"O zaman beni kucağında bebekle görmeme izin vermemeliydin." Camı indirip Liam'a sesleniyorum. Bir dakika sonra, sürücü koltuğuna oturuyor. "Bizi Bayan Stone'un yurduna götür."

"Emredersiniz, efendim."

Yolculuk sırasında Vivienne koltukta benden uzaklaşır ve kendini kucaklar. Yağmur yağmaya başlar ve damlalar camlara vurur. Dışarısı karanlıktır, ara sıra sokak lambaları aydınlatır. Henson Üniversitesi çevresi karanlık ve gotik bir havadadır, ara sıra bir kahve barı ve ikinci el kitapçı geceleri kapalıdır.

Yurt binasına vardığımızda, veda etmeden arabadan inmeye çalışır.

Onun sağlam kolunu tutup kendime doğru çekerim. "Erkek arkadaşına iyi geceler öpücüğü ver." Bu sözleri bir tehdit gibi homurdanırım.

"Sen benim..."

Ağzımı onun ağzına kapatıyorum. Haklı, ben onun erkek arkadaşı değilim. Ben onun sevgilisiyim. Onun takipçisi. Onun takıntılı müstakbel kocası ve çocuklarının babası. Onu önemseyen tek kişi benim, ama tek kişi ben olmamalıyım. Hayatındaki diğer insanlar onu bu kadar ihmal edip bu kadar mutsuz etmeye nasıl cüret ederler? Bu düşünce beni o kadar kızdırıyor ki, öpücüğü keserken hırlıyorum. "İçeri gir, orada güvendesin. Bu sokaklarda kötü insanlar var."

Vivienne, Henson'daki kötü insanlar hakkında her şeyi bildiğini ima eden bir bakış atar ve kızarmış dudakları, kızarmış poposu ve içini kaplayan spermimle arabamdan iner. Kapı şifresini girip binasına güvenle girene kadar onu izlerim.

"İleride park et. Buradaki eczaneleri ziyaret etmek istiyorum. Ben yokken o cesedi alıp ortadan kaldırmalarını ayarlayabilir misin?"

"Evet, efendim. Zaten hallettim, efendim."

Liam caddeden yukarı doğru sürerken, bakışlarım araba koltuğuna düşer. Vivienne deri koltuğa kendi ve benim spermilerimden bir leke bırakmıştır. Kendi kendime gülümserim. Bu kız hamile kalacak ve çok geçmeden benim tarafımdan tamamen korunacak. Artık boktan yurt odaları ve sanat malzemeleri için para biriktirmek için cimrilik etmek yok. Liam onu derslerine götürebilir ve eğer isterse, yaratıcılığını sergilemek için benim evimde bir oda takımı alabilir. Çocuklarımı doğurması arasında. Sadece bir tane istemiyorum. Beş yıl boyunca neredeyse sürekli hamile kalmasını istiyorum. Başlangıç için bu yeterli, sonra onu biraz daha doğurganlaştırmayı düşünebilirim.

Liam bir eczanenin önüne yanaşır ve ben kendi kendime ısıklık çalarak arabadan inerim. Hava kararmış ve sıcaklık düşmüştür, tezgahın arkasındaki genç adam dışında kimseyi görmüyorum.

İçeri girip, ellerimi ceplerime sokmuş, rahat bir duruşla tezgaha doğru yavaşça yürüdüm. Vivienne'le seviştikten sonra kendimi her zaman çok iyi hissediyorum. O kızın benim sikime nasıl geldiğini biliyor musun? Bağımlısı oldum. Onun benim spermimle dolu yatak odasında güvende olduğunu bilmek? Daha da iyi.

"Plan B, lütfen," diyorum genç eczacıya. Oliver — isim etiketi Oliver yazıyor — yanaklarında lekeler var ve yeşilimsi neon ışık cildine hiç yakışmıyor. Görünüşüne bakılırsa, yaklaşık altı dakika önce mezun olmuş olmalı.

Oliver bana sıkılmış bir bakışla bakar. Gözleri sırttan yüzüme, geriye taranmış saçlarıma, spor tişörtümün altındaki dövme kollarım ve göğsüme kayarken, ifadesinde birdenbire şok ve ardından korku belirir.

Oliver yutkunur. "Şey... Siz ve partneriniz en son ne zaman korunmasız seks yaptınız?"

Saatime bakıyorum. "Yaklaşık on beş dakika önce."

Eczacı boğazımdaki bir şeye bakıyor. Parmaklarımla oraya dokunuyorum ve kurumuş kan görüyorum.

"Oh, bu mu? Bu onun kanı değil. En azından hepsi değil. Merak etme, temizletiyorum." Gülümsemem genişler. "Henson'ın kötü bir şöhret kazanmasını istemem."

Bu, onunla aramızdaki küçük bir şaka. Eczacı gülmüyor.

Şaka yapıyorum, ama ben olmasam Henson başı büyük belada olurdu. Bu kasabanın belediye başkanı yozlaşmış, polisler de öyle. Polisler rüşvet almakla ve sorumlu olması gereken adamların kıcını silmekle o kadar meşguller ki, araba hırsızlarını, uyuşturucu satıcılarını ve hırsızları kontrol altında tutmaya ya da Henson'a kolay av bulacaklarını düşündükleri için buraya gelen psikopatları, seri katilleri ve tecavüzcüleri halletmeye zamanları yok.

Henson'daki suçları düzenli tutuyorum. Ben olmasaydım, her şey kaosa dönüşürdü, ama hizmetim için teşekkür ediyorlar mı? Tabii ki hayır. Herkes benden korkuyor.

Ben de tam olarak bunu istiyorum.

Eczacı klavyesine sertçe bakar. "Partneriniz daha önce Plan B'yi kullandı mı?"

Gülümsemem genişliyor. "O benim partnerim değil. Henüz. Nedense, bu tatlı küçük şey benden korkuyor gibi görünüyor. Flört konusunda tavsiyeniz var mı?"

Oliver mırıldanıyor. "Üzgünüm, kızlarla aram pek iyi değildir. Ağzında kan var."

Dişlerimi dilimle okşayarak, Vivienne'in kanının tatlı, metalik tadını ve onu yalayıp yuttuğumda gözlerindeki şok ifadesini hatırladım. Ona haftalar önce söylediğim şeyde ciddiymdim. Onun kanı sadece bana ait.

"Bahşiş yok mu? O zaman sadece B planı."

Oliver paketi önümdeki tezgahın üzerine koyar ve ben ona öfkeyle bakarım. Vivienne bu lanet hapı arkamdan defalarca almıştır. Paketi alıp yumruğumda buruştururum, içindeki plastik hap kutusu patlayıp çatlar. Hapı tamamen yok edip toz haline getiririm.

Paketi tezgahın üzerine geri bırakıyorum. "Teşekkürler. Şimdi bana tüm stoğumu ver."

Oliver bana şaşkın bir bakış attı. "Ne? Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

Eczacı tereddüt eder, ama sadece bir saniye kadar, sonra arkasını dönüp hap paketleriyle dolu bir kutuyu çıkarır ve tezgahın üzerine koyar.

"Bunları yeniden stoklamak ne kadar sürer?" diye soruyorum, parçalanmış paketi kutuya atıp hepsini kolumun altına alıyorum.

"Yaklaşık bir hafta."

Bu, Vivienne'in ertesi gün hapını almak için çok geç olacak. Mükemmel. Cüzdanımı çıkarır, tezgahın üzerine bir deste banknot bırakır ve arkasını dönerim.

Genç eczacı, sesine mesleki hoşnutsuzluğunu yansıtmaktan kendini alamıyor ve arkamdan sesleniyor: "Siz ve partneriniz hamileliği önlemek istiyorsanız, daha güvenli ve daha etkili doğum kontrol yöntemleri var."

"Hamileliği önlemek mi? O bunları almayacak. Onları yakacağım." Geri dönüp cebimde Vivienne'in üniversite fotoğrafını arar ve onu tezgahın üzerine koyarım. "Bu genç kadın buraya doğum kontrol hapı almaya gelirse, ona satacak hiçbir şeyin olmadığını söyle. Ona yardım edemezsin. Doğum kontrol hapı yok. Prezervatif yok. Sperm öldürücü yok. Tabii..." Adamı yanıma çağırıyorum ve o bana doğru eğiliyor. Yüzüne bakarak öfkeyle soruyorum: "Tabii bir dahaki sefere üzerime senin kanın bulaşmasını istemezsen?"

Eczacı geri çekilir ve hızla başını sallar. Genç adama gülümserim. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Kapının yanında, üzgünden mutluya kadar bir dizi karikatür yüzün bulunduğu ve "*Bugünkü deneyiminiz nasıldı?*" sorusunun yazılı olduğu bir stand var.

Çıkarken parmağımla yeşil gülen yüzü işaret ediyorum. "Mükemmel müşteri hizmeti. İyi akşamlar, Oliver."

Üniversitenin çevresindeki beş eczaneyi ziyaret ettikten sonra geceyi sonlandırırım. Arabama geri döndüğümde, Plan B haplarıyla dolu yarım düzine poşeti bagaja atarım. Umarım önümüzdeki hafta Henson Üniversitesi'nin çevresindeki yurtlarda genç çiftler hata yapmazlar, yoksa bebekleri Tyrant Mercer'ın hediyesi olacak.

Arka koltuğa oturduğumda, gecem daha da güzelleşiyor. Hala Vivienne ile yaptığım sevişmenin kokusunu alabiliyorum ve aylardır beklediğim bir mesajı, infazcılarımdan birinden alıyorum.

Lucas Jones bulundu. Yancy Caddesi bodrum katı.

Lucas Jones, aylardır yakalamak için can attığım pislik herif. Zaferle telefonumu sıkıca tutuyorum ve hızlıca bir cevap yazarak adamıma harika bir iş çıkardığını ve bu ay maaşına ekstra yirmi bin dolar ekleneceğini söylüyorum.

Liam, sürücü koltuğunda talimatlarımı bekliyor. "Bizi Yancy Street kulübüne götür."

"Evet, efendim." SUV'yi çalıştırıp U dönüşü yapar ve Henson'ın batı tarafına doğru yola çıkar.

Koltuğa yerleşirken kötü niyetli sırtışımı engelleyemiyorum. "Matteo, Lucas Jones'u buldu."

"Bu harika bir haber, efendim."

On beş dakika sonra, bir oto tamirhanesi, bir elektrik deposu ve gece kapalı olan bir lokantanın bulunduğu bir sokağa giriyoruz. Lokanta ile depo arasında, yıllarca müşterilerin girip çıkmasından dolayı çizik ve eziklerle dolu, sıradan bir ağır metal kapı var.

Yancy Street kulübü, yirmi bir yaşında açtığım üçüncü kulüptü. Daha lüks olan Larch Avenue kulübüne taşınmadan önce yıllarca benim merkezim olmuştu, ama buraya hala çok düşkünüm ve bodrum katındaki odalar düzenli olarak kullanılıyor. Larch Avenue kulübünde aşırı kan dökülmesinden hoşlanmıyorum. Pahalı halılardan kan lekelerini çıkarmak çok zor. Ama buradaki beton zemin? Üzerine birkaç kova su dökünce sanki kimse ölmemiş gibi oluyor.

Metal kapıya yaklaşırken, içerideki kapı görevlisi beni gözetleme deliğinden görüyor ve kapıyı açıyor. "İyi akşamlar, Bay Mercer."

Koridorun sonunda müzik sesi ve insanların konuşma ve kahkaha sesleri geliyor. Resmi olarak burası yasal bir bar, ama asıl para kazandıran şey, arka tarafta bulunan yasadışı kumar odaları. İnsanlar burada her gece on binlerce dolar kazanıyor ve kaybediyor. Çoğu kaybediyor, çünkü herkes bu işin evin lehine olduğunu biliyor. Vivienne'in babası gibi insanlar. Bu kulüpte ailesini mahvetti ve bu yüzden ben de sevgilimle tanıştım.

Sonra, ailesinden dolayı yaşadığı tüm acıları keşfettim.

Ve Lucas Jones adında bir adam.

Aşağıda, kilitli bir kapının ardında, bodrum karanlık ve sessizdir, betondan yankılanan sürekli damlama sesi ve eski bir neon ampulün vızıltısı ve titremesi dışında. Jones, odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış, dövülmüş, kanlar içinde ve yırtık pırtık bir tişört giymiş. Kumral saçları gözlerine düşüyor. Kafasını kaldırıyor ve gölgelerin arasından yaklaştığımı duyunca gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Kim var orada?" diye titrek bir sesle soruyor.

Işığa adım attığımda ağzı açık kalır. Sandalyesinde geriye doğru eğilir ve başını sallar. "Hayır. Lütfen. *Lütfen*."

Hiç tanışmadık. Ona neden burada olduğunu bile söylemedim. Görünüşe göre vicdan azabı onu yiyip bitiriyor, çünkü beni görmek en kötü korkularını doğruladı.

en kötü korkularını doğrulamış.

Bu gece ölecek ve bu çok acı verici olacak.

Acele etmeden ceketimi çıkarıp askıya asıyorum. Yerde, neredeyse yumruğum kadar büyük halkaları olan ağır bir zincir var. Onu alıp sağ elimde birkaç metre kadar döndürmeye başlıyorum, gittikçe hızlanarak, bulanık bir görüntü oluşana kadar.

Jones inliyor ve başını sallıyor. "Lütfen, Bay Mercer. Ben...

— İlk istediğim şey, onun çenesini kapatması. Ağır zinciri zinciri yüzüne öyle bir hızla vuruyorum ki, ağzından dişleri ve kan fışkırıyor. Jones'un başı bir yana savruluyor ve ağlayıp sızlanırken kanı kucağına damlıyor.

Onun acı içindeki sefil halini zevkle izlerken, zinciri parmaklarımın arasından yavaşça geçirip tekrar döndürüyorum. Bu benim tipik silahlarımdan biri değil, ama doğru kişiye kullanıldığında çok tatmin edici. Zincir, çok acı verici hasarlar verecek kadar ağır, ama kurbanımı birkaç vuruşta öldürecek kadar acımasız değil. Bunu mümkün olduğunca uzatacağım. Vivienne'in çektiği acıları ona da çektireceğim.

Zinciri kullanarak Jones'un kollarını ve kaburgalarını kırdım. Bir kulağını kopardım. Gözlerinden birini yuvasından çıkardım. Benim şehirde yaptıklarından paçayı sıyrabileceğini sanıyordu. Bacak kemiğini kırdığımda, bir daha asla yürüyemeyeceğini bilmek tatmin ediciydi.

Ağır zincir her vücuduna çarptığında çığlık atıyor. Acı içinde nefes nefese, "Neden bunu yapıyorsun?" diye bağırıyor.

Bir et parçasına kendimi açıklamak zorunda değilim.

Bir başka darbe burnunu kırıyor ve yanağını parçalıyor, sandalyede dengesini kaybedip yan yatağa devriliyor. Acıdan birkaç dakika bayılıyor ve kontrolünü kaybedip yere işiyor. Uyandığında, iki elimde kanlı zincirle onun üzerinde duruyorum. Annesi için ağlıyor. Acıması bir durum.

Ölümcül, hırıltılı nefesiyle fısıldadı, "Onlardan biri senin kızın mıydı? Kız arkadaşın mı?"

Boğazına baskı yapıp ona yaklaşıyorum. "O benim çocuklarımdan annesi. Cehennemde çürü, seni pislik. Benim de çok erken ölmem için dua et, çünkü senin peşinden oraya gittiğimde, sonsuza kadar acı içinde çığlık atarken ruhunu küçük, acı verici parçalara ayırıyorum."

Zinciri kaldırıp tekrar döndürdüm ve sonra kafasına indirdim.

Yavaşça, kalan iyi gözündeki ışık söner. Ter ve kan sıçramalarıyla kaplıyım. Düşmanlarımın ölümünü izlemek normalde günün geri kalanında moralimi yükseltir, ama beton zeminde yatan cesede karşı sadece kaynayan bir nefret hissediyorum.

Bu *yeterli* değil.

Yapılmış olanı geri alamam ve bu çok acı verici. "Liam," diye bağıyorum ve zinciri bir kenara atıyorum.

Liam, kolunda bir leğen su ve bir havluyla odaya girer ve ben ellerimi ve yüzümü yıkarım. Su hızla kırmızıya döner. Vivienne'e bunu söylemeli miyim, söylememeli miyim? Birlikte olduğumuzda, parmağında benim yüzüğüm, karnında benim bebeğim ve planımın geri kalanı da yerine oturduğunda, ona söyleyeceğim. Benim cesur, tatlı kızım geçmişî geride bırakacak ve geleceğimize hazır olacak.

Bebeğimin çoktan karnında olabileceğini hatırlayınca memnuniyetle gülümserim.

"Alan Merrick bu gece kulüpte ve seninle görüşmek istiyor," diyor Liam.

Parmaklarımdaki kanlı suyu silkeler ve saçlarımı tararım. Merrick. Merrick. Evet, belediye meclisi üyelerinden biri. Söyleyecekleriyle ilgilendiğimi sanmıyorum, ama ona siktirip gitmesini söyleyecek kadar meşgul de değilim.

Yukarıdaki ana barda, her zamanki masama oturuyorum ve barmen bana bir viski getiriyor. Üç dakika geçmeden, gri takım elbise ve ucuz mavi kravatlı bir adam yaklaştırmaya çalışıyor, ama bir güvenlik görevlisi yoluna çıkıyor. Alan Merrick bana umut dolu bir gülümseme atıyor.

Başımı eğiyorum ve kapı görevlisi onu içeri alıyor. Yaklaşıp loş ışıktaki beni fark edince, dalkavukça gülümsemesi kayboluyor. Masamın karşısındaki aynada kendime bakıyorum. Siyah spor tişörtüm giyiyorum. Boğazımda ve kollarımda kan lekeleri var. Sigara dumanı kanlı yüzümün etrafında kıvrılıyor. Yansıyıp gülümsüyorum. İnsanların, ellerimi her zaman kirletmeye hazır ve istekli olduğumu hatırlamaları iyi gelir. ellerimi kirletmeye hazır ve istekli olduğumu hatırlamak insanlara

Merrick boğazını temizler. "Kötü bir zamanda mı yakaladım sizi, Bay Mercer?"

Puroyu kül tablasının kenarına vuruyorum. "Harika vakit geçiriyorum." Önümdeki sandalyeyi işaret ediyorum ve o oturuyor.

Meclis üyesi hemen konuya girer. "Evlenmeyi düşünüyor musunuz, Bay Mercer?"

Vivienne'in benim penisimde orgazm olurken içime derinlemesine girdiğini hatırlayarak gülümsemem genişliyor.

Kocaman bir elmas. Bu onun nişan yüzüğü olacak. "Aslında, evet, düşünüyorum."

Yüzü aydınlanır. "Bu harika, çünkü size tam uygun bir kadın var." Kızının övgülerini söylemeye başlar, ama yüzümdeki gülümseme kaybolur ve ben çoktan dinlemeyi bırakmışımdır.

"...ve eğer onu beğenirseniz, sizinle tanışmasını ayarlayabilirim. Ne dersin, Bay Mercer?"

Vivienne Stone yokmuş gibi davranarak masama oturup benimle konuşması bir hataydı.

"Beni damadı olarak isteyen herhangi bir aile deli olmalı." Purodan bir nefes çekip dumanı dudaklarımın etrafında dolaştırıyorum. "Ya da çaresiz."

Merrick küçümseyen bir kahkaha attı. "Çaresizlik yok, Bay Mercer. Ben hırslı bir adamım. Ne kadar benzer olduğumuzu düşünürsek, bunu anlayabileceğinize eminim."

O ve ben hiç benzemiyoruz. Sahip olduğum her şeyi kendi kanlı ellerimle inşa ettim. Görünüşe göre, evlilik yemini ve kızının geleceği aracılığıyla kendisi için güç ele geçirmeyi umuyor.

"Belediye başkanı olmak istiyorsun," diye tahmin ediyorum, puromu incelerken.

Merrick mütevazı bir gülümsemeyle kravatını düzeltti. "Tek isteğim Henson halkına hizmet etmek."

Basit bir soruda bile dürüst olamıyor.

"Peki ben senin belediye başkanı olmana nasıl yardım edeceğim?" İtiraz etmek için ağzını açtığı anda, puroyu ona doğrultuyorum. "Vaktimi boşa harcama. Bana dürüst ol ya da siktir git."

Merrick boğazını temizler ve başını sallar. "Senin meşru işlerin var. Benim de meşru iş çıkarlarım var. Birbirimize yardım edebiliriz. Daha yakınlaşabiliriz. En büyük kızım on dokuz yaşında ve çok güzel."

Telefonunu uzattı. Ekrana bakmadım, ama muhtemelen kızının resmi vardı.

"İlgilenmiyorum," diyorum soğuk bir sesle.

"Ama bir aile istersiniz, Bay Mercer. Sizin yaşınızda çocuksuz bir adam? Sonsuza kadar yaşamayacaksınız."

Yakın zamana kadar, yüzüne gülüp geçerdim. Bunca yıldır hiç aile istemedim. Babam ben on dört yaşındayken ortadan kayboldu, banka hesaplarını boşaltıp bizi yoksul bıraktı. Sadece mücadele eden annem, ben ve dört küçük kardeşim kalmıştık. Annem kafasındaki sesler yüzünden çalışmıyordu, bu yüzden evimizi kaybettik ve dondurucu soğukta, fareler ve insan pislikleriyle dolu bir karavan parkına taşındık. Teslimatçı olarak iş buldum, sonra da Henson'ın karanlık yüzünü yöneten çetenin infazcısı oldum. O kadar başarılıydım ki, on sekiz yaşında, arkamda sadık adamlarımla şiddetli bir darbeye yönetimi ele geçirdim. O zamandan beri iki erkek kardeşim evlendi. Biri inşaatta, diğeri emlak sektöründe çalışıyor. Kız kardeşlerimden biri aktris, diğeri ise benim mali işlerimi yönetiyor. Onların ellerini kirletmemeleri için ben ellerimi kirlettim.

Yirmili yaşlarımda hiç aile kurmak istemedim çünkü zaten bir aile kurmuştum.

Bunca zaman kendi başımın çaresine baktım, bir kadın ve çocuklar beni sadece yavaşlattırdı. Kadınlar hep ağlarlar ve kan ve şiddet görmekten nefret ederler. Sonra Vivienne ile tanıştım, bıçakları bıçak sapından tutan, benim kadar vahşi olabilen ama aynı zamanda acıtıcı derecede masum bir kadın. Bunun benim kriptomitim olduğunu kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum.

Merrick bana tekrar telefonunu uzattı. "Sadece onun resmine bak. Çok güzel."

Ekrana bakmadan telefonu masaya attım. Bana Victoria's Secret modellerinin seks partisini gösterse bile ilgilenmezdim. Farklı koşullar altında, bir suikastçının, katilin veya dolandırıcı bir sanatçının kızını düşünebilirdim, ama bir politikacıyla yaklaşmayacağım. Lanet olası bir sınır var.

Başımı kapı görevlisine doğru sallayarak bu adamı buradan çıkarması için işaret verdim ve o da Merrick'in arkasına geçmek için ilerledi. Arkadaşım dudaklarını sıkarak öfkeyle ayağa kalktı.

"Küçük tavşanım yıkılacak. Seninle evlenmeye kararlıydı."

Onun küçük tavşanı benim sorunum değil. Geleceğimle ilgili kararları vermek için kendimden başka kimseye güvenmiyorum. Bazı insanlara güveniyor olsam bile, Alan Merrick'e güvenmezdim.

Evliliğim ve geleceğim konusu halloldu. Ya Vivienne'i alacağım ya da kimseyi.

Vivienne

Sabah uyandıgımda, küçük yatak odamın bir köşesinde duran dikiş makinemize özlemle bakıyorum. Şair bluzunun parçaları, onları dikebileceğim anı bekleyerek sandalyenin arkasında duruyor. Saat beş buçuk ve Carly ya da Julia, sabah yediden önce dikiş makinemden gelen *tıkır tıkır sesini* duyduklarında duvarlara vurup bana kesmemi söyleyecekler. Tek iki arkadaşımın odamın iki yanında oturması benim için büyük şans, çünkü aksi takdirde yurt odası inanılmaz derecede yalnız hissettirirdi, bu yüzden gürültüyü azaltmak için elimden geleni yapıyorum.

Ya yatakta uzanıp Tyrant Mercer'ı düşünecek ve hamile olduğum için endişeleneceğim ya da kalkıp kendimi oyalayacak bir yol bulacağım.

Sonunda, ipeksi pijama şortu ve kaşkorse bluzla yerde oturup, uzun krem rengi eteğin kenarını elle dikiyorum. Bu, en sevdiğim giysi türü. Kostüm giyiyormuşum gibi hissettirecek kadar romantik, ama insanların bana bakıp Rönesans fuarından yanlış yola saptığımı düşünmeyecekleri kadar da tuhaf değil.

Bütün vücudum ağrıyor. Bıçakla kesilen ön kolum. Tutulup sıkıştırılan kollarım ve omuzlarım. Tyrant'ın acımasız, derin sikişinden dolayı karnım. Tyrant'ı ve söylediği şeyleri düşünmemek imkansız ve elim karnımın üzerinde dolaşıyor. Bu eteği bebek karnımın üzerinde giydiğimi hayal ediyorum. Kumaş eğik kesilmiş, bu yüzden biraz esnek. Zihnimde, daha büyük bir el benim karnımdaki elimi kaplıyor. Küçük parmağında ağır gümüş bir yüzük olan, mürekkeple süslenmiş bir el. Arkamda bir varlık hissediyorum, sanki yaslandığım yatak Tyrant'ın kendisine dönüşmüş gibi, ve onun boynumun arkasına aç bir öpücük kondurduğunu hayal ediyorum.

O kadar aceleyle dikişe geri dönüyorum ki, iğneyle işaret parmağımın yanını deliyorum. "Ah."

Oluşan kan damlasını emerek, Tyrant'ın dün gece bana homurdandığı şeyi hatırlayınca karnımda bir endişe dalgası yükseliyor. *Sadece benim için kanaman izin verilir.* İşte yine onun kurallarını çiğniyorum.

Bunu bilmek zorunda değil, öğrenmesi imkansız, ama yine de bu kuralı çiğnemek endişemi artırıyor. Telefonuma uzanıp bir mesaj yazıp gönderiyorum. Sabah 6'da cevap beklemiyorum ama hemen cevap geliyor.

Ben: *Kanıyorum.*

Tyrant: *Yurda geliyorum.*

Ben: *Bekle. Kazara oldu. Kendimi dikiş iğnesiyle bıçakladım.*

Tyrant: *Göster bana.*

Küçük yarayı fotoğrafını çekip ona gönderiyorum. Bir dakika sonra cevabı geliyor.

Tyrant: *Bana söylediğin için aferin.*

Tiran: *Dün gece eczaneye gittiğin için kötü kız. Bunun için seni cezalandıracağım.*

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tyrant bunu biliyor mu? Nasıl biliyor? Saat on bir buçukta tekrar dışarı çıktığımda sokaklar bomboştu. Gece geç saatlerde açık olan eczaneye girdiğimde kimsenin beni izlemediğinden emindim. Eczacı yardımcı olmadı. Plan B'nin stoklarının bittiğini söyledi. Gençlerin sağda solda hatalar yaptığı bir üniversite bölgesinde Plan B'nin stoğu nasıl bitebilir?

Düşündüm de, eczacı terliyordu. Aniden, Plan B haplarını muhtemelen kimin satın aldığını anladım.

Tyrant'ın mesajını okudum ve heyecanlandım. *Bunun için seni cezalandıracağım.* O benim neyi arzuladığımı biliyor. Beni dengelemek için biraz acı. Dün gece kolum zonkluyordu, ama beni dizinin üzerine yatırıp popomu tokatlayan oydu, bu da bana saf bir rahatlama hissi verdi ve iğrenç, yaralı bedenimi ona göstermeye cesaret etmemi sağladı. Keşke aileme, Tyrant'ın benim çirkinliğimin ötesini görebilecek kadar canavarca olan tek erkek olduğunu açıklayabilmenin bir yolu olsaydı. Onunla konuştuğumu bilselerdi, Barlow'u bir daha görmemi yasaklardı. Beni hamile bırakmaya çalıştığını öğrenirlerse... Babamın ne yapacağını düşünmek bile beni ürpertir.

Bu korkunç düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıp, dikişimi tekrar elime alıp yatağıma yaslanıyorum.

Dünyadan uzak, sessiz ve sakin küçük odamı seviyorum. Ben çalışırken, güneş ufuktan yükselir ve penceremin dışındaki devasa yaşlı ağacın altın rengi yapraklarının arasından parlar. Duvarlarıma sabitlenmiş mantar panolar, sınıf için kostüm projeleri veya kendim için giysiler haline getirmeyi umduğum kumaş parçaları ve çizimlerle kaplıdır. Yatağımın üzerinde bir

Onlarca farklı kumaştan dikilmiş yorgan. Soluk altın sarısı, krem ve mor renkler. Hepsi ikinci el kumaşlar ve eski giysiler, onları kesip yeniden kullandım. Büyürken hiç güzel eşyalarım olmadı, o yüzden kendim yapıyorum. Onlara özen gösteriyorum. İğnem kumaşa girip çıkarken kendimi onlara kaptırıyorum.

İşimle o kadar meşgulüm ki, telefonuma bakıp hazırlanmak ve derse yetişmek için sadece on beş dakikam kaldığını fark edene kadar saatin ne kadar geç olduğunu fark etmiyorum. Şok içinde nefesimi tutuyorum ve ayağa fırlıyorum.

On bir dakika sonra, vintage bir örgü süveteri başıma geçirirken yurt odasından fırladım. Bu sabah sanat tarihi dersim var ve öğretmenim Colleen, sınıfa girip yerime otururken bana acı dolu bir bakış attı.

Geçen yıl boyunca derslerine hiç zamanında gelmediğim için beni azarlardı. Şüphesiz, daha ileri düzeydeki bir dönem için geri döndüğüm için çok mutlu.

Önümüzdeki birkaç hafta savaş sonrası sanata odaklanacağız ve sınıf arkadaşlarımla birlikte, sınıfın önündeki büyük ekranda Lucian Freud, Francis Bacon ve Frida Kahlo'nun resimlerinin fotoğraflarını izliyoruz.

"Kahlo bu eserle ne anlatmak istiyor?" diye soruyor Colleen sınıfa.

Sınıf, "*bunun için henüz çok erken*" apatisi içinde.

Colleen'in gözlerine bakma hatasına düşüyorum ve o da geç kalmamın cezasını bana vermek için bu fırsatı kaçırmıyor. "Vivienne. Ne düşünüyorsun?"

Düşünmüyorum. Biliyorum. Resmin adı *Yaralı Geyik* ve Frida Kahlo'nun kafası ve boynuzları olan bir geyiğin ormanda koştuğunu tasvir ediyor. Geyiğin göğsü ve yan tarafı oklarla delinmiş.

"Bize hayatın ne olduğunu anlatıyor."

Colleen bana cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. "Lütfen devam et. Kahlo bu eserinde hayat hakkında ne söylüyor?"

Geyiğin yan tarafına saplanmış okları gözden geçiriyorum. Kan, kürküne akarak acıyı dışarı çıkarıyor. Onun var olduğunu kanıtlıyor. "Acı, hayatta olduğumuzun kanıtıdır."

Colleen'in başını sallayıp ya da sıradan bir yorum yapıp devam etmesini bekliyorum, ama o tereddüt ediyor ve yüzünde endişeli bir ifade beliriyor. Geçen dönem meyve natürmortlarında gizli şiddeti anlattığım bir deneme yazdığım da bana aynı bakışı atmıştı. Kesilmiş eriklerin ve kırmızı, yapışkan meyve suyu ile kaplı bıçakların resimlerindeki kanı nasıl görmezden gelebilirim?

"Acının yaşadığımızın kanıt olmadığını, aşkın kanıt olduğunu iddia edenler olabilir," diyor Colleen.

Gülme sesi boğazımda yükselir ve ağzımdan çıkar. Bu iyi bir espri. Aşk bizi canlı hissettirir mi? Hayatım boyunca acı bir şekilde canlı olduğumun farkındaydım, sevgiyle farkında değildim. Ayrıca, bu derste en son ne zaman aşktan bahsettik ki? İncelediğimiz her resim trajedi, kan, şiddet ve umutsuzlukla ilgili.

Başka bir deyişle, hayat.

İşler böyle, doğum günü kartlarında, cep telefonu reklamlarında veya Noel filmlerinde gösterildiği gibi değil. Sanat tarihi okuduğum neden bu. Tüm bu umutsuzluk. Hashtag relatable.

Colleen benimle birlikte gülmüyor. Sınıftaki diğerleri de öyle.

"Oh, sen ciddisin." Sağa sola bakıyorum ve herkesin bana tuhaf bakışlar attığını fark ediyorum. Yanlışlıkla kendim hakkında çok fazla şey mi açığa vurdum? Herkes ne kadar tuhaf biri olduğumu fark mı ediyor? İki kolumla göğsümü kucaklıyorum. Sanki özenle sakladığım tüm yaralarım birdenbire ortaya çıkmış gibi hissediyorum. Öğretmenim her zamankinden daha endişeli görünüyor.

"Kahlo, hayatının sonlarına doğru *Yaralı Geyik*'i resmetti," diyor arkamdaki sıkılmış görünen bir öğrenci. "Kocasından aldatılmıştı ve gençken geçirdiği bir otobüs kazası nedeniyle kronik ağrı çekiyordu. Yaşlanan vücudunun çöküşüne tanık oluyordu. Oklar onun acılarını temsil ediyor."

Colleen, öğrencinin cevabını övmek için acele ediyor, ama ben bunun benim cevabımdan ne kadar farklı olduğunu anlayamıyorum. Hayat acı çekmek mi? Ben de öyle demiştim.

Ders devam ediyor, ama ben hala Colleen'in aşkın hayatta olduğumuzun kanıt olduğu sözlerini düşünüyorum. Annem beni saatlerce, günlerce karanlık, boş bir evde yalnız bıraktığında kendimi pek sevdiğimi hissetmedim. Karanlıkta aşk yoktur.

Ders bitiminde Colleen benden kalmamı ister. Ben çantamı sıkıca tutarak onun önünde garip bir şekilde dururken, o masaya yaslanır.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, Vivienne?"

Tyrant'ın kötücül gülümsemesi gözlerimin önüne geliyor. "Her zamankinden farklı bir şey yok."

Kollarını kavuşturup iç çeker. "Senin için endişeleniyorum. Sanatsal niyetin yorumların gittikçe karanlıklaşıyor."

"*Yaralı Geyik'ten* mi bahsediyorsun? O sadece bir cevaptı." "Benim için yazdığın her deneme acıdan ya da acının güvenilebilecek tek duygu olduğunu anlatıyor."

Ona kaşlarını çattım. "Bu doğru değil. Millais'in *Ophelia* adlı eserinde ifade edilen neşe hakkında bir deneme yazdım."

"Vivienne," Colleen sinirli bir şekilde iç çeker. "Tezin, *Ophelia*'nın ölmek üzere olduğu için mutlu olduğu yönündeydi. Siyah giysiler giyip kalın göz kalemi sürseydin, senin işkence gören bir romantik ya da nihilist bir dönemden geçtiğini düşünürdüm, ama bunun ciddi bir şey olmasından endişeleniyorum."

Ben gotik bir kız değilim, o halde neden hayatıma karışıyor? Bu haksızlık gibi geliyor.

"Biriyle konuşmayı düşündün mü?"

Düşünmeden cevap veriyorum. "Bir terapistle mi? Ama ben şimdi iyiyim." Colleen kaşlarını kaldırıyor.

Kahretsin. *Şimdi* iyiyim dedim. Geçmişte sorunlarım olduğunu itiraf ederek kendimi ele verdim. Vücudumda bir sıcaklık ve enerji yükseldi. Colleen sorun çıkarmaya çalışıyor, ama ben yalnız kalmak istiyorum. Eğer korktuğu şey buysa, intihar etmeye niyetim yok. Gelecek için birçok hedefim ve planım var. Geri dönüşü olmayan bir şekilde kendimi kesmedim.

Ders odasının dışında, Colleen'in omzunun üzerinden Carly ve Julia'nın bana el salladığını görüyorum. Birlikte kahve içeceğimizi unutmuştum, ama gitmek için bir nedenim olduğu için anında rahatlıyorum.

"Üzgünüm, gitmem gerek." Çantamın askısını tutup odadan çıkıyorum. Colleen adımı sesleniyor ama onu görmezden gelip arkadaşlarımla birlikte koridorda hızlıca yürüyorum.

"Ne oluyor? Öğretmenin sana zorluk mu çıkarıyor?" Carly endişeli bir ifadeyle soruyor.

Zihnimde bıçaklar dans ediyor. Mezarlıkta o çocuğun bıçağını kaparken ne kadar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Keşke onu kapıp avucumu kesseydim.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Önemli bir şey değil. Sadece en sevdiği tablolara yaptığım yorumları beğenmiyor." Zoraki bir gülümseme ve daha neşeli bir ses tonuyla ekliyorum: "Güneş çıktı. Çayımızı içerken çimlere oturalım."

Bütün gün, Colleen'in sorgulayıcı ve yargılayıcı bakışlarının beni rahatsız etmediğini kendime inandırmaya çalışıyorum, ama bu bakışlar vücuduma yapışıp kalıyor, sanki silemediğim bir sis gibi. Beni rahatsız eden bir şey olup olmadığını bilmek istiyordum, ona *Tyrant*'tan bahsedebilirdim. *Tyrant Mercer'in beni arabasına zorla bindirip*

arabasına zorla bindirip beni tecavüz ediyor, ve ben bunu istediğimi söylediğimden emin değilim. O benim bunu isteyip istemediğimi umursamıyor. Bu, onun ikiyüzlü gözlerini iri iri açtırdı ve onu hemen üniversiteye ve polise şikayet ederdi. Ama sorun Tyrant değil.

Sorun benim.

Herkes bilir ki, sorunlu insanlar mıknaş gibi birbirlerine yapışırlar. Benim sorunum üzücü bir kızın sorunları. Tyrant'ın sorunu ise bağırsaklar ve kurşunlar. O benim zayıflıklarımın besleniyor, ama bunları o yaratmadı. O, benim zararlarımın bana verdiği tek iyi şey. Geri kalanı kan, acı, gözyaşı ve yalnızlık. Benim sorunlarım bana beni tutan ve sertçe beceren güzel bir adam verdi, ve ben iyi bir kız olup ona değil de acıya kollarımı açmam mı gerekiyor?

Adam bir bebek istiyor. Belki de ona bir tane vermeliyim.

"Kötü çocuk," diye fısıldıyorum kendime, yurt odama çıkan merdivenleri tırmanırken ve başımı sallarken. Herkes bilir ki, kötü adama bir parça bile olsa teslim olmamak gerekir. "Kötü, kötü çocuk."

Eskiz defterimi çıkarır ve yere çapraz bacaklı otururum. Kalemle, bana benzeyen bir kızın figürünü çizerim, sadece onun şişmiş, hamile bir karnı ve daha büyük göğüsleri vardır. Eli karnının üzerindedir.

Çizim güzel görünüyor, ama mükemmel değil. Hayalini kurduğum bir şey eksik, kızın elinin üzerine daha büyük bir el ekliyorum. Erkekçe, dövmeli bir el.

Çizime birkaç dakika bakıyorum, sonra onu bir kenara atıp ellerimle yüzümü ovuyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak şey, küçük kutumu çıkarıp vücuduma birkaç kesik atmak. Bıçakları düşünürken, güçlü, dövmeli bir elin boğazımı sıkıldığını hissediyorum. Tyrant vücudumda yeni kesikler görmekten hoşlanmaz. Akıtmam gereken tek kan onun için olan kan. Onun, fermuarını açarken bıçağın sivri ucunu çenemin altına dayadığını, bana hareketsiz durmamı yoksa boğazımı keseceğini söyleyerek homurdandığını hayal ediyorum. Bacaklarımın arasında ıslaklık ve sıcaklık dalgası yükseliyor. Parmaklarım karnımın üzerinden kayıyor, iç uyluklarımın etrafına dolanıyor ve sonra iç çamaşırlarıma giriyor. İnliyorum ve parmaklarıma karşı kıvranıyorum.

Oraya varmam uzun sürmüyor, ama doruk noktası boş geliyor ve ben de öyle hissediyorum. En sinir bozucu kısmı ise, kimi özlediğimi tam olarak bilmem ve onun beni sadece tatmin etmekle kalmayıp, beni korkunç bir uçurumun kenarına itip sonra da güçlü kollarıyla güvende tutması.

Tyrant burada değil, bu yüzden yatağa girip, battaniyeyi başımın üzerine çekip, gözlerimi kapatıyorum.

Uykumda, içime bir şeyin zorla sokulduğu hissini belirsiz bir şekilde fark ediyorum. Beni geren kalın bir şey ve rüyamda Tyrant'ın zihnimde gözümün önünde durduğunu gördüğümde yumuşak bir inilti çıkarıyorum. Beni takip eden tehlikeli adam rüyalarımda beni çok dikkatli bir şekilde sikiyor. Tyrant geri çekiliyor ve daha derine giriyor, vücudumu sarsıyor. Çok canlı hissediyorum.

Zevk ve acı çok keskin ve tatlı.

Bu bir rüya, değil mi? Uyku katmanlarından yükseliyorum, kirpiklerim titriyor. Uykulu beynim ve vücudumdaki ağır sıcaklık ve ağırlık beni felç ediyor.

Derin, boğuk bir ses başımın üstünde bir yerlerden fısıldıyor, "Şşş. Uyu, meleğim. Bu sadece bir rüya."

Tyrant'ın kalın penisinin içime girip çıktığını sadece rüyamda görüyorum. Beni gerginleştirecek kadar doldurup sonra tekrar gevşetiyor. Onu düşünerek mastürbasyon yaparken uykuya daldığım için olmalı. Gözlerim kapanıyor ve tekrar uykuya dalıyorum. Rüyadaki Tyrant o kadar iyi hissettiriyor ki nefesim ağırlaşıyor ve vücudumu acı veren bir zevk dolduruyor.

Çenemi hareket ettiriyorum ama ağızımı açamıyorum. Beni boğan bir şey var. Biraz kıvranıp, çarşafı ya da her neyse onu ağızımdan çekmeye çalışıyorum ama ellerim arkamda bağlı olduğu için yapamıyorum.

Başımın üzerinde ağır bir nefes sesi duyuluyor. "Oh, evet, melek. Çok sıkı.

Ne kadar uslu bir kızsın."

Gözlerimi açıyorum, ama çok karanlık olduğu için hala rüya görüp görmediğimi anlayamıyorum. "Tyrant?" demek istiyorum, ama ağızımdan çıkan ses "Mm-mm?" oluyor.

"Uyanmanı bekleyemedim. Bu amcığı gördüm ve seni sikmeye başlamam gerekti." Tyrant, sikini daha derine sokarken inliyor ve sonra yumuşak, kötücül bir kahkaha atıyor. "Giysilerini çıkardıktan sonra. Ve ağızını tıkadıktan sonra. Ve seni bağladıktan sonra. Bu binada bu kadar çok insan varken, çığlık atmana izin veremezdim. Ben işimi bitirmeden herkes sana yardım etmek için koşabilirdi."

Bağlarımdan kurtulmaya çalışıyorum. Ağızımdaki tıkaç çıkması için yanağımyı yastığa sürtüyorum. İşe yaramıyor ve hareket edemiyorum. Karnım üstüne yatırılmış, bacaklarım açılmış durumda. Tyrant'ın dizleri bacaklarımyın arasında, sikini içime sokarken bacaklarımyı daha da açmaya zorluyor. Elleri başımın iki yanında

ve her itişte vücudum yatağa daha da batıyor.

Nefesi gittikçe hızlanıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Çok güzelsin, benim çaresiz küçük fahişem. Bağlanmışsın ve sikimi alıyorsun."

Onun aşağılayıcı sözleri beni zevke boğuyor ve ben yatağa eriyorum.

Beni kullan. Varlığımın bir anlamı olduğunu hissettir bana, senin sikebileceğin bir delik olarak bile olsa. Pencerem açık ve içeriye taze bir rüzgar esiyor. Tyrant ağaca tırmanıp pencereden içeri girmiş olmalı. Binanın her yerinde güvenlik kameraları var. Bu adam gerçekten deli.

Vücudum beni bağlayan iplere eriyor. Dişlerimin arasındaki tıkaç sanki oraya aitmiş gibi hissediyorum. Gözlerim ağırlaşıyor.

Tyrant, bedenimin teslim olduğunu hissedince içinden inliyor. Elini saçlarıma geçirip acımasızca sıkıyor. "İşte böyle, melek. Rahatla ve seni döllememe izin ver. İçine derinlemesine boşalacağım ve orada kalacağım."

Başka bir Plan B hapi almayı unuttum ve Tyrant yine içime boşalmak üzere. Ben kıvranıp direnince, o da beni daha sert sikiyor.

"Hala bana karşı mı geliyorsun? Hiçbir yere gidemezsin. Orada yatıp benim sikimi alacaksın ve bana tamamen ve tamamen ait olduğunda hayatının ne kadar daha iyi olacağını düşüneceksin. Şimdiye kadar merhametli davrandım Vivienne, ama sen bana teşekkür bile etmedin. Artık *merhametli* olmaktan vazgeçtim." Bu sözleri, sikini acımasızca sokarak vurgular.

Merhametli mi? Hayatımı alt üst etmeyi merhametli mi diyor? O evime girip Barlow'u çalmadan önce hayatım sakindi. Şimdi ise kaos içinde ve onun kalın sikinin her vuruşuyla kaosa daha da batıyorum. İçim onun etrafında zevkle yanıyor. Onun sikini sıkıp sıkıyorum ve o bunu hissettiğinde zafer dolu bir inilti çıkarıyor.

"Sana acımasız davrandığımda bundan hoşlanıyorsun, melek," diye kulağıma fısıldıyor. "Hayatının her küçük detayını kontrol etmemi seviyorsun. Seni koruyabilecek tek kişi benim. Seni önemseyen tek kişi benim. Sikimi hissediyor musun? İpleri hissediyor musun? Çok iyi korunuyorsun."

Tyrant dizlerimi daha da açıyor ve sikini daha derine sokuyor, ben de onun etrafında parçalanıyorum.

Ben doruğa ulaşırken, o benden daha hızlı ve daha sert bir şekilde içime giriyor, yatağı sallıyor ve duvara vuruyor. Tyrant artık duyulmaktan hiç umursamıyor gibi görünüyor. Penisini acımasızca iterek ve hırıldayarak küfrederek boşalıyor.

Hareketsiz kalır ama içimden çıkmaz ve parmaklarıyla birleştığımız yeri okşar.

"Benimle dolusun, melek. Penisimle, spermimle. Çok güzel."

Sıcak bir his içimi kaplar ve gözlerimi kapatırım.

Tyrant çekilir ve beni açar. Sanki manzarayı hayranlıkla izliyormuş gibi başparmağını dudaklarımın üzerinde tekrar tekrar gezdirir. "Oh, evet. Bu iyi kullanılmış bir amcık." Sonra tekrar içime girer. "Kıpırdama. Bu sefer seni hamile bırakacağım."

Ardından gelen sessizlikte, kapım çalınır ve biri "Vivienne? Orada iyi misin?" diye seslenir.

Tyrant'ın kapıya doğru baktığını hissediyorum. Dışarıda Julia var. Buraya girip Tyrant'ı görürse, onun için iyi olmaz. Tyrant'ın, istediği şeyi yapmasını engellemeye çalışan birine ne yapacağını bilmiyorum.

Tyrant parmağını ağzımdaki tıkaçta kancalayıp ağzımdan uzaklaştırır. "İstersen yardım için bağır."

Bir adam zorla yatak odama girmiş, beni bağlamış ve uyurken beni becermeye başlamış. Bağırarak ortalığı velveleye vermem gerekirdi.

"Ben... ben iyiyim. Gürültü için özür dilerim," diyorum, sesim biraz titriyor ve nefes nefeseyim. "Ben sadece, şey, yoga yapıyordum."

"Tamam. Sonra konuşuruz." Koridorda ayak sesleri uzaklaşıyor. Tyrant içinden gülüyor. "Artık yoga mı yapıyorum?"

Elleri başımın iki yanında, kolundaki kalın damarları ve ön kolundaki kasların gerilmesini izliyorum.

"Gag'ı geri alabilir miyim lütfen?" Ağzımdaki rahatlatıcı dolgunluğu özlüyorum.

"Tabii ki alabilirsin, meleğim," diye sevgiyle mırıldanıyor ve ağzımı tekrar tıkıyor. Gözlerim yavaşça kapanıyor. Mutluluk. Bağlanmış, ağzım dolu ve Tyrant'ın penisiyle sabitlenmiş halde, uzun zamandır hissettiğim en güvenli durumdayım.

"Bu ne?"

Yatağın hareket ettiğini hissedince gözlerimi aralıyorum. Tyrant eğilmiş ve yerden bir şey almış. Bu, açık bıraktığım eskiz defterim

ve onun eli benim elimi kapatan çizimim açık kalmıştı. İstesem bile ona uzanıp onu ondan alamazdım.

"Angel, bu çok güzel," diye fısıldadı.

Tyrant'ın penisinin içimde şiştiğini hissediyorum. Eskiz defterini bırakıp kalçalarımı kavrar ve daha derine girer. Henüz çıkmamışken tekrar başlıyor. Dirseklerinin üzerine eğilip elini vücudumun altına sokar ve parmak ucu klitorisimi okşar.

Dudaklarını kulağıma dayayarak, acı verici derecede azgın bir sesle inliyor, "Senin için her şeyi mükemmel hale getireceğim, melek. Sen ve bu bebek istediğiniz her şeye sahip olacaksınız. Tek yapman gereken, istediğimde bana hayatını ve ruhunu vermek. Buna hazır mısın? Beni asla sorgulama. Beni asla şüpheyi düşürme. Dediğim her şeyi yap, ben de sana istediğin her şeyi vereyim."

Tıkaçlı ağzımdan inlemeler çıkıyor, sesi ve parmakları beni zevke boğuyor.

Tyrant yumuşakça güldü ve dilini boğazımda gezdirdi. "Tabii ki yapacaksın. Sen Tyrant'ın uslu kızıydın, değil mi?"

Tyrant'ın iyi kızı, çaresizce yatağa sikiliyor. Amım onun sikini açgözlülükle sıkıyor. Ağız tıkaçına karşı inliyorum.

Ben senin iyi
kızınım. *Ben senin*
iyi kızınım. Senin
olmak çok hoşuma
gidiyor.

Beni o kadar sert sikiyor ki yatağım duvara çarpıyor, ama artık umursamayacak kadar kendimden geçmişim. Bırakın hepsi duysun. Henson'daki en tehlikeli adama ait olduğum için artık önemi yok. Hepsi öğrenecek. Hepsi beni yargılayacak. Dünya bana sırtını dönemez, zaten dönmüş durumda. Tyrant her zaman benim için orada olacak ve benim ihtiyacım olan tek şey o.

İçim yanıyor ve yastığa doğru çılglık atıyorum. Tyrant, dişlerini omzuma geçirip homurdanırken, hareketleri keskinleşiyor ve hızlanıyor. Sıcak bir sıvı bacaklarımdan arasına akıyor. Kendi ıslaklığım ve Tyrant'ın iki kez doruğa ulaşmasıyla kaygan bir hal aldım.

Kendini yukarı itip, ağır ağır nefes alırken aramıza bakar. "Senin içine gömüldüğümü görmelisin, melek. Her tarafım bizimle kaplı." Bu manzaradan memnun olarak, hala sert olan penisıyla beni yavaşça siker. "Senin içine çok derine girdim. Daha da derine girmek istiyorum."

Orgazmımın ve onun hareketlerinin artçı sarsıntıları, onun ıslak seslerini dinlerken ağzımdaki tıkaçlara karşı çılglık atmamı sağlıyor. Saçlarımı okşuyor

saçımı okşuyor, işaret parmağıyla omurgamın uzun çizgisini takip ediyor ve altıma uzanarak göğüslerimi sıkıyor.

"Hepsi benim," diye fısıldadı. "Beni kızdıracak hiçbir şey yapma, o zaman her zaman böyle olacak, meleşim."

Gözlerimi aralayıp sorgulayan bir bakış atıyorum. Onu nasıl kızdıracağım?

"Aynen öyle. Nasıl yapacağını bile bilmezsin. Bu kadar yeter." Çekilir, bileklerimdeki bağları ve ağzımdaki ağzımı tıkayan şeyi gevşetir ve üzerime bir battaniye örter. Üzerime eğilir ve kulağıma fısıldar, "Buraya gelip uyurken seni sikmenin bu kadar kolay olduğunu bilseydim, aylar önce yapardım."

Bu gece de aynı şeyi yapıp yapmayacağını merak ederken içimi yasadışı bir titreme kaplar. Ertesi gece. Ve sonraki gece.

"Kendini çözmen birkaç dakika sürer. Orada yat ve beni ve bebeğimizi düşün, meleşim. Bütün gün senin içinde olacağım."

Arkamda pencereden bir ses duydum ve sonra o gitmişti.

Vivienne

Cumartesi sabahı, bir değişiklik olarak Tyrant ile ilgisi olmayan bir şokla uyanıyorum. Üniversitenin kostüm balosu bir hafta sonra ve ben kostüm tasarımı öğrencisi olarak giyecek kostümüm yok.

Battaniyeleri bir kenara atıp, hafta sonu boyunca kendimi oyalamak için acil bir işim olduğu için rahatlatarak, çizim defterime koşuyorum. Bir tasarım seçmek, bir kalıp bulmak veya yaratmak, kumaşı satın almak, elbiseyi dikmek ve terzilik yapmak.

Baloda Henson Üniversitesi'nin yüz ellinci yılı kutlanacak. Komiteyi Sahne Sanatları Bölümü yönetiyor, bu yüzden balo elbette bir maskeli balo olacak ve balo salonu bu özel gün için lüks bir şekilde dekore edilecek. Üniversitenin bir kısmı on dokuzuncu yüzyıldan kalma eski bir konak ve gerçek bir balo salonu var.

Balodan aylardır haberdarım, ama ne giyeceğime karar veremiyorum. Birçok kızın kabarık, çemberli balo elbiseleri kiraladığını veya internetten daracık kedigiller kostümleri, kuyruklar ve kulaklar satın aldığını biliyorum. Erkeklerin çoğu smokin, Zorro pelerinleri veya Cadılar Bayramı kostümlerini giyecek.

Eskiz defterimin sayfalarını çevirirken, sessizce ilham gelmesi için dua ediyorum. Bu, kolayca halledebileceğim tek şey olmalı, ama yine de endişem her saniye ikiye katlanıyor.

Korku ve özlemle, acı ve özgürlüğün saklı olduğu küçük kutumun bulunduğu yere bakıyorum.

Kafamı sallayıp kararlı bir şekilde eskiz defterinin sayfalarına bakıyorum. Bunu yapmama gerek yok. Uzun zamandır yapmadım. Bir daha asla yapmam gerekmiyor, ama yine de kutuyu atmadım. Nedense, kutuyu arka taraftaki çöp konteynırlarına götürüp atamıyorum. Bir tür zorlama beni her zaman durduruyor ve fısıldıyor: *"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"*

Saklamalısın. Ne olur ne olmaz.

Bakışlarım, geçen pazar mezarlıkta saldırıya uğramadan önce çizdiğim ağlayan taş meleğe düşüyor. Çizimi neredeyse bitirmiştım ve melek, beyaz sayfada narin gri kalemle öne çıkıyordu. Taş tabutun üzerine oyulmuş ismi bile eklemiştım. Cecelia Henson, Henson Üniversitesi'nin kurucusunun kızı. Yirmi yaşında trajik bir şekilde öldü ve ailesinin bu kaybın acısını hiç atlatamadığı söylenir. Kayıp kızları için sonsuza kadar yas tutması için taş meleği yaptırmışlar.

Resmin üzerinde parmaklarımı gezdirirken, yüz yıldan fazla süren bir aşkı yaşamış olan Cecelia'yı kıskanıyorum.

"Melek," diye fısıldıyorum.

Tyrant'ın bana verdiği garip bir lakap. Nedenini Tanrı bilir. Ne görünüşüm ne de davranışlarım melek gibi. Çoğu zaman endişeli, bitkin ve güvensizliklerle dolu biriyim. Tyrant hayatımdan her kaybolduğunda, onu son kez gördüğüme dair eminliğim artıyor. Yakında benden bıkacak ve sonra da herkes gibi beni unutacak.

Gözlerimi çizimimden ayıramıyorum. Belki maskeli baloya melek kılığına girerek katılabilirim. Maskemde kristal gözyaşları olan ağlayan taş bir melek. Elbise için doğru kumaşı bulabilirsem...

Telefonuma uzanıp Julia ve Carly'ye mesaj atıyorum.

Ben: *Benimle alışverişe gelmek isteyen var mı? Sanırım kostümümü seçtim.*

Carly: *Sonunda! Keşke gelebilseydim ama ders çalışmam lazım. *ağlayarak**

Julia: *Ailemle birlikteyim ama kostümünü görmek için çok heyecanlıyım. Muhteşem olacak.*

Carly: *Şimdi görebilir miyiz?*

Onlara çizimimin fotoğrafını gönderiyorum ve ikisi de heyecanla kalp ve melek emojileriyle cevap veriyorlar.

Onların heyecanından enerji alarak ayağa fırladım, banyo çantamı aldım ve ortak duş odasına gittim. Gelememeleri sorun değil. Alışverişi tek başıma yapmayı seviyorum çünkü bu, hayal kurmam için bir fırsat demek.

Yirmi dakika sonra, kısa A-line etek ve vintage blazer, beyaz bluz ve kahverengi brogues giydim, uzun siyah saçlarımdın üzerine renk katmak için leylak rengi bere taktım. Sokakta aceleyle yürürken çantam uyluğuma çarpıyor. Gideceğim yere götürecek bir otobüs var, ama neredeyse beş dolarlık bir gidiş-dönüş bileti almayı düşününce içim sızlıyor.

Yiyecek parası bile zor buluyorum. Gökyüzü bulutlu ve ıslak, turuncu yapraklar kaldırıma yapışmış, ben yolu geçerken etrafıma daha fazlası düşüyor.

En sevdiğim kumaş mağazası bazen ruloların sonlarında indirim yapar ve binaya girip ruhani ve melek gibi bir şey aramaya başlarken kollarımın içinde parmaklarımı çaprazlıyorum. Çok geçmeden, parmaklarımın arasından su gibi akan muhteşem gümüş beyazı bir georgette buluyorum.

Rulodaki fiyatı kontrol ediyorum. Metresi doksan dolar. Banka hesabımda kırk iki dolar var. Geçen gece Plan B'yi almak istesem bile, daha önce bakiyemi kontrol ettiğimde bunu karşılayamayacağımı fark ettim.

Hamile kalmak gerçekten zor, değil mi? Kadınlar aylarca, hatta yıllarca hamile kalmak için acı çekerler. Bu düşünce kalbimi hafifletiyor mu, yoksa daha da ağırlaştırıyor mu, bilmiyorum. Hamile kalsaydım, Tyrant'ın kapısına gidip kendimi ve bebeğimi onun sorumluluğuna vermekten başka seçeneğim olmazdı.

Öyle mi? diye soruyor içimdeki kötü bir ses. *Ve ona yüzüne gülüp seni reddetme fırsatı mı vereceksin, üstüne bir de saten fiyonkla mı? O seninle ilgilenmek istemiyor. Sadece azgın ve fetişi korunmasız seks.*

Ne yazık ki, kumaşı geri koyup dükkandan çıkıyorum. Sanırım eski perdeleri kıyafete dönüştürme alışkanlığıma geri döneceğim.

Sokağın aşağısında bir ikinci el mağazası var ve bu zengin semtte, genellikle geri dönüştürebileceğim kaliteli bağışlar oluyor. İçeride, parmaklarım pantolon takımları, bluzlar, tişörtler ve kot pantolonların üzerinde dans ediyor. Muhtemelen bana uyan parçalar vardır, ama ben doğrudan mağazanın arka tarafına, ev mobilyalarının olduğu yere yöneliyorum. Büyük bir kutuda bir yığın perde ve nevresim var ve ben iki elimle içine dalıyorum. Polyester chintz perdeler. Bazı mavi ağlar. Parmaklarım yumuşak ve parlak bir şeye dokunuyor ve onu göremiyorum ama içgüdüsel olarak onu tutup dışarı çekiyorum.

Hissettiğime inanamıyorum. *Gördüğüme inanamıyorum.* Beyaz ipek saten, ince dokunmuş ve ince gümüş ipliklerle parıldayan. Hem de bol miktarda. Bir perde seti kadar değil, ama iki çok uzun, dar parça.

Mağazadaki gönüllü, boynunda altın zincirle gözlüklerini asılı tutan yaşlı bir bayan, omzumun üzerinden bakıyor. "Ne kadar güzel, değil mi? Emekli bir düğün organizatörü geçen hafta tüm aksesuarlarını ve dekorlarını bağışlamak için getirdi. Sanırım bu parça, gelin ve damadın yeminlerini ettikleri kemerin üzerine asılmak için kullanılıyordu."

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum, kumaşı okşayarak. Melek gibi görünüyor. Hatta melek gibi hissettiriyor.

Fiyat etiketine bakıyorum ve on dolar olduğunu görüyorum. Kalbim hızla atıyor. Bütün bu güzel kumaşlar on dolar mı? Bu bir fırsat. Dudaklarımı ısıyorum. Burası bir hayır kurumu mağazası ve bir şey söylemezsem sonra kendimi suçlu hissedeceğim.

Gönüllüye fiyat etiketini gösteririm. "Fiyatı doğru mu? Bu ipek."

"Evet, ama şekli çok garip ve kaç kişi kemerli bir geçidi süslemek ister ki? Onu nasıl elden çıkaracağımızı merak ediyordum."

Garip bir şekil, ama bir şekilde kullanabilirim. Belki çok fazla kumaş kullanmayacak, askılı ve sırtı açık bir şey yapabilirim. Sırtımda ve kollarımda yara izi yok. Tüm kesiklerimi kaburgalarımaya yaptım, böylece kollarımı etraflarına dolayabilir ve sıkıca tutabilirdim.

Kumaşı satın alıp dükkandan çıktım, bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Sokakta yürürken telefonum çaldı ve açtığımda , arayanın babam olduğunu görüyorum. Mutluluk içimi kaplar. Henson yurtlarına taşındığımdan beri babam beni aramamıştı. Belki de bu, ilişkimizi düzeltmeye hazır olduğunun bir işaretidir.

Arama kabul düğmesine basıyorum ve aniden hissettiğim çaresizlik ve muhtaçlıktan farklı olarak, kaygısız ve rahat bir ses tonu takınmaya çalışıyorum. "Merhaba baba, nasılsın?"

"Senin neyin var Vivienne?" Sesi öfkeden titriyor.

Sokakta durup kalıyorum, zihnim hızla çalışıyor. Bende pek çok sorun var, ama onun ses tonu sanki tek bir şeye atıfta bulunuyor gibi. "Pardon, ne demek istiyorsun?"

"Eve gel. Hemen." Babam telefonu kapatır.

Dönüp eve doğru yürürken karnımda soğuk, ağır bir his var. Adımlarım ağırlaşıyor, beni bekleyen yüzleşmeden kaçmak için çaresizce. Hatta birkaç kez tereddüt edip neredeyse diğer yöne koşuyorum. Ailem benim dayanağım olmazsa ne yaparım? Yalnız ve başıboş kalırım. Babam pek baba gibi davranmıyor ve Samantha da vasat bir üvey anne, ama ben Barlow'un kız kardeşiydim. Barlow'un kız kardeşi olmayı seviyordum. Hayatımda örnek alabileceğim, güvенеbileceğim veya koşulsuz sevebileceğim kimse olmamıştı ve onun için o kişi olmak istiyordum.

Sokağıma girdiğim anda, dehşetle nefesimi kesip titremeye başladım.

Nasıl bilebilirler? Kimse bizi bilmemeli.

Evin ön cephesine, bir metre yüksekliğinde neon turuncu harflerle iki kelime yazılmış.

Zorbanın fahişesi.

Kulaklarımda kan basıncı yükseliyor. Vücudum terlemiş gibi hissediyorum.

Beni sikerken o kelimeyi defalarca tekrar etti.

Benim iyi küçük fahişem.

Tyrant'ın küçük fahişesi

kim? Benim çaresiz

fahişem.

Onun dudaklarından çıkan bu kelimeler yasak ve ahlaksız geliyordu. Onun fahişesi. *Onun*. Beni ıslak ve daha fazlasını isteyen bir halde seviyordu.

Bu sefer, kelimeler acımasız geliyor. Yüzüme atılmış acımasız bir tokat gibi.

Birisi, sır olarak kalması gereken Tyrant ile yattığımı biliyor.

Babamın ayaklarının dibinde bir kova sabunlu su var ve süngerle boyayı agresif bir şekilde ovuyor, ama işe yaramıyor. Boya silinmez ve çıkarmak için güçlü kimyasallar gerekiyor.

Omzunun üzerinden bana bakıyor ve yüzü öfkeyle değişiyor. "Bunu kim yaptı?"

Babamın sesi tüm komşuların duyabileceği kadar yüksek. Etrafımdaki perdelerin titrediğini hissediyorum. Muhtemelen güneş doğup bu güzel grafitiyi ortaya çıkardığından beri titriyorlar.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sokakta bana bağırmayı kesmesini dileyerek.

"O pislikle görüşüyor musun?"

Yüzüme tokat atılmış gibi hissediyorum. *Bana* boktan herif dediğini hissediyorum. "Ona öyle deme."

Babamın gözleri büyür, burun delikleri genişler ve yüzünde haklı bir öfke belirir. "Biliyordum. İkinizin arasında bir şey olmadığını yemin ederken o adamla görüşüyordun."

"İçeri girebilir miyiz?" diye yalvarırım, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak.

"Pis bir yalancı ve bir suçluyla ilişkisi olan biri olarak benim evime girmek mi istiyorsun?" Grafitileri işaret ediyor. "Onunla yatıyor musun? Onun fahişelerinden biri misin?"

Göğsüm ağrıyor. Sözleri bıçaklardan daha acımasız geliyor.

"O adamdan nefret ettiğini söyle, o zaman Barlow'u görebilirsin. O adamın sana dokunduğunu düşünmek bile tüylerini diken diken ettiğini yemin et. Onu bir daha görürsen polisi arayacağına söz ver."

Gözümün ucunda bir hareket var. Samantha, Barlow'u kucağında pencereye gelmiş ve bana bakarken yüzünde suçlayıcı bir ifade var. Küçük kardeşime özlemle bakıyorum.

Babam süngerini o kadar sıkı sıkıyor ki, suyu bacağına damlıyor. "Seç. Kardeşin mi, yoksa o aşağılık piç mi?"

Neden birini seçmek zorunda olduğumu anlamıyorum. Tyrant Barlow'a hiç zarar vermedi. Ben de Barlow'a hiç zarar vermedim. Bu aileye zarar veren tek kişi babam.

"Onun kulübünde borçlanmasaydın bunların hiçbiri olmazdı," diye gözyaşları içinde fısıldıyorum.

Babamın yüzü öfkeden kızgınlığa dönüşüyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyor: "Kendi mülkümde bana karşılık verilmez. Sen çok nankörsün Vivienne. Ahlaksızsın. Beni iğrendiriyorsun. Boşuna yer kaplayan annen öldüğünde sana bir çatı sağladım. Bu aileye uyum sağlamadaki tuhaflığını, isteksizliğini affettim, ama şimdi çok ileri gittin. Sen bizim yanımızda güvende değilsin."

Garip davranışlarım mı? Uyum sağlamamış olmam mı? Ailenin tuhaf üyesi olmak istemiyordum. Hayatlarında fazla yer kaplamamaya çalışıyordum. Sorun çıkarmamaya çalışıyordum. Babamın sinirlenmesinden korkuyordum. Samantha'nın küçümsemesinden. Benden bıkıp beni evden atmalarından korkuyordum. Bana gülümseyen tek kişi Barlow'du, ama şimdi o da benden alınmak üzere.

Öne adım atıp, çaresizce babama uzanıyorum. "Uyum sağlamak istedim. Senin benim etrafında olmamdan hoşlandığını düşünseydim..."

Babam aniden geri çekildi. "Sen hayali bir dünyada yaşıyorsun, hep öyle oldu ve şimdi bu seni tehlikeli hale getiriyor. Git. Gözümün önünden kaybol."

Göğsüm hıçkırıklarla titriyor. "Baba. Lütfen bunu yapma."

Sanki çok aptal biriyle konuşuyormuş gibi yavaşça ve yüksek sesle konuşuyor. "Seni burada istemiyorum Vivienne. Bir daha asla."

Her kelime bana kurşun gibi saplanıyor.

"Ama Barlow," gözyaşlarım arasında fısıldıyorum. Babam ve Samantha benimle konuşmak istemese de hayatta kalabilirim, ama kardeşim de kaybedemem. O ve ben birlikte çok şey yaşadık. Onu ziyaret edemezsem, o kadar küçük ki beni tamamen unutacak. Hiçbir akrabam kalmayacak. "Ben onun ablasıyım."

"Barlow'dan uzak dur. Benim kızım yok." Babam süngerini sabunlu su dolu kovaya atar ve eve girer,

kapıyı çarparak içeri girer.

Beni çevreleyen sessizlik, şimdiye kadar duyduğum en yalnızlık dolu ses.

Yurt odama nasıl döndüğümü bilmiyorum, ama bir şekilde dönmüşüm, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, çekmeceli dolabımın önünde dizlerimin üstüne çökmüş, alt çekmeceyi çekip altına saklanmış kutuyu çıkarmaya çalışıyorum.

Acı. Çok fazla. Dışarı çıkarmam lazım.

Kutuyu açtım ve titreyen parmaklarımla, keskin bir şekilde bilenmiş, sivri uçlu bir bıçak aldım. Bıçağı koluma saplamak istiyorum. Uyluklarıma. Kanayan herhangi bir yere. Aklımı yeterince kontrol edebiliyorum ki, üstümü çıkarıp kaburgalarımın kanayan bir yer arıyorum. Ama yok, çünkü onlarca yara izi var. Eskileri de olsa fark etmez. Yine de kanayacağım. Yine de acıyacağım.

Bıçağı kaburgalarıma dayadığımda, boğuk bir çığlık ve koşan ayak sesleri duyulur. "Vivienne. *Hayır*."

Bir el bıçağı tutan elimi kavrar ve beni geniş bir göğse doğru çeker. Bıçakla mücadele ediyoruz, ben bıçağı yaklaştırmak için, o ise uzaklaştırmak için. Tyrant benden çok daha güçlü ve bir dakikalık mücadelenin ardından tüm gücüm tükenir ve nefes nefese onun kollarında gevşekçe asılı kalırım.

Tyrant'ın kadife gibi sesi kulağımda. "Söyle bana, melek. Hiçbir şey hissetmiyor musun, yoksa çok mu fazla hissediyorsun?"

"Çok fazla," diye ağlıyorum. "Babam dedi ki... Babam dedi ki..." Sözlerim bile çıkmıyor söyleyemiyorum.

"Grafiti," diye hırlar. "Bunu yapmanı bulacağım ve bunu yaptığını bulacağım ve bedelini ödeteceğim. Baban seni reddetti mi?"

Başımı sallıyorum, acı dolu gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Artık Barlow'u görmeme izin yok."

Tyrant hiçbir şey söylemiyor, ama öfkesinin vücudunu sardığını hissedebiliyorum. Eli hala benimkinin üzerindeyken, bıçağı kendine doğru zorluyor. Gömleğinin kolları sıyrılmış, ön kolundaki kasları ve dövmeleleri ortaya çıkmış.

Bıçak doğrudan onun etine doğru ilerliyor.

"Tyrant, yapma," diye çaresizce ağlıyorum.

"Kanaman gerekiyorsa, senin için ben kanarım."

Tyrant mükemmel bir sanat eseri ve benim acımla kendini kirletemez.

"Ama kolun. Dövmelerin."

"Kolumu siktir et. Dövmelerimi siktir et."

Beni onu kesmeye zorluyor. Ön kolunun kenarında uzun, parlak kırmızı bir çizgi. Titremeye başlıyorum, ama Tyrant kaya gibi sağlam duruyor. Kan fişkırıyor ve kolundan, parmaklarından aşağı akıyor, uyluklarıma damlıyor.

İş bittiğinde, Tyrant bıçağı hissiz parmaklarımdan çekip bir kenara atıyor, sonra yaralanmamış kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekiyor. İkimiz de ön kolunun kanadığını, parlak kırmızı kanın siyah dövmelerin üzerinden aktığını izliyoruz.

Dudakları kulağıma değiyor. "Senin acın benim acım. İçimde. Benden akıyor. Senin için kanıyorum, böylece senin kanaman gerekmesin."

Tyrant boynumu öper, ben titrek bir nefes alıp gözlerimi kapatırım.

Beni öpmeye devam eder ve içimdeki acının bir kısmının azaldığını hissederim. Ereksiyonu kalçama sert bir çubuk gibi baskı yapar ve ben de buna karşılık olarak içimden bir kasılma hissederim. Onun ilk, sert itişinin tatlı acısına ihtiyacım var. Tyrant buna ihtiyacım olduğunu biliyor. Beni döndürür ve sırt üstü yatırır.

Eteğimin düğmelerini açıp eteğimi ve iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı çekerken sorar, "Bu sütyeni satın mı aldın, yoksa kendin mi yaptın?"

"Aldım..."

Orta kısmından tutup çeker. Dantel yırtılır ve parçalanmış halde düşer. Çenesini sıkarak gömleğini ve pantolonunu çıkarır ve omuzlarından sıyrır. Penisi, kanla kaplı yumruğunda sıkıca tuttuğu kalın, sert bir demiryolu gibidir. Parmaklarıyla beni açarken, ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum.

Tyrant dilinde tükürük toplar ve iç dudaklarıma tükürür. Yumruğunu sıkar ve kesiklerinden kan damlar ve klitorisime sıçrar. Beni çelik gibi bir bakışla sabitler. "Sana tükürüğümü sokacağım. Kanımı içine. Spermimi içine. Her şeyimi, melek. Yalnız olmaktan çok uzaksın. Seni boğacağım."

Tek bir hamlede, beni sikiyle sapına kadar deldi. Şok, acı ve zevkten nefes nefese kaldım ve kaslı omuzlarına tutundum.

Tyrant, benim kadar bunu hissetmeye çaresizmiş gibi inliyor. Kanla kaplı eliyle göğsümü sıkıyor, karnımı okşuyor ve sonra çenemi avuçluyor, tüm bunları yaparken beni sikiyle dövüyor ve üzerime kan lekeleri bırakıyor.

Başparmağını ağzıma sokuyor ve emdiğimde kanının tadını alabiliyorum.

Bileğini tutarak elini çekiyorum ve "Ben herkes için fazla geliyorum. Sen de beni terk edeceksin" diye nefes nefese söylüyorum.

Onun cezalandırıcı ritmi kesilmiyor. "Kapa lanet çeneni."

"Bırakacaksın. Herkes bırakır. Ben garip biriyim. Deli biriyim."

Tyrant kanlı bıçağı alır, elime verir, sonra bileğimi tutar ve bıçağı boğazına dayar. "Gerçekten senden korktuğumu mu sanıyorsun? Angel, ben hiçbir şeyden korkmam. Şimdi, ben seni sikerken bıçağı burada tut, ve boşalmazsan boğazımı kesebilirsin."

Tyrant

Onu bıçağı olduğu yerde tutmaya zorluyorum, ben de onun içine derinlemesine giriyorum. Neden bıçakları sevdiğini anlayabiliyorum. Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Onun çıplak ve korumasız olduğunu bilmek beni tamamen vahşileştiriyor ve kan kokusu beni delirtiyor. O benim kanımla süslenmiş, benim savunmasız küçük meleğim.

Gözleri kocaman ve korkmuş. "Ne halt ediyorsun sen?"

"Bırakacağım. Bıçağı boynumdan çekersen, onu senden alıp kalbime saplayacağım."

"Sen deli misin?" diye fısıldıyor.

Kötü niyetle sırtıp çenemi kaldırıyorum, boğazımı ona gösteriyorum.

"Bebeğimizi daha doğmadan babasız mı bırakacaksın?"

Yavaşça bileğini bıraktım ve o bıçağı olduğu yerde tuttu. "Aferin sana, benim iyi kızım." Başparmağımı kesik boyunca sürttüm.

kanımla ıslanana kadar kolumu ovuşturup sonra onu klitorisine sürmek. Onu mastürbasyon yapmak. Onu zevke getirmek. Boğazıma dayanan bıçağın batması testislerimi ağrıtıyor. Daha fazlasını istiyorum.

"Kes beni, melek. Kanat beni."

Kafasını sallar. "Seni öldürürüm. Nerede güvenli olduğunu bilmiyorum." "Beni kes dedim," diye yüzüne bağırırım.

Vivienne korkuyla sıçrar ve bıçak köprücük kemiğimi kesip omzumun kaslarına saplanır.

"Tanrım, *siktir*." Acı bedenimde alevlenir ve gözlerimi sıkıca kapatırım. Vivienne dehşetle nefesini tutarak bıçağı çıkarır ve sıcak sıvı göğsümden aşağıya, üzerine damlar. "O bıçağı indirirsen seni öldürürüm."

Vivienne titrek bir eliyle bıçağı tekrar boğazıma dayadı.

Gözlerimi açtım ve yumuşak, güzel göğüslerinin kalın kan damlalarıyla kaplı olduğunu gördüm. Kan göğsümden aşağı akıyordu. İnledim ve dizlerini omuzlarına doğru ittim, onu daha da derine soktum. Ben onu orgazma yaklaştırıırken o inliyordu, bu sırada kanım onun üzerine damlıyordu. O orgazm olduğunda bıçak parmaklarından düştü. Ben onu

havada yakaladım ve kendi orgazmım beni sararken bıçağı başının yanındaki yere sapladım.

Sonra, nefes nefese kalışlarımız dışında sessizlik hakim.

Vivienne etrafına bakınıyor. "Burası cinayet mahalli gibi görünüyor."

Kanım onun vücuduna, benim vücuduma, giysilerine ve çantasına bulaşmış. Halıda damlalar var. O cinayet mahalli diyor. Ben ise gerçekten iyi bir sevişme diyorum.

Onu birkaç dakika daha sırt üstü yatırıp, sikimi onun içine derinlemesine gömdükten sonra yavaşça çekiyorum. Onun benim spermimle dolup taşıdığını görmekten asla bıkmayacağım. Bu sefer benimle kavga etmeden, benim tohumumla dolu bir şekilde orada yatarak çok uslu bir kız oldu.

Kesme kutusunda ıslak mendiller ve bandajlar var, onları çıkarıp kolumu temizlemeye başlıyorum. Yara pıhtılaşmış, kanı siliyorum ve üzerine gazlı bez sarıyorum. Vivienne'in vücudumdaki bir yara veya yara izi düşüncesinden neden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyorum. Eski kavgalardan, bıçaklanmalardan, hatta uyluğumdaki kurşun yarasından dolayı vücudumun her yerinde yara izleri var. Dövmeli parmak eklemlerim, diğer erkeklerin dişlerine çarparak oluşan beyaz çizgilerle kaplı. Artık onu hatırlatan bir yara izim olmasını seviyorum.

Vivienne oturur, dizlerini kucaklar ve beni izler. "Buraya gelmeyi nasıl bildin?"

O akıllı bir kız. Anlayacaktır.

"Evimdeki grafitiyi duydun ve babamın ne yapacağını biliyordun," diye tahmin ediyor.

Başka bir ıslak mendil alıyorum, çıplak vücuduna bulaşan kanıma bakıyorum ve fikrimi değiştiriyorum. Kanımın onun vücuduna bulaşmasını seviyorum. Bunun yerine, masasından bir defter ve kalem alıyorum, sırtımı yatağına yaslayıp defteri dizime koyuyorum ve yazmaya başlıyorum. Sadece bir iki cümle yazıp kağıdı yırtıyorum, katlıyorum ve kesme kutusuna atıyorum. Sonra tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Vivienne.

Cevap vermiyorum. Sadece yazmaya ve yırtmaya devam ediyorum. "O kutuyu istemediğini biliyorum."

Sevmediğimden değil. Keşke ona ihtiyacı olmasaydı, ama kızım şu anda başa çıkabilmek için karanlık şeylere ihtiyaç duyuyor ve ben bunu ondan almayacağım. Diğer insanlar zaten çok şey aldı. Yakında o kutuya hiç ihtiyacı kalmayacak çünkü ben varım.

Ben senin karanlık şeyin olacağım, meleğim.

"Neden onu çöpe atmıyorsun?" diye soruyor.

Yazmaya devam ediyorum. Birkaç dakika sonra bitiriyorum, kutunun kapağını kapatıp saklama yerine geri koyuyorum.

Yüzünü ellerimle kavrayarak ona şöyle diyorum: "Çünkü sen yine yenisini alırsın. En azından bunu açtığında, birinin senin kanamanı umursadığını görürsün."

"Zorba. Kardeşimi istiyorum," diye fısıldıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

Bunu bana defalarca söyledi. Öfkeyle. Çaresizlikle. Meydan okurcasına. Ama hiçbirisi şu anda olduğu kadar kırık değildi. Dudaklarımı ıslatıyorum, sonunda ona istediği her şeyi sunmanın zamanı gelip gelmediğini merak ediyorum.

Kardeşini *bu* şekilde geri alabilirim.

Çenesini tutup bana bakmasını sağlarım. "Burası Henson. Benim kasabam. Senin için her şeyi halledeceğim, meleğim. Tek yapman gereken bana güvenmek. Bana güveniyor musun?"

Vivienne alt dudağını yavaşça emerek bana bakıyor.

Hala emin değil mi? O zaman onu ikna etmeye devam edeceğim. Vivienne geleceğimizi düşünmeye başlamalı.

Cebimden bir şey çıkarıp ona gösterir ve yastığının üzerine koyarım.

Sonra aç bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdım. "Tyrant için uslu bir kız ol ve sınava gir. Baba olup olmayacağımı öğrenmek için can atıyorum."

Yurtlardan merdivenlerden ve ön kapıdan çıkarken, rastgele öğrencilerin şaşkın bakışlarını üzerime çekiyorum. Beni tanıyıp güvenliğe ispiyonlamaları umurumda değil. Vivienne bana hamile olduğunu söylediği anda, onu buradan alıp eve götüreceğim. O anı gözümde canlandırabiliyorum. Tadını *alabiliyorum*. Her şey değişecek ve o sonunda benim olacak.

Ama bu sonra olacak.

Şu anda onun döktüğü tüm gözyaşları için bir şeyler yapacağım.

Stone'ların evine yaklaştıkça öfkem daha da artıyor. Sokağın karşısına park ettiğimde ev sessiz görünüyor. Gece çökmüş ve yol, aralıklı sokak lambaları dışında karanlık. Evin ön cephesinde hâlâ "*Tiranın fahişesi*" yazısı duruyor ve kadınıma zarar vermek için kim bu kadar uğraşıyor diye merak ederken kanım kaynıyor.

Kırk dakika boyunca eve öfkeyle bakıyorum, sonra bir araba caddeden aşağı inip Stone'ların garajına giriyor. Owen Stone,

arabadan indiğinde yalnızdır, bagajdan bir kutu boya alır ve evinin üzerine yazılmış grafitiye doğru yürür.

SUV'undan inip sessizce ona yaklaşıyorum. Arkasında bir metre kadar durana kadar konuşmuyorum. "Ev bakımı mı yapıyorsun?"

Stone hızla dönerek gözlerini korkuyla genişletir. Geri çekilmeye başlar, ama gidecek hiçbir yeri yoktur. "Paranız bende. Size paranızı vereceğim..."

Onu gömleğinin önünden tutup kendime doğru çekerim ve hırlayarak, "Sen bir yalancısın Stone. Elinde hiçbir şey yok." derim.

"Yakında alacağım. Her an olabilir."

Bana olan borcunu, Vivienne'e olan borcunu, hayatının geri kalanında altın sıçsa bile ödeyemez.

"Borçlarını ödemeyen insanlarla nasıl başa çıktığımı biliyor musun? Önce bacaklarını kırarım. Sonra boğazlarını keserim. Sana neden bunu yapmadığımı biliyor musun?"

Yutkunur. "Yaptın mı dedim?"

"V-V-Vivienne?" diye kekeleydi.

Sanki bu lanet bir soruymuş gibi.

Yumruğumu geri çekip yüzüne vuruyorum. Yere yığıldığında, ayağımı geri çekip karnına tekme atıyorum. İnlemesi neredeyse tatmin edici.

Onun üzerinde dururken, daha fazla acı vereceğim yeri düşünüyorum. "Sana..."

Onu tekrar tekmeliyorum, bu sefer hayalarına. Onun lanet parasını istemiyorum. Kızını zaten yeterince cezalandırdığı halde, onu cezalandırmayı bırakmasını istiyorum. Onun *ölmesini* istiyorum. Onu ve lanet karısını, o zaman Vivienne'e istediği her şeyi vermekten beni alıkoyacak hiçbir şey kalmayacak.

Eğilip Stone'u yakaladım, ayağa kaldırdım ve yüzünü grafitiye doğru ittim.

"Sen bir korkaksın Stone. Lanet olası bir pislik. Benim de senin gibi aşağılık bir babam vardı ve hiçbir şey onun suçu değildi. Sana bir ders vermek için buradayım. Bana borçlu olmanın suçu kimin?"

"Benim, ama ben... *ahh*."

"Ama" dediğini duyunca kolunu tutup arkasına doğru büküyorum.

"Sızlanmayı kes," diyorum öfkeyle, kolunu gittikçe daha sert bükerek.

"Sen

kulübümde o borcu biriktirdim ve bu yüzden oğlunu çaldım, sana ödeme yapman için motivasyon sağlamak amacıyla.

Vivienne, onu nefret eden insanlara yardım etmek için kardeşini kurtarmaya çalışana kadar bu işin bir parçası değildi. Şeytanın kapısına gelen bir melek. Onu gördüm, kucagında bir bebekle çok tatlı ve mükemmeldi, ve sikim dikleşti. Kızını siktim. Onu defalarca becerdim ve şimdi onu benim olduğu için yanımda tutacağım. Soru şu ki, oğlunu da senden almalı mıyım? Barlow Mercer. Kulağa hoş geliyor, değil mi? Üçümüz ne mutlu bir aile olacağız. Vivienne ve bana anne ve baba demeye başlaması ve boktan iki ebeveyni olduğunu unutması ne kadar sürer?

"Hayır, lütfen, bizi bırak..."

"Kes şunu dedim. Siktir git. *Sızlanmayı kes.*" Kolunu daha da yukarı doğru itiyorum. Bir çatırtı duyuluyor. Stone kan donduran bir çığlık atıyor ve sesindeki o güzel acıya gülümsemeden edemiyorum. Onu bıraktığımda yere düşüyor. Geri çekilip, bir solucan gibi yuvarlanan halini izlemekten zevk alıyorum.

"Kolum, kolum," diye inleyerek kendini tutar. "Benden ne istiyorsun?"

Gömleğimin manşetlerini düzelterip boynuna basıyorum. Boğulmaya başlayana kadar gittikçe daha sert basıyorum. "Şu anda seni öldürmemi engelleyen tek bir kişi var. Onun ağlamasını görmekten nefret ediyorum ve şu anda, hak etmesen de, senin cesedin üzerinde ağlayacaktır. Eğer meleğim bir daha senin yaptığın bir şey yüzünden bana ağlayarak gelirse, bir dahaki sefere sadece kolunu kırmayacağım. Lanet boynunu kıracağım ve karına bir kurşun sıkacağım."

Stone, beni anladığını ima eden boğuk bir cevap verir ve ben de isteksizce ayağımı kaldırıyorum. Bu gece onu öldürmeyeceğim.

Ama yakında öldüreceğim.

Vivienne'i beni o kadar çok sevdireceğim ki, sonunda babasını ve üvey annesini öldürdüğümde neredeyse hiç üzülmeyecek. O zamana kadar, bu şehirde onunla aynı havayı soluduklarına katlanmak zorundayım.

Dönüp karanlık caddede geri yürüyorum. Bundan sonra ne olacağı Stone'a bağlı. Kızım gülümsüyorsa, ben de gülümserim ve onlar biraz daha uzun yaşarlar. Eğer ağlamaya devam ederse, onun için bu sorunu çabucak çözmek gerekecek. Owen Stone'un bir an önce işini batırmasını tüm kalbimle diliyorum, çünkü onu ve karısını öldürüp sığ mezarlara gömmek mi?

Sabırsızlanıyorum.

Vivienne

Balo için kostümümü hazırlamak için bütün hafta deli gibi çalışıyorum ve ölçü almadığım, kesmediğim, dikmediğim, söküp yeniden dikmediğim zamanlarda, büyük gece için her şeyi hazırlamak üzere dekorasyon komitesiyle birlikte balo salonuna süslemeler asıyorum. Komite, *Operadaki Hayalet* ve Venedik maskeli balolarından esinlenerek klasik bir maskeli balo teması seçti. Yüksek tavandan birkaç devasa kristal avize sarkıyor, tavan renkli afişler ve yüzlerce peri ışığıyla süslenmiş.

Salı günü, bitmemiş elbisemle uyumlu olması için tiyatro bölümünden melek kanatları ödünç alıyorum.

Çarşamba günü, ipek kumaşı vücudumda istediğim gibi akıtamadığım için odamda gözyaşlarına boğuluyorum.

Perşembe gecesini sonunda elbiseyi düzeltiyorum, ama sonra maskemi yapmaya başlamadığımı hatırlayınca paniğe kapılıyorum.

Cuma günü, altın sarmaşık taçlı taş beyazı bir maskeli balo maskesine kristal gözyaşları yapıştırmak için çılgınca çalışıyorum.

Cumartesi öğleden sonra geldiğinde, kostümüm olabildiğince hazır ve makyajımı yapmak için oturdum. O kadar yorgundum ki, Tyrant'ı ve onu son gördüğümde söylediği şeyleri neredeyse hiç düşünmemiştim. Artık nefes alabileceğim bir anım olduğu için, söylediği şeyler bir anda aklıma geldi.

Tyrant için uslu bir kız ol ve hamilelik testi yap. Baba olup olmayacağımı öğrenmek için can atıyorum.

Hamilelik testini sakladığım komodinin çekmecesine bakıyorum. Gerçekten hamile olabilirim. Üç haftadan fazla süredir adet görmedim, ama ne zaman görmem gerektiğini tam olarak bilmiyorum çünkü adetlerim düzensiz olabilir.

Hamile kalmak *istiyor* muyum? Tyrant'ın yüzünü hayal ediyorum, kollarımı boynuna doladığım ve ona bir bebeğimiz olacağını fısıldadığım anı. Cıva gibi gözleri parlıyor ve güzel dudaklarında bir gülümseme yayılıyor. Beni öpecek.

beni, ve dudaklarıma, daha önce kimseyi sevmediğini, ama beni ve bebeğimizi o kadar çok sevdiğini, nefes bile alamadığını fısıldıyor.

Gözlerim yaşarır ve boğazım yanar. Bu kadar çok sevmek imkansızdır. Bu tür her şeyi kapsayan aşk sadece filmlerde vardır, ama umutsuz da olsa, zihnim kendi kendine kaçır ve Tyrant'ın diz çöküp elmas bir yüzükle evlenme teklif ettiğini hayal eder. Onun güçlü ellerinin beni tutmak için koridorda ona doğru yürüdüğümü izliyor. Yüzümdeki beyaz duvağı çekip beni öpüyor. Karnımı okşuyor. Bebeğimizi kucağına alıyor. Bir daha asla yalnız kalmayacağıma ve çocuğumuzla benim her zaman, her zaman onun ailesi olacağımıza yemin ediyor.

Bu çok güzel bir rüya. Gerçek olamaz. Bu kadar duygusal olduğum için kendimi azarlıyorum. Tyrant, Hallmark filmlerindeki erkekler gibi biri değil. Eğer bir bebek istiyorsa, bu beni istediği için değil, bir bebek istediği içindir.

Yarın. Yarın testi yapacağım. Hamile hissetmiyorum, bu yüzden negatif çıkacağından oldukça eminim. Negatif olduğunu gördüğümde, Tyrant'ı sonsuza kadar aklımdan çıkarabilir ve hayatıma devam edebilirim.

Tabii onu arayıp negatif olduğunu söylemezsem. Duruyorum, kendimi heykel gibi göstermek için kullandığım beyaz makyaj süngerini boynuma bastırılmış halde, negatif olsa bile Tyrant'a sonucu söylemeli miyim diye düşünüyorum. Söylersem, belki ortaya çıkar ve hamile olmadığım için bir şeyler yapmaya çalışır. Aynada gözlerime bakıyorum ve kızardığımı fark ediyorum.

Saat yedide baloya hazırdım ve Carly ve Julia ile koridorda buluştum. Carly, siyah bir korse, uzun bir etek ve tüyler ürpertici bir kanca burunlu maske ile 16. yüzyıl veba doktoru kılığına girmişti. Julia ise yeşil ve mor renkli Poison Ivy catsuit ve maske giymişti, kıvrılmış ve kabartılmış saçlarında parıldayan ışıklar vardı. Birkaç dakika boyunca birbirimizin kıyafetlerini övüyoruz, hepimiz diğer ikisinin en güzel kıyafetleri giydiğini ve bizimkilerin onlarıki kadar güzel ve ilginç olmadığını söylüyoruz.

Elbisemin halter yakası düzeltilmesi gerekiyor ve parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdirdiğimde, parmaklarım boynumun arkasındaki bir yumruya takılıyor. Kaşlarımı çatarak o yeri ovuşturuyorum ve derimin altında bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum.

"Vivienne?" Carly, korsesini yerine oturturken bana soruyor. "Kostümünde bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece düşündüm ki... burada bir şey hissediyor musun?" Saçımı kaldırıp ondan uzaklaşarak o noktayı işaret ediyorum.

Carly orayı ovuşturur. "Belki bir şey vardır," der, ama sesinden emin olmadığı anlaşılır.

"Doğum kontrol implantın var mı?" diye sordu Julia.

Doğum kontrol implantım yok. Muhtemelen yaptırmalıyım. Gerçeklik birdenbire üzerime çöküyor ve hamile olduğuma inanmamaktan, hamile olabileceğime dair paniğe kapılmaya kadar şiddetli bir değişim yaşıyorum. Test pozitif çıkarsa ne yapacağım? Bebek sahibi olamam. *Olamam*. Tyrant'ın yanındayken, beni dölleyip boşalmasını arzuluyorum, ama bu bir erkekle aile kurmak için mantıklı bir neden değil.

"Doğum kontrol implantı gibi hissettirmiyor. Metal gibi sert," diyor Carly diyo

r. Kaşlarımı çatarak yumruyu parmağımla yokluyorum. Bu ne olabilir ki?

Kafamı sallıyorum. Şimdi bunu anlamamanın sırası değil. "Hadi, geç kalacağız."

Henson Üniversitesi'nin balo salonuna girdiğimizde, salon sihirle doludur. Işıklı avizelerin altında müzik çalıyor ve altın ışık, renkler, ipek, payetler, kadife, ihtişam ve gizemle hareket eden dansçıları aydınlatıyor. Kalabalığın arasında ilerlerken maskelerin ardındaki kimseyi tanıyamıyorum.

Birkaç dakika sonra, Julia ve Carly'ye dönüp herkesin ne kadar harika görüldüğünü söylemek için, onları dansçılar arasında kaybettiğimi fark ettim. Bir o yana bir bu yana dönerek, veba doktoru ve Zehirli Sarmaşık kostümlerini giymiş kişileri bulmaya çalıştım. Ama onları bulamadım. Maskesine rağmen hemen tanıyabileceğim başka birini buldum.

Kalabalık açılıyor ve işte orada.

Şeytanın ta kendisi.

Siyah üzerine siyah giyinmiş. Siyah kravat ve gömlek, siyah takım elbise, elleri cebinde, bana alaycı bir gülümsemeyle bakıyor. Gözleri, parlak, sivri boynuzlarla süslenmiş siyah bir maskeyle örtülü.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Üç kız dans pistini geçerken onun önüne geçiyor ve ona tekrar baktığımda ortadan kaybolmuş. Şeytan yok olmuş.

Eteğimi iki elimle tutup o noktaya doğru koşuyorum, başımı sağa sola çevirerek kaybolan figürü arıyorum.

Bir kol belime dolanır ve bir gürültüyle geniş bir göğse doğru çekilirim. Nefesimi tutar ve adamın bileğine tutunurum. Dövmeli bir bilek.

Kara üzüm, sedir ve kan kokusu burnumu doldurur. Tyrant'ın kollarındayım ve buradaki herkes bunu görebilir ve daha sonra aileme anlatabilir. İkimizin de maskeli olduğunu hatırlayana kadar panik içindeyim. Bu gece istediğimiz kişi olabiliriz. İsteddiğimiz her şeyi yapabiliriz.

Onun kollarında yavaşça dönüp kollarımı Tyrant'ın boynuna doladım. "Geleceğini bilmeliydim, hem de şeytan kılığında."

Bana yine gülümsüyor. "Ben de bir melekim, sadece son zamanlarda cennetten kovuldum. Geri dönmeme yardım eder misin?"

Gözlerinde garip bir şey var. Işıklar yüzüne vurduğunda, kontakt lens taktığını ve gözlerinin şeytani kırmızı olduğunu fark ediyorum.

"Neden geri dönmek istiyorsun?"

Başını bana yaklaştırdı ve dudaklarıma fısıldadı, "Eğer sen oradaysan melek, o lanet kapıyı kırarım."

Müzik değişir ve yükselir. Tyrant kollarını bana dolayarak beni kendine çeker. Bu kalabalıkta ve yüzlerimizdeki maskelerle, daha önce hiç cesaret edemediğim bir şey yapabilirim. Tyrant'la açıkça birlikte olmak. Ona dokunmak. Onu sevmek. Birlikte dans ederiz, bakışlarımız birbirine kilitlenir. Vücudum onun kollarında sıcak, hoş ve hafif hissediyor. Onunla ve isimsiz bir grup insanla sıcak bir okyanusta yüzüyorum.

Tyrant'ın dudakları benimkine değiyor ve kendimi gülümserken buluyorum. Parmakları ensemin arkasını okşuyor, şişliğin tam üzerinde daireler çiziyor.

Gülümsemem dudaklarımda donar. "Hissediyor musun? Bunun ne olduğunu merak ediyordum."

"Neyi hissediyorum?"

Parmakları tam şişliğin üzerinde. Hissetmemesi imkansız. Hayal gücüm mü yoksa Tyrant'ın kırmızı gözlerinde bir parıltı mı var?

Zihnimin derinliklerinde bir şey sıkışmış durumda. Bütün akşam boyunca çıkmak için çabalıyor. Önemli bir şeyi kaçırıyorum. "Ben..."

Arkamda bir kahkaha patlar ve kulaklarımda yankılanarak giderek daha tiz hale gelir. Biri adımı çağırır. Tyrant omzumun üzerinden bakar, bileğimi yakalar ve beni kalabalığın içinden çeker, ses arkamızda kaybolur.

O beni sürüklerken omzumun üzerinden bakıyorum. "Bekle, sanırım adımı duydum."

Ama Tyrant beklemiyor. Beni dans pistinin kenarına çekiyor, sonra ağır kadife perdelerden geçip karanlık, havası temiz ve serin olan terasa çıkıyor.

Beni terasın korkuluğuna doğru iter ve kollarıyla beni sıkıştırır. "Diğerlerini unut. Beni dinle." Yüzündeki ifade ve ses tonu birdenbire acil hale gelir. "Senin istemen için beklemekten yoruludum."

"Neyi isteyeyim?"

Tyrant bileklerimi tutar. "Her şeyi. İstedğin her şeyi sana verebilirim. Tek yapman gereken *'istiyorum'* demek."

Benim istediğim Barlow ve dünyanın bir daha bana zarar vermemesi. Tyrant bana ayın üzerinde bir şey vaat etse de olur.

Maskenin ardında gözleri kısılr. "Sana istediğini veremeyeceğimi sanıyorsun, ama verebilirim. Tek yapman gereken isteğini söylemek, şeytan işini halledecektir."

"Ama o zaman şeytan beni ele geçirecek."

"Bedenin ve ruhun," diye onaylar, başparmaklarıyla bileklerimi okşayarak. "Ama kalbinin arzusunu elde edersin. Adil bir takas, sence de öyle değil mi? Söyle, Vivienne. *Tyrant Mercer'ın kalbimin arzusunu yerine getirmesini diliyorum.* Sözleri söyle ve istediğin her şey senin olsun. Sabah uyandığında tüm hayatın farklı olacak."

Kalbim özlemle acıyor. Bana ayı vaat ediyor ve ay, gümüş rengi ve parlaklığıyla üzerimizde asılı dururken, birdenbire ulaşılabilir gibi geliyor.

"Keşke..."

Tyrant'ın yüzünde kötücül bir gülümseme yayılıyor. O gülümsemede tehlike ve kan var. Bir an için, omzunun üzerinden balo salonu uğursuz bir kırmızıya bürünüyor ve dansçılar aniden cehennemin derinliklerinde sıkışmış gibi çılglık atıp kıvranmaya başlıyorlar.

Tyrant'ın bana istediğim her şeyi gümüş tepside sunması neden bu kadar uğursuz geliyor? Bu, hayatımın en romantik anı olmamalı mı?

"Bazen senden korkuyorum," diye fısıldarım.

O eğilir ve dudakları kulağıma yaklaşır. "İyi."

Tyrant'ın arkasında biri var. Bir siluet bize doğru sendeleyerek yaklaşıyor, ay ışığı onun morarmış ve hırpalanmış yüzüne düşüyor. Kolu askıda ve yürümek acı veriyormuş gibi hareket ediyor. Adamın yüzü o kadar şişmiş ki onu zar zor tanıyorum, ama tanıdığımda şoktan nefesim kesiliyor. "Baba?"

Babam beni Tyrant'ın kollarında görünce yüzü tiksinti ile değişir. "Seni burada onunla bulacağımı biliyordum." Sağ eliyle harap olmuş bedenini gösterir. "Bana ne yaptığını görüyor musun, Vivienne? Kendi aileni bir canavara tercih ettiğinde neler olduğunu görüyor musun? Hayatlarımız mahvoldu ve hepsi senin suçun."

kendi ailen yerine bir canavarı seçtiğinde ne olduğunu görüyor musun?
Hayatlarımız mahvoldu ve hepsi senin suçun."

Tyrant

Vivienne'in yüzü solmuş, parmakları omuzlarıma batmış, babasına dehşetle bakıyor. Neredeyse söyleyecekti. İstedğim her şeye çok yakındım, ama sonra bu pislik ortaya çıktı ve tüm suçlarını kızının ayaklarına attı. Owen Stone kendi hayatını mahvetti.

"Baba, sana ne oldu?" Vivienne ağlıyor. Ona gitmeye çalışıyor, ama ben onu kollarımdan bırakmıyorum.

Stone ona öfkeyle bakıyor. "Sanki bilmiyormuşsun gibi. Senin boktan erkek arkadaşın beni dövdü."

Vivienne başını sallar. "Tyrant böyle bir şey yapmaz."

Gülümserim ve maskesinin hemen arkasındaki şakağına bir öpücük kondururum. Ah, benim küçük meleğim. Ona karşı nazik davrandığım için hala benim bir parça vicdanım olduğuna inanıyor. O kadar savunmasız ve yufka yürekli ki, ama bu onun en sevdiğim özelliklerinden biri. Dünya ona acımasızca davrandı, ama o masumiyetini kaybetmedi.

"Ona sor. Hadi, sor ona," Stone, ben ona alaycı bir gülümseme atarken ısrar ediyor.

"Tyrant merhametlidir," diye ısrar ediyor Vivienne. "Barlow'un bize dönmesine izin verdi. Parasını geri ödemeni istemedi. Benim acı çekmemi istemiyor, bu yüzden aileme zarar vermeyeceğini biliyorum."

Vivienne'in acı çekmesini görmekten nefret ediyorum, bu yüzden ailesini öldürmek zorundayım. O istediği anda, benimle güvenli bir şekilde yaşamaya başladığı anda, Stone'un boğazını keseceğim. "Yanılıyorsun, Vivienne. O

Barlow'u çaldı. Beni dövdü. Lucas'ı öldürdü bile. Cesedini Mercer'ın evlerinden birinin yakınında buldular.

kulüpler. O dövülerek öldürüldü. Bu da senin yüzünden, değil mi?"

Vivienne bu haberi duyduktan sonra ellerini omuzlarıma sıkıca bastırdı. Kollarımı beline doladım ve çıplak sırtını okşayarak şaşkınlığını yatıştırmaya çalıştım. Lucas Jones çılgılık attı, altını ıslattı ve annesini çağırarak ağladı, ben de onu ağır bir zincirle döverek öldürdüm. Ne harika bir andı. Stone ve karısını öldürmek ve sonra Barlow'u ele geçirmek kadar harika bir an.

"Baba," diyor Vivienne titrek bir sesle. "Ben sadece senin kızın ve Barlow'un kardeşi olmak istedim. Nasıl her şeyin benim suçum olduğunu söyleyebilirsin?"

"Sıra sende, Vivienne," diye uyarıyor Stone. "Onu kızdırdığın anda seni morartacak. O bir hayvan."

"Meleklerim, ona şiddet uygulayamayacağımı bilir." Başparmağını çenesine sürterek gülümserim. "Tabii o istemedikçe."

"Sen hasta bir piçsin," diye suçlar Stone.

"Baba, Tyrant'a böyle konuşma," Vivienne babasına söyler.

Vivienne'e hayranlık dolu bir gülümseme atarım. Yavru kedim beni korumak için pençelerini çıkarıyor.

"Benim hasta bir piç olup olmamın sana ne önemi var?" diye Stone'a soruyorum. "Kızını reddettin, ben de parçaları topluyorum." Vivienne'in ensesini, boynundaki şişliğin hemen üstünden okşuyorum. O güzel yeri okşamadan edemiyorum. "Merak etme, meleğim. Sana her zaman bakacağımı söylemiştim, bakacağım da."

Vivienne boynunun arkasını ovuşturuyor. "O ne?" Bana kaşlarını çatıyor ama ben suçlu görünmüyorum çünkü kesinlikle suçlu hissetmiyorum. "Tyrant, bu şişliğin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Artık saklamam için bir neden yok. Bu gecedен sonra, o benimle sonsuza kadar eve gelecek. Onun için ne kadar ciddi olduğumu anlamasının zamanı geldi.

"Evet. Ne olduğunu biliyorum," diyorum sakın bir şekilde. "Bu bir takip cihazı." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu oraya ben koydum." "Ne? Ne zaman?"

"Sen benim yatağında ve kollarımda uyuduğun gece."

Eli boynundan düşer ve kollarımdan kurtulur. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

Vivienne, takıntılı bir şekilde güvenli hale getirdiğim evimi görmüştü. Onu becerirken ona söylediklerimi duymuştu. Sahiplenici tavrımı. Ona olan arzum. Kadınımdan kim olduğumu saklamamıştım. Onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi öğrenmek ona biraz şok olabilir, ama bunun gerekli olduğunu çok geçmeden anlayacaktır.

"Bu kasaba yılanlarla dolu ve seni güvende tutabilmek için her an nerede olduğunu bilmem gerekiyor." Elini tutup onu tekrar kollarımın arasına çekiyorum. Ben fısıldarken titriyor, "Bana ihtiyacın olduğu onca zaman, değil mi?"

Orada olduğum için mutlu musun? Her an sana ulaşabileceğimi bilmeden yanımdan ayrılmaya izin veremezdim. Beni, küçük kuzumu gözden kaçırarak kadar dikkatsiz biri mi sanıyorsun?

Stone, onun omzunun üzerinden tiksintiyle ona bakıyor. "Psikopatınla iyi eğlenceler. İkiniz birbirinize layıksınız." Arkasını dönüp kapıdan dışarı çıkıyor.

Göğsümde öfke alevleniyor ve neredeyse onun peşinden gidip diğer kolunu ve aptal boynunu da kırmaya hazırdım, ama Vivienne'i burada yalnız bırakamazdım.

Geri dönüp onu bir kez daha kendime çekiyorum. "Baban cehennemde çürüsün, üvey annen de öyle, ama merak etme meleşim. Barlow'u kaybetmeyeceksin. Her şeyi halledeceğim. Bunu senin için yapmamı istiyorsun, değil mi?"

Vivienne bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Her şeyi halletmek ne demek?"

"Tüm kanlı detayları bilmen gerekmiyor. Barlow'u istiyorsan, bana söyle, gidip onu senin için alırım."

"Barlow'u mu? Nasıl? Onu tekrar çalarak mı? Babam ve Samantha çok üzülecekler."

Olan biten her şeyden sonra, bu insanların yaşamasına izin veremeyeceğimi anlamış olmalı. Onu çok mutsuz ettiler. "Atmayan kalpler kırılmaz."

Vivienne nefesini tutar ve başını sallar. "Tyrant, ciddi olamazsın. Babam beni istemiyor, ama bu ne kadar acı verici olsa da, onun ya da Samantha'nın öldürölmesini istemiyorum."

Yüzünü ellerimle tutup acil bir şekilde söylüyorum, "Çok ciddiğim. Vücudundaki o izleri gördüğüm anda her şey böyle olacaktı. Onlar yaptı. Sana zarar verdiler. Her bir kesik için bedel ödeyecekler, sonra Barlow'u alıp eve getireceğim."

Vivienne ellerimi yüzünden çekip benden uzaklaşır, hızlı hızlı nefes alır. "Delirdin mi? Sırf oğullarını alabilelim diye onları öldüremezsın."

"Sana zarar verdiler mi?"

Elini kaldırıp kaburgalarına dokunur. Karnına. Onlar yüzünden taşıdığı tüm yara izlerine. Yalnızlığını, onların tüm zalimliğini hatırlayarak alınca acı kazanır. "Evet, ama..."

"Onları affedecek misin?"

"Hayır, ama..."

"O zaman ölmeleri gerek."

Vivienne elini indirir. "Zalim, hayır. Beni ihmal ettikleri için gerçekten ölmeyi hak ettiklerini düşünüyorsan, o zaman sen bir canavarsın."

Melek kanatları ay ışığında parıltıyor. Uzun, muhteşem saçlarının üzerinde halesi parlıyor. O, benim gibi bir şeytanın arzuladığı her şey.

Ona doğru bir adım atarım. "Canavar mı? Seninle bir aile kurmak istemek canavarca mı? Sana istediğin her şeyi veriyorum. Sen kendin söyledin, o insanlar sana hiçbir zaman ait olduğunu hissettirmediler. Ben bunu senin için yapabilirim. Tek istediğim bu."

Vivienne benden uzaklaşır ve öfke içimi kaplar. Ona hayallerini gümüş tepside sunarken nasıl kaçmaya cüret eder? Elimizi uzatıp boğazını yakalar ve onu kendime doğru çekerim.

"Sen bana aitsin," diye bağırırım ve o benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır, iki eliyle bileğimi tutar.

Aynen öyle. Bana tutun, melek. Seni asla bırakmayacağım. "Zorba, lütfen," diye inliyor.

Korkmasına gerek yok. Onu boğmayacağım. Sadece kaçmayacağından emin olmam gerekiyor. "Benim için önemli olan tek kişi sensin. Beni sevdiğini söyle, istediğin her şey senin olsun. Söyle, meleğim. Söyle, *seni seviyorum, Tyrant*. O zaman her isteğin benim için emirdir."

Gözleri yaşlarla doldu. "Sen delisin. Neden daha önce fark etmedim? Gerçek yüzünü görmek için o maskeyi takman gerekti."

Onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım. "Ben buyum, ama sana karşı her zaman tatlı olacağım, meleğim. Korkması gerekenler diğerleri. Uslu bir kız ol ve beni sevdiğini söyle."

Vivienne bir an için inleyip direnir, sonra pes eder. Vücudu benimkine yaslanır ve titreyerek nefes alır.

Yüzümde bir gülümseme yayılır ve onu bedenime doğru çekerim. "İşte böyle, meleğim. Ne kadar kolay olduğunu gördün mü?"

Kollarını belime doladı. Yanağı göğsüme düştü. Beni okşuyordu. Beni hissediyordu. Melek her zaman bana dokunmayı sevmiştir ve vücudumu sıcaklık kapladığında gözlerimi kapattım.

Arayan elleri ceketimin altına kayar ve aradığını bulduğunda onu çıkarır ve benden uzaklaşır.

Gözlerimi açıyorum ve metal bir namluya baktığımı görüyorum.

Benim silahım.

O benim lanet silahımı çalmış.

Vivienne titrek ellerle silahı bana doğrultuyor. "Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Başka birine zarar vermeden önce seni öldürürüm."

Onu kısık gözlerle izliyorum. Hesap yapıyorum. O ateş etmeden silahı ondan alabilirim. Tutuşu çok kötü. Daha önce hiç silah tutmamış gibi görünüyor.

Silahı ondan almam için bir neden yok. Meleklerim bana zarar vermez. Onun içinde böyle bir şey yok.

Ceketimi açarak kalbime açık bir atış yapmasını sağladım. "O zaman vur beni. Seni asla bırakmayacağım ve sana zarar veren herkesi yok edeceğim, bu yüzden beni durdurmak istiyorsan beni öldürmek tek seçeneğin."

Silah elinde titriyor. Gözleri yaşlarla parlıyor. Ateş etmiyor.

Vivienne'in kalbinde kendine karşı olan şiddet dışında hiçbir şiddet yoktur.

Silahı kapmaya çalışıyorum, o da ağlayarak silahı benden çekiyor. Havaya nişan alıyor, tetiği çekiyor ve karanlıkta bir patlama oluyor, o da irkiliyor.

Bu beni korkutmak için miydi? Uyarı ateşi beni geri çekilmeye zorlamaz. Vivienne'e tekrar uzanırım, o acı içinde çığlık atar ve silahı terasın üzerinden aşağıdaki bahçeye atar.

"Bir daha bana yaklaşma, Tyrant. Seni bir daha görmek istemiyorum."

Balo salonuna doğru koşar, ben de ona atlarım ama ıskalarım. Öfke içimi kaplar ve bağırırım, "Melek, benden kaçma. Sen beni seviyorsun lan."

O, gümüş rengi elbisesiyle dansçıların önünde durur, melek kanatlarını açar. "Seni sevmiyorum, Tyrant. Senin gibi birini asla sevemem."

Elini tutuyorum, ama ince parmakları benimkinden kayıyor ve kalabalığın içinde kayboluyor. İçeri koşuyorum ve yerinde dönerek dansçıların başlarının üzerinden, tüyler, kanatlar ve başlıkların arasından bakıyorum. Vivienne hiçbir yerde görünmüyor.

Hayal kırıklığı ve öfke içimi kaplar. *Senin gibi birini asla sevemem.*

seni

n Asla mı?

gibi Beni *asla* sevmeyecek misin?

biri

ni

Onun için yaptığım onca şeyden sonra mı?

Kalbimde kin ve öfke kükrüyor. Vivienne'e dünyaları vaat ettim, o ise bunu yüzüme vurdu. Onun için savaştım, onun için kanımı döktüm, kendimi ona aşık ettim. Tanıştığımız andan beri aklımda sadece o vardı, o ise beni bir kenara atabileceğini mi sanıyor?

Kendi başına her şeyin bittiğine karar verebilir mi? Bu asla bitmeyecek.

Ya onu elde edeceğim ya da bu dünyayı ve içindeki herkesi yok edeceğim.

Dışarıda, merdivenlerde beyaz ve parlak bir şey yatıyor. Onu alıp ellerimde çeviriyorum. Vivienne'in melek maskesi. Benden o kadar hızlı kaçıyordu ki, ya düştü ya da aceleyle çıkardı.

Öfkeyle hırlayarak onu kendimden uzağa fırlatıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Onu bulacağım. Ona lanet olası bir izleyici taktığım için benden uzun süre saklanamaz.

Vivienne

Gözyaşları ve kalbimdeki umutsuzluğun ezici ağırlığıyla kör olmuş bir halde, ıssız sokaklarda koşuyorum. Tyrant'ta biraz iyilik olduğunu düşünmüştüm. Onun sadece biraz deli olduğunu düşünmüştüm. Biraz şiddet eğilimli. Biraz takıntılı ve dengesiz.

Babamın, ailemizin başına gelen tüm kötü şeylerin benim suçum olduğunu söylemesi, ona olan son sevgimi, onun onayını kazanmak için sahip olduğum son acınası umudumu öldürdü, ama Tyrant, bana çektirdikleri acılar yüzünden onun ve Samantha'nın ölmesini istediğime gerçekten inanıyor olabilir mi? İkisini de mutfak zemininde ölü olarak hayal ediyorum ve Barlow, kanla kaplı bedenlerinin arasında ağlıyor.

Barlow benim yüzümden yetim kalamaz. Bu çok acımasızca. Bir bebeğin anne babasına ihtiyacı vardır.

Yurdumun ön kapısında, kilide şifreyi girerken nefes nefeseyim. Kapı bir bip sesiyle açılıyor ama eşiği geçmeden önce arkama gizlice bakıyorum. Sokak boş. Tyrant yok. Henüz.

Ama beni takip ediyor olmalı, bu da burada kalamayacağım anlamına geliyor. Ailemin yardımına ve korumasına güvenemem, bu da en azından bir süreliğine Henson'dan ayrılmam gerektiği anlamına geliyor. Yaşanan her şeyden biraz uzaklaşmam lazım. Tyrant beni duvara itip ağzını ağzıma yapıştırdığı anda onun tehlikeli cazibesine kapılmayacağıma güvenemiyorum. O adama çok bağımlıyım.

Onun ulaşamayacağı bir yere kaçmak istiyorsam, önümüzdeki on dakika çok önemli. Hızla yukarı çıkıyorum ve hayatımda ilk kez odama ulaşip kesme kutumu çıkardığımda, kan ve acının tatlı ıstırabını ve rahatlamaını düşünmüyorum.

Boynumun arkasındaki şişliği arar, bastırır ve yerinde tutarım. Bıçağımın keskin kenarıyla derimde küçük bir kesik açar ve izleyiciyi dışarı çıkarmaya çalışırım. Bir damla kan sırtımdan aşağı akar, ama izleyici yerinden kıpırdamaz. Bu sefer daha derine kesiyorum, bıçak etimi keserken yüzümü buruşturuyorum. Tırnaklarımla acı içinde kazıdıktan sonra, küçük ve sert bir şeyi kavırıyor ve çıkarıyorum.

Kanla kaplı parmaklarımda, elektronik ip gömülü küçük bir plastik parçası var. Onu masama bırakıyorum ve dehetle ona bakıyorum. İte orada. Tyrant'ın tanıştığımız ilk geceden beri her hareketimi takip ettiğinin inkar edilemez kanıtı.

Bir topuklu ayakkabı alıp metal sivri ucuyla izleyiciyi tanınmaz hale getirecek şekilde parçalayıp, pencereden dışarı atıyorum.

Boynumun arkası kanıyor ve kesme kutumdan bandaj almak için elimi uzatıyorum, ama onun yerine küçük bir kağıt parçası çıkartıyorum. Kutu bunlarla dolu. Küçük katlanmış notlar.

Ne olduklarını hatırlamam biraz zaman alıyor. Tyrant son geldiğinde bunları kesme kutuma koymutı, ama ben seks ve şiddet sonrası sersemliğimden onun ne yaptığını merak edecek durumda değildim.

Notu açıp onun zarif, eğik el yazısını okudum. Bir tane daha, sonra bir tane daha okudum.

Söyle yeter, senin için onları kanatayım.

Biri sana zarar verirse, ona on kat daha fazla acı

ektiririm. Bıçaklar derin keser, ama sana olan takıntım

daha da derindir. Seni kontrol eden acın değil, benim.

Notlar titreyen parmaklarımdan yere dyyor. Neden baından beri önümde olanı göremedim? İlgi çekici, tehlikeli bir adam değil, bir psikopat. Yalnızlığım, onun takıntısını romantik göstermişti. Benim zarar görmem onu bir kötü adamdan bir kahramana dönüştürdü. Karıma çıkan ilk zehirli adama açık olacağımı ve bana aile kurmakla ilgili sylediğ i tatlı sözlerin hiç de tatlı olmadığını bilmeliydim. Beni zorla yere yatırıp, isteğim dışında sertçe becerdi ve çarpık kalbim bunu ak sanmıtı.

Kanayan boynumun canı cehenneme. Umurumda değil. Sadece buradan çıkmak istiyorum. Bir sırt çantası alıp içine giysiler ve tuvalet malzemeleri doldurmaya balıyorum. Masquerade kostümümü çıkartıp kot pantolon ve kazak giyiyorum. Yüzüm ve ellerim makyajdan hayalet gibi beyaz, ama u anda yıkayacak vaktim yok.

Bıağım halının üzerinde duruyor ve bir an durup onu bandajla bileğimin iç kısmına, kolumun içine bantlıyorum. Ne zaman bir silaha ihtiyaın olacağı belli olmaz.

Sırt çantamı omzuma asıp elimi kapıya koyuyorum ve odama son bir kez bakıyorum. Üniversiteye baladığımdan beri burası benim mutlu olduğum yerd i

Bu odada, annemle ya da babam ve Samantha ile yaşadığım zamankinden daha güvende ve kendim gibi hissettim. En sevdiğim şeyler duvarlarda. Çizimler. Resimler. Renk ve kumaş örnekleri. Hepsini geride bırakmak çok acı verici.

Derin bir nefes alıp kalbimi sertleştiriyorum. Kalırsam, Tyrant benimle bir şansı olduğunu düşündüğü için aileme zarar vermeye ve onları tehdit etmeye devam edecek.

Ya hamileysem? O zaman ne olacak?

Yatağımın başına koşuyorum, Tyrant'ın bana aldığı hamilelik testini çıkarıp sırt çantama atıyorum.

Odamı ve yurt odasını geride bırakarak, dolunaylı gecenin gümüş rengi karanlığına çıkıyorum. Otobüs durağı bir mil kadar uzakta ve ben oraya doğru yürüyorum. Nereye gideceğimi bilmiyorum, ama en yakın ve en uzağa giden otobüse en ucuz bileti alacağım. Ondan sonrası, bilmiyorum. Neredeyse hiç param yok, bu yüzden bir iş bulmaya ve başımı sokacak bir yer bulmaya çalışacağım.

Otobüs durağında, gürültülü, kokulu otobüsleri düşünürken, doğru kararı verip vermediğimi merak ediyorum. Belki de Henson'da kalıp polise gitmeliyim. Onlara bir takipçim olduğunu söylemeliyim. Tyrant güçlüdür, ama polis beni korumak için bir şeyler yapabilir, değil mi?

Dudaklarımı ısırarak kaldırımda tereddüt ediyorum. Polis konusunda emin değilim. Tyrant on yıllardır onların burnunun dibinde ve duyduğum kadarıyla, ona hiç hız cezası bile kesmemişler.

Geleceğimi etkileyecek bir karar vermeden önce her şeyi bilmeliyim. Sadece kendimi mi düşünüyorum, yoksa korumam gereken bir bebeğim de mi var?

Tuvaletler kirli ve sızıntılı, bayat idrarın ekşi kokusu burnuma çarpıyor. Boş bir kabinde tualete oturup testi çıkarıyorum ve talimatları okuyorum. Bu uca işeyin, üç dakika bekleyin. Kolay görünüyor.

Kısa bir süre sonra, testin sonuçlanmasını beklerken test çubuğunu parmaklarımın arasında tutuyorum, diğer elimde ise zamanı takip etmek için telefonum var. Saniyeler çok yavaş geçiyor. Hamile değilim. Hamile olmam imkansız. Tyrant ve şu anda ne yaptığı gibi endişelenecek çok şeyim var. Muhtemelen takip cihazı çalışmadığı için öfkeyle yurt odamı darmadağın ediyordur.

Üç dakika süren zorlu bir bekleyişin ardından, teste bakıp gösterge penceresini inceliyorum. Şoktan nefesim kesiliyor ve test parmaklarımdan düşüyor

ve beton zemine düşüyor.

Oh, lanet
olsun.

Oh, *lanet*
olsun.

Testi alıp tekrar kontrol etmeyi düşünüyorum, ama ne anlamı var ki?

Hamileyim.

Tyrant Mercer'ın bebeğini bekliyorum.

Uzun bir süre, tuvalet kabininin arkasındaki grafitiye boş boş bakıyorum, ta ki dışarıdan gelen dişli sesleri ve otobüs motorunun gürültüsü beni kendime getirene kadar. Kaçmam lazım. Tyrant bebeği öğrenip daha da çıldırmadan ondan uzaklaşmam lazım. Çocuğunu da kendisi gibi yapacaktır. Hamile olduğumu öğrenirse, muhtemelen doğar doğmaz çocuğumu benden almaya çalışacaktır.

Kendi bedenimden kopmuş hissederek, testi alıp çöpe atıyorum, kot pantolonumu giyiyorum ve tuvaleti sifonu çekiyorum. Bu gerçek gibi gelmiyor. Daha on dokuz yaşındayım. Bebek sahibi olamam.

Bu bebeği doğurmak zorunda
değilim. Bu bebeği istiyor
muyum ki?

Bir anda, ondan kurtulma düşüncesiyle, cevabı hemen biliyorum. Bu bebeği istiyorum. Tyrant korunmadan benimle sevişirken bu fikre yarı yarıya aşık olmuştum. Bilerek ateşle oynuyordum ve bir eczacı bana stokta kalmadığını söylediğinde, Plan B'yi elde etmek için çok da uğraşmadım.

Anne olmak, sonunda bir aileye sahip olmak demek. Benim ailem. Koşulsuz sevebileceğim biri. Bu çocuğu, annem, babam veya Samantha'nın beni hiç korumadığı şekilde koruyacağım.

Ellerimi yıkayıp yüzüme su serpiyorum, süveterimle kuruluyorum ve temiz havaya çıkıyorum. Otobüs saatlerine bakmam ve oturup bir plan yapmam gerekiyor.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, melek?"

Donup kalırım, omurgamdan korku geçer. Kaçmak isterim, ama Tyrant arkamda o kadar yakındır ki, bir saniyeden az bir sürede bana uzanıp yakalayabilir. Yavaşça arkayı dönerim ve onu duvara yaslanmış, vücudunun üst kısmı gölgede dururken görürüm.

"Beni nasıl buldun? Takip cihazını çıkardım."

Tyrant duvardan uzaklaşır ve ışığa doğru yavaşça yürür. Titreyen neon ampuller elmacık kemiklerini vurgular. Acımasız eğrisi

Ağız. O karanlık, tehditkar gözler. Kırmızı kontakt lenslerini çıkarmış ve boynuzlu maskesini takmamış, ama yine de şeytan gibi görünüyor. "Yurt odandan çıkarken takip edilip edilmediğini kontrol etmeyi unutmuşsun. Sen doğuştan aldatıcı bir insan değilsin, Vivienne. Benden saklanmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Omuzlarım çöküyor. Etrafıma bir kez bile bakmayı unutmuşum.

Tyrant tuvaletlere şüpheyle bakıyor. "Orada ne kadar kaldın?"

Midem bulanır. Tyrant'ın benim doğal olarak aldatıcı bir insan olmadığımı söylediğini hatırlayarak, kendimi hayatımın performansını sergilemeye zorlarım. Mümkün olduğunca kayıtsız bir şekilde ona, "Bu makyajı çıkarmaya çalışıyordum," derim.

"Hâlâ yüzünde duruyor."

"Deniyordum dedim. Makyaj temizleyicisine ihtiyacım var."

Bana yaklaşır, üstüme çökmüş gibi durur. Boyu ve gücü bana her zaman güven hissettirmiştir. Heyecanlandırır. Tahrik eder. Bu gece onda tehditkar bir hava vardır ve terlemeden beni ne kadar kolay yok edebileceğini anlarım.

"Benden nasıl kaçarsın?" diye öfkeyle soruyor.

"Korkmuştum. Hala da korkuyorum." Derin bir nefes alıp hayatımda ilk kez istediğim şeyi istemeye karar veriyorum.

Talep etmeye.

"Beni rahat bırakmanı istiyorum. Sonsuza kadar. Seni bir daha görmek istemiyorum."

"Vivienne, beni daha da kızdırıyorsun."

Acımasız ifadesi dizlerimi titretir. Kalbinde çok fazla şiddet var ve hepsini bana yöneltecek. "Zalim, lütfen beni bırak. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Elleri yavaşça dirseklerimi kavradı ve beni kendine doğru çekti.

"İstediğin zaman gelmen için sana son bir şans vereceğim. Seni sevdiğimi unutma

seni sevdiğimi unutma, Vivienne. Daha önce hiçbir kadını sevmedim. Bunu yüzüme vurursan, çok kızarım." Parmak eklemlerinin arkasını kullanarak yanağını okşadı ve gözleri öfkeden kısıldı.

Son bir şans mı? Kulağa uğursuz geliyor. *Ölümcül* geliyor.

Bu beni öldürebilir, ama gerçeği söylemeliyim. "Senin için ben gerçek değilim. Ben sadece bir takıntı."

Tyrant kollarımı o kadar sıkı tutuyor ki, morardığımı hissedebiliyorum.

"Onları bana tercih mi ediyorsun?"

En büyük ihanet. Onun yerine ailemi tercih etmek.

Kafamı sallıyorum. "Hayır, Tyrant. Onları seçmiyorum. Barlow'u seçiyorum. Ailesinin yanında kalmalı. O bu olayda masum ve onun için en iyisini istiyorum."

"Onlar seni sevmiyor," diye hırlar. "Senden nefret ediyorlar."

Tırnaklarımı avuç içlerime batırıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum.

"Biliyorum." "O zaman neden bu kadar inatçı olduğunu anlamıyorum, tabii acı çekmek istemiyorsan."

Acı çekmek istemiyorsan."

"Acı çekmek istemiyorum. Sadece kimsenin ölmesini istemiyorum."

"Her zaman istediğimizi elde edemeyiz. Ya da daha doğrusu, sen edemezsin. Ben benim olanı alacağım."

Omzumun üzerinden bakıp, benim göremediğim birine başını sallar. Arkamdan, başıma bir çanta geçirilir ve sıkıca bağlanır. Güçlü kollar beni kaldırır ve omzuna atar. Tyrant'ın omzuna. Parmaklarımın altında pahalı takım elbisesini hissedebiliyorum. Birkaç adım atıp beni geniş deri koltuğa ittiğinde çılgılık atmak üzereyim. Biri yanıma oturur ve kapı çarpar. Bir an sonra, ellerim ve ayaklarım plastik kelepçelerle bağlanır. Kolumun içinden bıçağımı almak için bile vaktim olmadı.

Tyrant'ın beni tuttuğu ve becerdiği aynı yerde, deri koltuğun üzerinde uzanmış yatıyorum. Çok aptaldım ve artık çok geç. Şeytanla dans ettim ve şimdi o beni asla bırakmayacak.

"Benden ne istiyorsun?" diye sızlanıyorum, sesim çanta tarafından boğuklaşıyor.

"Bana borçlusun," diye öfkeyle söylüyor.

"Senden hiçbir şey almadım ki. Bana aldığın tek şey tek şey bir hamilelik testi."

Tyrant, araba hareket ederken gülüyor ve sesi acımasız ve soğuk. "Senin için kanımı döktüm, melek. Bu paradan daha büyük bir borç ve her damlasının karşılığını tam olarak alacağım."

BÖLÜM II

SONRA

*Vivienne**T en ay önce*

"Julia, bunlar gerçekten muhteşem."

Kucağımdaki dikiş işinden başımı kaldırıp baktığımda, Carly'nin Julia'nın önündeki masaya yayılmış bir düzine kadar siyah-beyaz fotoğrafı incelediğini görüyorum. Cumartesi öğleden sonra, neredeyse boş olan ortak salonda, sanat tarihi projelerimizde biraz ilerleme kaydetmeye çalışıyoruz. Ödev, Henson'ın yerel tarihi üzerine ve ben, Cecelia Henson'ın 1921'de giydiği boncuklu balo elbisesini yeniden yaratmakla meşgulüm. Bu elbiseyi giyen Cecelia'nın bir portresi, üniversitenin ana girişinde asılı. Resmi inceledim ve üniversite arşivlerinde, sadece onun için tasarlanmış olan elbisenin çizimlerini buldum.

Carly, 1900 yılındaki Henson'ın haritasını çiziyor ve Julia, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında ve yirminci yüzyılın başlarında dikilen Henson'daki bahçeleri fotoğraflıyor.

Julia, fotoğraflarından birini çok daha eski bir fotoğrafın çıktısının yanına yerleştiriyor. "Fotoğraflarımı geçmişten kalan bu fotoğrafların yanında sergileyeceğim, böylece insanlar bahçelerin ne kadar değiştiğini görebilecekler. Ya da değişmediğini."

"Bu çok güzel olacak," diyorum ona, Cecelia'nın elbisesinin korsajına dikkatlice gümüş bir boncuk ekleyip ipliği bağlarken.

"En çok kimin bahçesini fotoğraflamak istediğimi biliyor musun?" diye soruyor Julia, yaramaz bir gülümsemeyle.

"Onun adını bile söyleme," diyor Carly, hemen durumu kavrayarak.

"Neden, ortaya çıkıp hepimizi öldürecek mi? Tyrant Mercer sadece bir insan ve bahçesinin çok güzel olduğunu duydum."

Eğer söylentiler doğruysa, güzel ve ölümcül. Görünüşe göre Tyrant, insanları bahçesinin labirentine kilitleyip eğlence için avlamayı seviyor.

"Evet, ama çok eski değil çünkü kendisi koymuş, bu yüzden projen için uygun değil," diyorum ona, telefonumdaki saate bakarak. "Gitmem gerek. Babama ve Samantha'ya akşam yemeği için eve geleceğimi söyledim."

Dikiş malzemelerimi topladım ve Carly ile Julia'ya daha sonra geleceğimi söyledim, malzemeleri yukarı çıkardım, çantamı ve paltomu aldım, yurtlardan çıkıp

üniversite kampüsünü geçerek dışarı çıkıyorum. Evime sadece on beş dakikalık yürüme mesafesinde.

Sokakta yürürken soğuk rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor. Hava serin ama gökyüzü açık ve hayatın ağır, görünmez yükünü hafifleten türden bir kış öğleden sonrası. En azından bir süreliğine.

Ceketime sarılmış, babam, Samantha ve küçük kardeşim Barlow ile geçireceğim akşamı iple çekiyorum. Barlow altı ay önce doğdu ve şimdiye kadar gördüğüm en sevimli bebek. Çantamda Barlow için kendi diktiğim bir bebek tulumu var. Tüylü beyaz pamuktan yapılmış ve her tarafı küçük sarı ördeklerle kaplı. Yatma vaktinde ona giydirip beşiğine yatırmak için sabırsızlanıyorum. Onu hayal etmek bile içimi mutluluk ve sıcaklık ile dolduruyor.

Henson'daki yurda taşınana kadar dört yıl boyunca yaşadığım, babam ve Samantha'nın yaşadığı eve vardığımda, Barlow'un uyuyor olabileceğini hatırlıyorum. Kapıyı açıp "*Benim*" diye seslenmek yerine sessizce içeri giriyorum.

Çantamı kanepeye bırakıp paltomu çıkarırken, koridordan gelen sesler duyuyorum. Babamın, Samantha'nın ve başka bir adamın sesi. Bir an duraksayarak, Lucas mı diye merak ediyorum. Onu bir süredir görmedim, ama hala ara sıra buraya geldiğini sanıyorum. Onu görmek, kaburgalarımındaki tüm yaraları ağrıtıyor ve sonra daha fazlasını eklemek istiyorum.

Konuşan adamın sesi Lucas'inkinden daha kalın ve tanıdık gelmiyor.

Aniden, Samantha çığlık atıyor, tiz ve ağlamaklı bir sesle. "Bizden ne istiyorsun?"

Ceket askısından birkaç adım ötede donup kalıyorum. Samantha'nın daha önce hiç bu kadar korkmuş olduğunu duymamıştım. Evimizde kim var?

Ceket askısının yanındaki gölgelere adım atıp dikkatlice etrafa bakıyorum. Buradan mutfağı görebiliyorum. Babam ahşap masanın yanında durmuş, sanki çorbayı karıştırıyormuş gibi bir kepçe tutuyor. Samantha onun arkasında, lavabonun yanında, destek almak için lavaboya tutunmuş. İkisi de korku dolu gözlerle siyah takım elbiseli bir adama bakıyorlar. Şaşırtıcı derecede uzun boylu, geniş omuzlu, uzun bacaklı ve şık deri ayakkabılar giymiş büyük ayaklı, kaslı bir adam. İnce, açık renkli saçları, köşeli yüzünden dramatik bir şekilde geriye taranmış, soğuk gözleri, kötü niyetli kaşları ve keskin hatlı yakışıklı yüz hatlarını ortaya çıkarmış. Dudaklarında, sanki bu banliyö mutfağındaki varlığıyla

bu banliyö mutfağındaki varlığının babamı ve üvey annemi çok korkuttuğunu biliyormuş gibi.

Bunu biliyor.

Ve bundan zevk alıyor.

Onunla yıllar önce sadece bir kez karşılaşmıştım, ama bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Henson'daki herkes bu adamı tanır.

Zalim Mercer.

Resmi olarak, o bir kulüp sahibi ve iş adamıdır, ama gayri resmi olarak? Henson'da onunla bir şekilde bağlantılı olduğu söylentileri olmayan tek bir cinayet, saldırı, soygun, yasadışı kumarhane veya sahtecilik olayı yoktur. O, bu şehrin karanlık ve rutubetli yerlerini yönetir. Peki, bizim mutfağımızda ne arıyor?

Barlow yüksek sandalyesinde oturuyor, büyük mavi gözleriyle Tyrant'a masumca bakıyor, onun bir katile baktığını anlamadan. Babamın, Samantha'nın ve benim dehşetle izlediğimiz Tyrant, dövme eli kaldırıp Barlow'un tombul yanağına işaret parmağını geçiriyor.

"Ne kadar güzel bir bebek. Çok gurur duyuyor olmalısınız."

"*Ona dokunma!*" diye bağırarak üzereydim, ama son anda kendimi durdurdum. Tyrant burada olduğumu fark etmeden polisi aramam gerekiyordu. Çantamı bıraktığım kanepeye doğru baktım.

"Çık dışarı, yoksa polisi arıyoruz," der Samantha titrek bir sesle.

Tyrant gülüyor. "İstedığınız gibi yapın Bayan Stone, ama bunu yaparsanız, aileniz bir sonraki adımda cenaze evini arayacak. Kocanız, sizin ve bebeğiniz için."

İçim sızlar ve çantamdaki telefona uzanmayı unuturum. "Bir bebeğe zarar vermezsin," der Samantha dehşetle fısıldayarak.

Tyrant şaşkınmış gibi davranır ve Barlow'u gösterir. "Ne, bu bebek mi?" Barlow'u yüksek sandalyesinden kaldırır ve Samantha dehşetle ağzını kapatırken onu kalçasına oturtur. Tyrant Barlow'a gülümser, güçlü, beyaz dişlerini gösterir ve tüylerim diken diken olur. "Ne tatlı bir çocuk. Benim gibi birinin bir bebeğe zarar vermesi zor olur mu sence? Daha önce hiç denemedim. Her şeyin bir ilki vardır."

Samantha çılgın atar ve iki eliyle Barlow'a atılır, ama babası onu geri çeker. Ağlayarak dizlerinin üzerine çöker ve Tyrant yüzünde acımasız, alaycı bir gülümsemeyle onu izler.

"Bebekler çok savunmasız, değil mi? Bak, bana şimdiden güveniyor." Tyrant, dövmele işaret parmağını Barlow'un yanağına sürter ve Barlow tombul bebek elini parmağın etrafına sarar ve mürekkebi hayranlıkla izler.

Ağlamamak için ağzımı iki elimle kapatmak zorunda kaldım.

"Owen, bir şey *yap*," diye çığlık atar Samantha.

Babam ağzını açıp kapatıyor ve konuşurken sesi yalvarır gibi çıkıyor. "Lütfen. Bizden ne istiyorsun?"

Tyrant gülümsemesini bırakır ve oda daha da soğur. "Sence ne istiyorum?"

"Param yok."

Oh, hayır, Tyrant da mı? Geçmişte babam bankalara, maaş günü kredi verenlere, ailesine, çeşitli arkadaşlarına borçluydu, ama bu adam gibi tehlikeli bir suçluya borçlanmak? Babam ne düşünüyordu? Muhtemelen hiç düşünmüyordu ve yine içki alemlerinden birindeydi. Yeni bir bebeği ve ona güvenen bir ailesi olduğu için babamın yeni bir sayfa açıp daha iyi bir adam olmak isteyeceğini düşünmüştüm.

"Owen, lütfen. Yapmamışsındır. Ne kadar?" Samantha titrek bir sesle sorar.

"Karına söylemedin mi?" Tyrant alaycı bir şekilde sorar. "Kocan bana yirmi dokuz bin dolar borçlu. Normalde bu kadar küçük bir meblağı tahsil etmek için şahsen gelmezdim, ama Bay Stone, Yancy Street kulübümden dışarı atılırken bana birkaç hakaret etti. Anlaşılan ben bir pisliğim?" Babama sorgulayan bir bakış atar.

Benim hissettiğim dehşet, Samantha'nın yüzünde de yankılanır. Yirmi dokuz *bin* dolar ve o, Tyrant Mercer'ı onun için çalışan adamlara hakaret etti.

"Birikimimiz var. Ortak hesabımız..." Samantha, babamın başını sallayarak paranın bittiğini söylediğinde sözünü keser. Babam içki içip kumarda kaybetmiş olmalı. Gözleri yaşlarla dolar. "Owen, nasıl yapabildin?"

Sessizlik ezici.

Tyrant ikisi arasında bakışlarını gezdirir. "Başka fikriniz yok mu? O zaman belki bu sizi motive eder. Paramı aldığımda veledinizi geri alabilirsiniz." Barlow'un elini tutar ve ona anne babasına el sallatır. "Hoşça kalın anne ve baba. Ben Tyrant babamla eve gidiyorum."

Gülerek kapıya doğru döner. Bana doğru. Hızla gölgelerin arasına çekilirim.

Samantha ıgık atar ve bebeğini kapmak için uzanır, ama Tyrant ceketinden bir silah çıkarır ve onu kafasına doğrultur, alaycı ifadesi vahşileşir.

"Geri çekilin. Size merhamet göstermeyeceğim, bu çocuğa da merhamet göstermeyeceğim. Paramı almazsam, hayatlarınızı paramparça edeceğim ve geriye kanla kaplı bir karmaşa kalacak. Şu anda kimse zarar görmedi, ama gelecek hafta bu saatlerde hala bekliyor olursam, bu durum değişecek." Barlow'un şakağına bir öpücük kondurur ve onlara bir kez daha gülümser. "Parça parça."

Bir şeyler yapmalıyım. Polisi arayamam. Silahım yok. Babamın o kadar parası yok, benim de yok. Barlow'un tek umudu, birinin Tyrant'ın girilmez malikanesine girip onu kaçırması ve tekrar gizlice çıkması. Tyrant'ın evi yüksek duvarlarla çevrili ve muhtemelen bir banka kasasından daha fazla güvenlik sistemine sahip. Barlow içeri girdikten sonra, onu çıkarmak için ne biz ne de başka biri bir şey yapabilir.

Omzumun üzerinden ön kapıya bakıyorum. Önünde duran parlak siyah araba Tyrant'ın arabası olmalı. Barlow'u Tyrant'tan geri çalmak, çalan kişinin o malikaneye girmek yerine sadece oradan kaçması gerekiyorsa çok daha kolay olacaktır.

Dönüp, olabildiğince sessizce koridora doğru aceleyle geri dönüyorum.

"Sen bir canavarsın," Samantha arkamda hıçkırarak ağlıyor, ben kapıdan çıkıp arkamdan kapıyı kapatırken.

Kulaklarımda kanın uğultusu ile Tyrant'ın arabasına koşuyorum, tüm umudumu ona bağlayarak, arabayı kilitli bırakmamış olmasını umuyorum. Şaşkınlık ve rahatlamayla, kolu çektiğimde arka kapı açılıyor ve içeri giriyorum.

Arabasının arka koltuğunda uzun, koyu renkli, yün bir palto var. Arabanın zeminine dalıyorum ve kendimi ceketle örtüyorum, kokulu ama soğuk bir koku beni sarıyor. Her nefes alışımında ciğerlerimi dolduruyor ve Tyrant Mercer'ın kokusunu soluduğumu fark ediyorum. Yanağıma değen yün sıcak ve yumuşak. Şu anda sadece korku hissetmem gerekirken, bu adamın ve zevklerinin verdiği his dikkatimi dağıtıyor. Pahalı. İnce. Tehlikeli.

Sürücü kapısı çarpıyor, motor çalışıyor ve arabanın hareket etmeye başladığını hissediyorum.

Korku içinde ellerimle yünü sıkıca kavırıyorum. Ne yaptım ben? Kardeşimle birlikte kaırılmamdan ne farkı var? Nefesim gittikçe hızlanıyor. Böyle devam edersem Tyrant beni duyacak.

ve acı, kafamdaki tüm gürültüyü kesiyor. Şu an için Tyrant burada olduğumu bilmiyor, bu da avantajın bende olduğu anlamına geliyor.

Keşke bir çekiç, örgü iğnesi, silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey getirseydim. Başka birine zarar verebilecek kadar yetenekli olduğumu bilmiyorum, ama Barlow'u kurtarmak içinse, elime ne geçerse onu Tyrant'a karşı kullanabilirim. Bir lamba ya da saksı alıp kafasına vurmayı hayal ediyorum. Bu işe yarayabilir, ama Tyrant gibi bir suçlu olsa bile birine zarar verme düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Ağlamıyor musun? Seni korkutmuyor muyum, küçük Barlow?" diyor Tyrant ve ben de sürerken kardeşimi kucağında mı tuttuğunu merak ediyorum.

Barlow, bir şeye merak duyduğunu gösteren bebek sesleri çıkarıyor.

"Bana sürüşte yardım etmeye mi çalışıyorsun?" Tyrant yumuşak bir kahkaha atıyor. "Sen güvenen bir çocuksun. Umarım baban son tarihe kadar paramı öder. Masum bir bebeğe kötü bir şey olmasını hiç istemem."

Gülüşünde zerre kadar merhamet yok. Tyrant, istediğini alamazsa Barlow'a zarar vermekten çekinmez, o halde ona zarar vermenin yanlış olup olmadığını neden kafama takayım? Onun gibi bir canavar yaşamaya layık değil. Ayaklarımın dibinde kanlar içinde yatarken zerre kadar pişmanlık duymayacağım.

Tiran

Evimden hala sekiz blok uzaktayken, arabamın arkasında birinin saklandığını fark ettim. Ceketim arka koltuktan yere düşmüştü, ki arabadan indiğimde onu oraya bırakmamıştım.

Tek elle sürüyorum, diğer elimle bebeği dizimde tutuyorum. Boş elim direksiyonu kavrarken, gözlerim önümdeki yola odaklanıyor. Bir suikastçi olabilir mi? Ölümüne niyetli pek çok insan var. Yoksa Merrick'in kızı mı? Sinir bozucu küçük takipçim. Bu düşünce beni öfkeliyor. Adamlarım, Merrick'in kızının dikkatimi çekmek için kulüplerime geldiğini söylediler. İhtiyacım olan son şey, bana beceriksiz oral seks yapmak ve paramı harcamak isteyen çaresiz, zayıf, aptal bir kız. Bir politikacıyla ömür boyu bağlanmaktansa kendi boğazımı keserim.

Sağa döndüğümde, arabamın arkasına bakıyorum. Sokak lambalarının ışığı paltoyu aydınlatırken, en uçta bir ayak görünüyor.

Sivri uçlu bale ayakkabısı giymiş ince bir ayak.

Bir suikastçi değil. Eğer bu Merrick'in kızıysa, onu saçından tutup eve sürükleyeceğim ve babasının önünde boğazını keseceğim. Evime giden uzun, dolambaçlı araba yoluna girdiğimde, ferforje kapılar açılır ve yüksek çitlerle çevrili bahçeler görünür. Beyaz sütunları ve uzun pencereleriyle evim uzakta yükselir.

"Hizmetçiyi çağır," diyorum telefonumdaki ses tanıma yazılımına ve Angela cevap verdiğinde, arabamın yanında buluşmasını söylüyorum. Garaj, bahçeden geçen uzun bir yürüyüş yolu ya da bir yeraltı geçidi ve kilitli bir kapıdan geçen bir kestirme yol ile evden ayrılmıştır.

Garaj kapıları açılır ve boş bir yere park ederim. Angela, ellili yaşlarında, beyaz dantelli yakalı düzgün gri bir elbise giymiş bir kadın, beni bekliyor.

Kapıyı açıp bebeği kucağımda arabadan iniyorum. "Bunu eve götür."

"Evet, Bay Mercer." Angela, çocuğumu elimden alırken gözünü bile kırpmadan, kestirme yoldan eve götürüyor. Ondan

daha garip şeyler yapmasını istemiştim. Bir keresinde bir hafta boyunca bir leoparı beslemek zorunda kalmıştı. Çoğu gün giysilerimdeki kan lekelerini temizlemek zorunda kalıyor. alışanlarımın hepsi gibi, o da iyi maaş alıyor ve son derece sadık.

Garaj kapısı kapanırken gıcırđıyor ve şimdi kk kaçak yolcumla birlikte kilitli kaldık.

Kestirme yolun şifresini girip kapıyı açıp kapatarak eve çıkıyormuş gibi yapıyorum. Sonra sırtımı kapıya dayayıp bekliyorum. Garajdaki otomatik ışık söner ve tek aydınlatma, tavan penceresinden giren ay ışığı olur.

Birkaç dakika geçer ve sonra arabamın içinde bir şeyler karıştırma sesi duyulur. Yolcu kapısı açılır ve temkinli bir ayak yere doğru uzanır. Koralarından çıkan korkmuş bir tavşan gibi, koyu saçlı bir kız dışarıya bakar. Abartılı bir dikkatle, kapıyı sessizce kapatır ve etrafına bakınır. On sekiz ya da on dokuz yaşlarında görünüyor ve yaklaşık elli yıl önce yapılmış gibi görünen kısa, soluk renkli bir slip elbise giyiyor. Altındaki kk, soluk tişört yüzlerce kez yıkanmış gibi. Ayakkabıları modası geçmiş ama sevimli. Bu kızın her şeyi düzgün ve güzel, ama uzun saındaki krem rengi saten fiyonk da dahil olmak üzere, hepsi vintage ya da ikinci el.

Bunun Merrick'in kızı olduğunu sanmıyorum. Telefonunu yüzüme doğru sallarken gördüğüm fotoğraflar, göz alıcı ve çok modern bir sarışını gösteriyor.

Yavaşça ceketimin cebine uzanıp bir bıçak çıkartıyorum. Kızları silahla tehdit etmeye gerek yok. Bıçaklardan daha çok korkarlar, özellikle de güzel yüzlerine önem veren kızlar. Bakışları üzerimde dolaştığında, karanlıkta gülümsüyorum. Dişlerimin parıltısını görünce nefesini tutuyor.

ışığa doğru bir adım attım, parmaklarımla bıçağı çevirdim. "Merhaba. Sen de kimsin lan?"

Kızın ağzı açık kalır ve bir an şoktan donakalır. Sonra, şaşırtıcı derecede kararlı bir sesle, dikleşir ve "Aldığın benim kardeşim" der.

Kardeşi mi? Bu Owen Stone'un kızı. Evde başka kimseyi görmedim, yani benden saklanıp konuşmamızı dinlemiş olmalı, kurnaz kk sürtük.

Bıçağın ucunu çenesinin altına koyup yukarı doğru ittim. "Benim mlkme izinsiz girdin. Burada ne yapmayı düşünüyordun?"

Ay ışığıyla aydınlanan gözlerinde korku var ama sakinliğini koruyor. "Tabii ki kardeşimi geri çalacaktım."

Bıçağa, derisini kesip boğazına saplayacak kadar baskı uyguladım. Sürpriz bir şekilde, Bayan Stone elini uzatıp bıçağı kavradı.

"Çekersem, elini keserim," diye uyarıyorum.

"Ama ben böyle tutarsam boğazımı kesemezsin. Bana zarar vermek umurumda değil, ama beni öldürmen umurumda çünkü o zaman Barlow'u kurtaracak kimse kalmaz."

Bakışlarım onun güzel, dolgun dudaklarına düşer. Ne garip bir kız, bıçağı hiç korkmamış gibi bıçağıma tutunuyor ve şimdi de tutunmayı bırakacak gibi görünmüyor. "Onu ne kadar istiyorsun?"

Bayan Stone bıçağa karşı yutkunur ve bıçak derisini keser. Tek bir damla kan boğazından aşağı akar ve tişörtünün yakasına damlar. Bıçağı tekrar çeviririm ve başka bir damla daha onun mükemmel teninden aşağı akar. Onu saçlarından sıkıca tutup yalamayı hayal ederken dilim damağıma dokunur.

"Sen... benimle yetinebilirsin. Onunla yer değiştireceğim."

"Babanın hiç parası olmadığını ve hafta sonunda seni öldüreceğimi biliyorsun, değil mi?" Ona doğru eğilip soğuk bir gülümsemeyle, "Sanırım seni eğlence için avlayacağım. Çok güzel çılgılık atıyor olmalısın."

Bayan Stone'un korku dolu nefesleri biraz hızlanır. "Tamam. Barlow'a zarar vermeyin. Onunla yer değiştiririm."

Gözlerim vücudunda geziyor. Bu kadar genç ve güzel biri için çok pervasızca. "Adil bir takas gibi görünmüyor. Sen, değerli bir bebek karşılığında mı? Anne ve baban seni onun kadar seviyor mu?"

Bayan Stone irkildi. "Barlow geri dönerse, senin için parayı almak için... motive olurlar."

Yavaşça güldüm. "Yani seni umursamadıklarını mı söylüyorsun? O zaman paramı asla alamam."

"Barlow sadece bir bebek ve senin gülmen ne kadar komik olsa da, bu komik değil.

Bunu aptalca bir oyun gibi görme."

Öfke beni sarar. Buraya gizlice girmiş ve şimdi de ağzını açıyor mu? Ölmek için bu kadar çaresizse, onu evimin etrafındaki labirent gibi yollara ve çitlere atıp, yorgunluktan bitap düşene kadar koşmasını izleyeceğim. Hareketli duvarlar ve kilitlenen ve açılan kapılarla, benim iznim olmadan kimsenin içeri girip çıkması imkansız.

"Oyun mu dedin?" diye soğuk bir sesle soruyorum. "Oyunları severim. Kardeşinin saklandığı yeri bulursan onu geri alabilirsin. Sana adil bir şans vereceğim. Hatta sana onun benim evimde olduğunu söyleyeceğim. Ona ulaşırsan ikiniz de eve gidebilirsiniz."

Bayan Stone bunu düşünürken dilini dudağının köşesiyle oynatır. "Bu arazideki ev mi? Peki bunun karşılığında ne isteyeceksin?"

"Kötü yanı yok. Senin için ön kapıyı kilitlemeyeceğim."

"Bu yeterince kolay olmalı," diyor belirsiz bir şekilde, bıçağını bırakarak.

Yavaşça kıkırdayarak güldüm. Lanet olasıca, öyle mi sanıyor? Bıçağı indirdim, telefonumu çıkardım ve güvenlik şefimi aradım. "Bir, üç, dört, yedi, dokuz ve on numaralı kapıları kapatın. İki, beş, altı, sekiz, on bir, on iki ve on üç numaralı kapıları açın. On beş dakikada bir rastgele açılıp kapanacak şekilde ayarlayın."

Bir dakika sonra, mekanik bir ses ortalığı doldurur. Evime giden yol, duvarlarla çevrili bahçelerden oluşur. On üç kapının açılıp kapanmasıyla değiştirebileceğim bir labirent. Henson'da en nefret edilen adam olduğunuzda, güvenlik konusunda yaratıcı bir yaklaşım sergilemeniz gerekir. İyi ki öyle yapmışım, yoksa bu sevimli kaçak yolcu istediği yere kaçıp gidebilirdi.

"Kırk sekiz saatin var." Saatime bakıyorum. "Şu andan itibaren."

"Ama babama ve Samantha'ya bir hafta süre vermiştin," diye haykırıyor.

Telefonumu çıkarır ve ekrana basarım. Garaj kapısı açılır ve yolun sonundaki kapı açılır. Ötesindeki caddeyi merak uyandıran bir şekilde görebiliyorum. "Beğenmedin mi? Git. Buradan canlı çıkmak için tek şansın bu ve bunu değerlendirmek akıllıca olur. O kapı kapandığında..." Ona soğuk bir gülümseme atarım. "Sen benimsin. Sen ve kardeşin."

Bayan Stone özlemle özgürlüğe doğru bakar, koyu renkli saçları yüzüne doğru dalgalanır.

Başını sallar ve bana döner. "Barlow olmadan gitmiyorum. Onu bulursam senin olmayız ve bana ne olacağı umurumda değil. Elinden geleni yap."

Dudaklarım onun dudaklarına baştan çıkarıcı bir şekilde yaklaşıp kadar eğildim ve fisıldadım, "Öyle yapmayı planlıyorum. Zaman geçiyor, Bayan Stone."

Onu boğazında kanla arabamın yanında bırakarak, kilitli kapıya şifreyi girerim ve eve giden kestirme yoldan çıkıp, kapıyı arkamdan sıkıca kapatırım.

Koridorda yürürken, bıçağımın ucundaki yakut rengi kan damllarını inceledim. Sonra onları yaladım.

Bayan Stone güzel bir kız ve tadı çok lezzetli. Önümüzdeki iki gün doğmadan ölecek olması ne yazık.

Kardeşimi geri almak için kırk sekiz saatim **Var** ve zaman geçiyor.

Garajdan çıkıp eve doğru bakıyorum. Ev, ona doğru eğimli süs bahçeleriyle bir tepenin üzerinde duruyor. Yoğun çitler ve duvarlarla çevrili karmaşık bahçeler. Barlow'u esir tutan adam tüm gücü elinde tutuyor ve adil davranmayacak. Barlow'un şu anda tehlikede olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Eğer çok ağlarsa ya da çok yüksek sesle bağırırsa, Tyrant Mercer'ın sabrını yitirip kardeşime zarar vermesini ne engelleyecek?

Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve Tyrant'ın elinde bıçakla bana doğru yürüdüğünü görmeyi bekleyerek hızla arkama dönüyorum.

Tyrant değil. Onun yerine, koyu sakallı ve düzgün beyaz gömlekli ellili yaşlarında bir adam garaja girer ve arkasında şifreli kapıyı sıkıca kapatır. Beni görmezden gelerek siyah Cullinan'a biner, garajdan çıkar ve çitin yanına park eder. Hâlâ beni görmezden gelerek bir kova, bir sünger ve bir şişe yıkama ve cilalama sıvısı alır ve Tyrant'ın titizlikle temiz tuttuğu arabasını temizlemeye başlar.

Sanırım Tyrant'ın malikanesinin arazisinde kanayan genç kadınların görünmesi olağandışı bir durum değil. İlk bakışta dikkat çekmiyorum, ikinci bakışta da. Bana uyar. Barlow'a ulaşmaya çalışırken kimsenin yoluma çıkmasını istemiyorum.

Garajın etrafından dolaşıp bahçeye giriyorum. Tertemiz bir çim, çiçek tarhlarında yetişen sarmaşıklar ve yaprak dökmeyen çalılarla kaplı yüksek bir taş duvara kadar uzanıyor. Henüz labirentin içinde değilim, yani bir yerlerde bir kapı olmalı ve eğer kapalıysa, açılmasını bekleyeceğim. En fazla on beş dakika bekleyeceğim.

Ama kapı yok. En azından baktığım yerde yok. Taş duvar kesintisiz. Görünen bir kapı yok, gizli bir kapı da yok. Sadece taş var. Sarmaşıkların arasında arama yapmam da bir sonuç vermiyor.

Birkaç dakika sonra, labirentin içinden bir gıcırtı sesi duyuyorum ve donup kalıyorum, nefesimi tutarak bir kapının açılıp bana yolunu göstermesini bekliyorum. Hiçbir şey olmuyor. Tyrant, güvenliğe kapıların

on beş dakikada bir konfigürasyonunu değiştirmeleri gerektiğini söylemişti, ama burada kapı yoksa, içeriye nasıl gireceğim? Tabii beni kandırıp ilerlememi imkansız hale getirmediyse.

Hayal kırıklığıyla iç çekerek, geri dönüp garaja doğru yürüdüm, orada bir şeyi gözden kaçırmış mıyım diye merak ederek. Tyrant'ın kaybolduğu kapı hala sıkıca kilitliydi ve zaten oradan geçmem gerekmiyor gibi görünüyordu.

Siyah Cullinan'ın yanında tereddüt ederken bir ses duyuyorum ve irkiliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?" Arabayı yıkayan adam endişeli bir ifadeyle bana bakıyor. Süngeri sıkıp ellerindeki suyu silkeliyor. Gözleri dostça ve sakalı güven verici. Sakalın nasıl güven verici olabileceğini bilmiyorum ama onunki öyle. Düzgün ama gür ve parlak kahverengi.

Biri bana yardım etmezse, muhtemelen sonsuza kadar burada kalacağım. "Merhaba. Şey... Çok zahmet olmazsa, belki yardımcı olabilirsiniz. Bu arada, ben Vivienne," diye ekliyorum aceleyle, kendimi tanıtmadığımı fark ederek.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Vivienne. Ben Bay Mercer'ın şoförü Liam Summers." Bana nazikçe başını sallar. "Bir şeye mi ihtiyacınız var?"

Malikaneyi işaret ettim. "Bay Mercer'ın evine ulaşmaya çalışıyorum. Oraya giden yolun zor olduğunu söyledi, ama ben yolu bile bulamıyorum, bu yüzden başlayamıyorum."

Bay Summers eve doğru bakar ve bu benim hayal gücüm mü, yoksa gözlerinde endişeli bir parıltı mı var?

Ellerimi kaldırarak geri çekildim. "Durun. Boş verin. Bana yardım etmemelisiniz. Bay Mercer muhtemelen sizi cezalandırır."

Şoför burnunu çeker. Bunun eğlence, alay ya da onay olduğunu anlayamıyorum. "Geri dön."

"Anlamadım?"

Sürücü süngerini sabunlu su dolu kovaya batırır ve bir kez daha arabaya sürer. "Geri dön."

"Vazgeçmeyeceğim."

Adam omuz silker ve Tyrant'ın arabasını sabunlamaya devam eder.

Birkaç dakika daha orada durup bir şey olmasını beklerim. Tek olan şey, Bay Summers'ın arabayı sabunlamayı bitirmesi, güçlü bir hortumla durulaması, garaja geri koyması ve kilitli kapıdan kaybolmasıdır.

Soğuk bir rüzgar garaj yolunu süpürür ve beni titretir. Kollarımı vücuduma sararım ve ceketimi evde bıraktığımı fark ederim. Donuyorum ve ayrıca açım. Ne yapacağım, burada durup kırk sekiz saatin geçmesini mi bekleyeceğim? Belki de daha iyi bir fikir, buradan kaçıp Barlow için başka bir şekilde yardım bulmaktır. Polisi aramak iyi bir fikir mi, emin değilim, ama belki babam ya da Samantha şimdiye kadar bir şeyler düşünmüşlerdir. Pes etmek istemiyorum. Pes etmekten nefret ederim. Zorlu dikiş projelerine, zorlaştıklarında bir kenara atmak için girişmem.

Taş duvara geri dönüp ellerimle ve gözlerimle onu inceliyorum. Tekrar yapıyorum. Ve tekrar.

Hiçbir şey. Kapı yok. Labirente giremiyorum. Tyrant, bunun mümkünmüş gibi göstererek beni kandırdı ve muhtemelen şu anda CCTV kamerasından beni izliyor ve bana gülüyor.

Hayal kırıklığı karnımda soğuk bir taş gibi duruyor ve ben dönüp araba yoluna doğru yürüyorum. İçeri girmenin bir yolu varsa, ben bulamıyorum. Bu raundu Tyrant kazandı, ama ben Barlow'dan vazgeçmeyeceğim. Onu geri getirmek için başka bir yol bulmak için hala bir haftam var.

Garaj yolunun ortasına geldiğimde neden soluma baktığımı bilmiyorum, ama bakıyorum.

Ve şok içinde duruyorum.

Orada, ince selvi ağaçlarının arasında ve gül çalılılarıyla çevrili, açık duran metal bir kapı var. Kapının ötesinde çitler, süs taş saksıları ve bir çeşme görüyorum.

Bir bahçe. Tyrant'ın bahçesi.

Gözlerime inanamıyorum. Bir an için, kapının beni içeri girmeye davet ediyor gibi görünmesine güvenemiyorum. Güvenli görünmüyor. Ama *elbette* güvenli değil. O kapıdan geçmek, Tyrant'a yaklaşmak anlamına geliyor, ama aynı zamanda Barlow'a ulaşmak için bir adım daha yaklaşmak anlamına da geliyor. On beş dakika dolmadan ve kapı kendiliğinden kapanmadan önce, kapıdan geçiyorum.

Bahçeye girdiğimde sıcaklık değişmiş gibi geliyor. Rüzgâr o kadar sert esmiyor ve biraz daha sıcak hissediyorum. Biraz daha umutluyum. Bahçelerde yavaşça yürüyor, ay ışığının aydınlattığı güzelliğine hayranlıkla bakıyorum. Tyrant gibi kalbi karanlık, para ve şiddetle dolu bir adamın bu kadar güzel bir bahçesi olabileceğini kim hayal edebilirdi? Rönesans resimlerini hatırlıyorum. Pre-Raphaelites. Klasik Roma. Çitin yanından sola dönüyorum, manzara açılıyor ve Tyrant'ın evini ilk kez gerçek anlamda görüyorum.

. Beyaz sütunlar ve uzun pencerelerle, bahçeler kadar güzeldi. Pencerelerden yaldızlı aynalar ve avizeler görünüyordu.

İkinci kattaki pencerelerden birinde biri duruyor. Geniş omuzlu, arkadan aydınlatılmış uzun boylu bir figür. Kollarında bir şey tutuyor gibi görünüyor.

Onun kardeşim olduğunu fark edince öfke beni kaplıyor. Buradan Tyrant'ın yüzünü göremiyorum, ama muhtemelen beni izlerken sırtıyordu.

Tyrant'a öfkeyle bakarken, solumdaki bir kapı gıcırdayarak açılıyor. Kapıdan geçip bahçe yolunda koşmaya başlıyorum, yüzümde yayılan memnuniyet dolu gülümsemeyi engelleyemiyorum. İki kapı geçti, on bir kapı kaldı.

Neden paniklediğimi bilmiyorum. Bu çok kolay.

Tyrant

Pencereden uzaklaşırken gülüyorum, kollarımda bebeği sallıyorum. İkinci kapıdan geçerken yüzündeki gülümsemeyi yakaladım. Umutsuzca sıkışıp çok değerli zamanını boşa harcadıktan sonra, ilk kapıya tesadüfen rastladı ve şimdi benim labirentimin tamamını çözdüğünü düşünüyor. Bayan Stone'un bilmediği şey, sadece kapıların değişmediği. O köşeyi döner dönmez duvarlar hareket edecek. Lambalar ve diğer dekorasyonlar gibi işaretler yer değiştirecek. Sırlarını anlamayan herkesi şaşırtacak bir bahçe tasarlamak beni eğlendirdi. İnsanların içinde umutsuzca kaybolup durmalarını izlemek bana eğlenceli geliyor. Barlow'un yanağını gıdıklıyorum. "Gidip güvenlik kameralarından kız kardeşini izleyelim mi? Çok geçmeden gözyaşlarına boğulacak. çaresizce kaybolduğu için duyduğu hayal kırıklığı ve bunun gerçekleşmesini sabırsızlıkla bekliyorum."

Salondan çıkıp koridordan geçerek monitörlerle dolu daha küçük bir odaya giriyorum. Çoğunda hareket yok, ama üçünde kız bahçemde dolaşıyor, başını sağa sola çevirerek.

Koyu renkli saçları sırtına dökülüyor ve soluk rengi elbisesi ay ışığında parıltıyor, onu örümcek ipeği ve yıldız ışığıyla giyinmiş kayıp bir perisi gibi gösteriyor. Zaten güzel bir kız, ama bahçemde çok daha güzel görünüyor. Yakında çimlerin üzerinde, boğazı ve elbisesi kanla parıltıdayan, güzel ve ölü bir kız olacak. Kolları ve bacakları uzanmış olacak. Uylukları parmaklarımda altında yumuşak ve pürüzsüz hissedilecek. Bayan Stone'un geride güzel bir ceset bırakacağını hayal ediyorum. Bu arada, labirentimde kendini yorarken onu izleyeceğim, kıvrılıp uykuya daldığı yeri not alacağım ve sonra oraya inip bebek gözlü kızla oynayacağım. Elleri bağlı ve ağzı tıkanmış halde, çılgın atamayacak.

İnleyip ayağımı kaydırıyorum ve sertleşen penisimin etrafında aniden sıkışan pantolonumu düzeltmek zorunda kalıyorum. Onu yalarken ne kadar ıslanacağını merak ediyorum. Onu iradesine karşı tahrik etmeye zorladığımda ne kadar ağlayacağını merak ediyorum. Onu sikersen, ilk darbeden sonra penisimin her tarafında kan olacağına tüm servetimi bahse girerim.

Bütün bunları hayal etmek, şiddetli ereksiyonumu bastırmaya hiç yardımcı olmuyor.

Gözlerimi kısarak Barlow'a bakıyorum. "Sanırım yanlış kardeşi kaçırdım. Kız kardeşinle daha çok eğlenebiliriz, sence de öyle değil mi?"

Barlow bana geniş, güven dolu gözlerle bakar. Tombul eliyle, dövmelemin hemen üstünden çenemi okşar ve ben gülmekten kendimi alamam. "Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamaman iyi bir şey."

Monitörlere bakınca, onun tamamen yanlış yöne gittiğini görmekten memnun oluyorum. Sürekli geri dönüp durmasından, bir kez daha kafasının tamamen karıştığını söyleyebilirim.

"Kız kardeşin hâlâ üçüncü kapıyı geçemedi," diye Barlow'a fısıldıyorum. "Sanki seni geri almaya çalışmıyormuş gibi."

Barlow, huzursuzca etrafına bakınmadan önce gömleğimin bir kısmını avuçlar. Bana karşı kıvrılır, sinirli küçük sesler çıkarır ve ben ne olacağını anlarım. Kardeşlerim bu yaştayken onları kucağıma aldığımdan bu yana uzun zaman geçti, ama böyle şeyler unutulmaz.

Barlow ağlamaya başlar. Ölülerini uyandıracak kadar yüksek sesle, ağzı açık ağlar. Yabancılar karşı korku tepkisi olmayabilir, ama ciğerlerinde bir sorun yok.

Angela odaya koşar, kollarını uzatır, elinde ılık bir biberon vardır. "Sizi aramaya gelmiştim, Bay Mercer. Onu sizden alayım da siz..."

Bebeği benden alamaması için koruyucu bir şekilde yan dönerek "Ah-ah. Ben yapabilirim." derim. Biberonu parmaklarından alırım. Bir zamanlar bunu yapmaktan zevk alırdım. Ne kadar özlediğimi unutmuşum. "İstediğim diğer her şeyi aldın mı?"

Bebek bezleri. Tulumlar. Mendiller. Beşik. Angela başını sallar ve Barlow'u kucağıma alırken şaşkınlıkla izler. "Her şey koridorun sonundaki odada hazır. Tam bir bebek odası. Evde bir bebek olması çok güzel, söylemeliyim."

"Buna alışma. Barlow sadece babası bana borçlu olduğu için burada."

Angela elini uzatıp Barlow'un yanağını gıdıklar. "Yine de, o burada olduğu için, bu evin bir bebeğe ihtiyacı olduğunu fark ettim. Artık evlenmenin zamanı geldi, Bay Mercer."

Çenemi kapıya doğru salladım. "Git. Yapacak işlerin var."

Angela odadan çıkar, ama bir dakika sonra temiz beyaz bir bezle geri gelir ve onu omzuma koyar. "Böylece onu geçirebilirsin."

güzel gömleğini dert etmeden."

Barlow biberonu bitirir ve ben de bebeği omzuma kaldırmadan önce biberonu Angela'ya geri veririm. "Acıktın mı ufaklık?" Barlow bir saniye sonra tüm vücudunu titretir gibi bir geçirmeyle cevap verir.

Angela bana gülümser. "Sen doğuştan yeteneklisin. Bir gün harika bir baba olacaksın."

Ağzımı açıp, beni sinir eden bir kadınla hiç tanışmadığım için baba olabileceğimi sanmadığımı söylemek için ağzımı açarım, ama Barlow'un kıvrınması dikkatimi dağıtır. Beslendi ve geçirdi, ama hala mutlu değil. "Altının mı değişmesi gerekiyor? Sorun bu mu?"

"Ben halledebilirim, Bay Mercer." Hizmetçim bebeği benden almak ve Barlow'la ilgilenmek için can attığı belli.

Onu ona vermem gerek, ama onu Angela'nın yetenekli ellerine teslim etmek istemiyorum.

Onu çaldım. O benim bebeğim.

Angela'nın yanından geçip Barlow'u koridordan geçerek geçici bebek odasına götürüyorum.

O da peşinden aceleyle geliyor. "Bay Mercer, yardım istemediğinizden emin misiniz?"

"Sana dört tane küçük kardeşim olduğunu söylememiş miydim? Bunu binlerce kez yaptım." Bebeği alt değiştirme masasına yatırıp, kaşlarını çatarak küçük tulumunu inceliyorum. "Uzun zaman oldu. Biraz paslanmış olabilirim. Bir bakayım..."

Birkaç yanlış deneme, Barlow'un yumruklarını sıkması ve ağlamasından sonra, ıslak bezini değiştirip ona temiz bir tulum giydirmeyi başardım.

Angela'nın endişeli kaşları gülümsemeye dönüşüyor. "Şuna bak. Son zamanlarda senin baba olmak için ideal yaşta olduğunu düşünüyordum. Ateşli olman için çok genç değilsin. Onların peşinden koşacak enerjin olmayacak kadar da yaşlı değilsin. Bu büyük evin bir kadına ve bebeklere ihtiyacı var, senin de öyle."

Kadına ya da bebeğe ihtiyacım yok. Lanet olası param var. "Bu bir rehine durumu, Angela. Annecilik oynamayı bırak."

"Ahh, ne dersen de, bebek tutarken çok sevimli görünüyorsun," diyor, bana sevgiyle bakarak. "Keşke bahçedeki o güzel küçük hanım da seni böyle görebilseydi."

Odanın karşısındaki aynada kendimi görüyorum. Saçlarım alnıma düşüyor. Gömleğim buruşuk. Barlow gümüş zinciri

tutuyor. Bahçedeki güzel bayan fırsatını bulsa gözlerimi oyardı.

"Acaba şimdi ne yapıyor?" Kollarımdaki Barlow'a bakıyorum. "Gidip öğrenelim, olur mu?"

Güvenlik odasına geri döndüğümüzde, Bayan Stone daireler çizerek yürüyor ve her saniye daha da heyecanlanıyor. Monitörlere kötücül bir gülümsemeyle bakıyorum, ellerini saçlarına geçirme şeklinden zevk alıyorum. Geriye dönüp hareketlerini tekrar tekrar düşünüyor. Dişleriyle o dolgun alt dudağını ısırtıyor.

Bahçem onu eziyet ederken onu uzaktan izlemek artık yetmiyor. Onu kendim eziyet etmek istiyorum.

Kollarımda Barlow uykulu hale geliyor. Gözleri yarı kapalı ve kıvrılmaları yavaşlıyor. "Al. Hemen döneceğim."

Onu dikkatlice Angela'nın kollarına bırakıyorum ve Angela onu kucaklayarak yüzünde mutluluk dolu bir ifade beliriyor. Onu uykulu bebeği ile baş başa bırakıyorum.

Bayan Stone'a söz verdiğim gibi, ön kapımı kilitlemeden, serin gece havasına çıkıyorum. Telefonumdaki güvenlik uygulamasını kullanarak, bahçedeki birkaç kapıyı açıp arkamdan kapatıyorum. Onun ileride, bu tarafa doğru geldiğini duyabiliyorum.

Beyaz bankların bulunduğu taş bir çardak, tırmanan güllerle süslenmiş bir kemer, köşeyi döndüğü anda göreceği alçak bir duvar. Onun beni nerede görmesini isterim?

Duvarın arkasında. Uzanıyorum, sırtımı tuğlalara dayıyorum, ayak bileklerimi gevşekçe çaprazlıyorum. Kıyafetlerim siyah ve taş gibi hareketsiz durarak gölgelerin içinde kayboluyorum.

Bayan Stone köşeyi dönüyor ve başka bir çıkmaz sokak gibi görünen yere üzgün bir bakış atıyor. Yanımdaki gizli kapıyı bulmaya bile çalışmadan, arkasını dönüp geldiği yoldan geri gidiyor.

"Bu konuda çok kötüsün," diye sessizce konuşuyorum, ama sesim sessiz gece havasında yayılıyor. Bayan Stone irkiliyor ve hızla dönüyor. İlk başta beni görmüyor, sonra gülümsüyorum ve dişlerim karanlıkta parlıyor olmalı.

Yüzündeki ifade korkudan hoşnutsuzluğa dönüşür. "O pozla bana Cheshire Kedisini hatırlatıyorsun. Çok klişe."

Bu kız, bu kadar çaresiz ve korkmuş biri için oldukça sivri dilli. Olduğum yerde kalıyorum, sahte cesaretle titremelerini gizlemeye çalışmasını izleyerek keyif alıyorum. "Beni incittin. Şimdi de bahçemin taklit olduğunu söyleyeceksin."

Yavaşça etrafına bakınıyor. "Belli ki *The Shining*'i çok fazla izlemiştin, ya da belki Minotaur ve Labirent hakkındaki hikayeyi okumuştun ve

Labirent hakkındaki hikayeyi okumuş ve labirentteki canavar olma fikrini sevmiştir. Labirent seni zeki hissettiriyor mu? Gizemli? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sandığın kadar karmaşık biri değilsin. Sen sadece bir haydutsun."

Bu kızı kızdırdım ve şimdi beni öldürmeye çalışıyor. "Ah, bir mitoloji kitabı okumuş ve bir film izlemişsin. Edebiyat diplomanı tebrik ederim."

"Aslında sanat tarihi ve kostüm tasarımı. Labirentteki canavara ne olduğunu biliyor musun? Öldürülür."

Gülümserim ve bakışlarımı vücudunda gezdiririm. "Sonunda. Ama önce bakire bir kurbanla sevişir." Sevinçle, soğuk havada yanakları kızarır. "Göründüğün kadar cesur değilsin."

"En azından ben, kimse onun kadar kendini sevmeyen, acınası, kendini beğenmiş bir zorba değilim," diye karşılık verir. "Sen ilginç değilsin. Çekici değilsin. Yakışıklı değilsin."

"Hiçbir zaman öyle olduğumu iddia etmedim."

Kısa ve keskin bir nefes verdi. "Henson'daki herkes senin hakkında böyle konuşuyor. Bu beni deli ediyor."

"Ama sen bunlara inanmayacak kadar akıllısın," diyorum. "Tabii ki. Ve şimdi haklı olduğumu anlıyorum."

"Oh, hayır. Küçük bir üniversitedeki hiç kimse benim utanç verici olduğumu düşünüyor. Hashtag ağlama."

Yanaklarının yanında yumruklarını sıkarak ve sinirli bir ses çıkarır. "Bu aptalca konuşmayı yaptığımıza inanmıyorum. Dikkatimi dağıtmana izin veriyorum." Arkasını döner ve uzaklaşmaya başlar, ama bir saniye sonra geri döner, yeşil gözlerinde ilgi ve heyecan parıldamaktadır. "Hayır, bekle. Eğer buradaysan, doğru yolda olduğum anlamına gelir."

Kahretsin. Cevabı verdim.

Bu utanç verici. Ya da kötü bir his. Ya da basit. Ekibimdeki on sekiz yaşındaki gençlerin dediği neyse.

O gizli kapıyı ararken, ben de onun dikkatini dağıtmanın bir yolunu arıyorum. "Senin küçük Bradley'nin çılgılığı çok sinir bozucu."

Bayan Stone hemen aramayı bırakır ve dikkatini bana çevirir. Neredeyse sevinçten gülümserim. Onu manipüle etmek çok eğlenceli.

"Barlow mu? Neden ağlıyor? Ona zarar mı veriyorsun? Lütfen onu görmeme izin ver. Şimdiye kadar acıkmış ve altının değiştirilmesi gerekiyordur. Bunu kim yapacak?"

"Ağlıyordu. Ben yaptım."

Bayan Stone gözlerini kırptırır. "Ne?"

"Onu besledim. Altını değiştirdim." Ona en soğuk glmsememi gösteririm. "Sen ve ailen ldğnzde, onu evlat edineceğim. Beni gibi yetiştireceğim."

şok içinde bana bakar, sonra yavaşça başını sallar. "Bunu gerçekten yapmayacaksın. Ağlaması sinirlerini bozacak, sonra sinirlenip ona zarar vereceksin."

"Muhtemelen. Acele etsen iyi olur. Aksi takdirde, kötü bir şey olursa hepsi senin suçun olacak."

Bana bağırıp ayaklarımın dibinde tamamen çökmesini bekliyorum. Bu olduğunda harika olacak. Her an olabilir.

Ama Bayan Stone bağırmıyor ya da ağlamıyor. Yaklaşıyor ve ellerini yalvarırcasına göğsüme bastırıyor. Ben duvarın üstünde uzanıyorum ve gözlerimiz aynı seviyede.

"Lütfen," diye fısıldadı ve içten ifadesi, söylemek üzere olduğum kötü sözleri boğazımda dondu. "Anlamıyorsun. Barlow'u kaybedemem. O bu olayda masum. O benim sahip olduğum tek iyi şey. Ona bir şey olursa lrm."

Gözlerimi indirip ellerine bakıyorum. Ne kadar küçük, ne kadar güzel eller. Bir kadının sevgilisine pşmeden önce dokunduğu gibi bana dokunuyor. Gömleksiz olsaydım, beni sevişmek için yalvarırken bana dokunduğu gibi dokunuyordu. Ellerini göğsüme bastırıp dudaklarımı dudaklarına yapıştırdığımı hayal ediyorum.

Yeşil gözleri kocaman ve ıslak, bana yalvarıyor. "Beni götür. Karşı gelmeyeceğim. Yani, gelmemeye çalışacağım, ama sen çok sinir bozucusun ve..." Sakinleştirici bir nefes alıyor. "Karşı gelmeyeceğime söz veriyorum. Ne istersen yapacağım. Lütfen, *lütfen* Barlow'u bırak."

Ağlamaya yakın ve kardeşi için yalvaran Bayan Stone'da beni bu kadar tahrik eden ne var? Bakışlarım vücudunu tarayarak güzel yüzüne doğru kayıyor. Elimi saçlarına sokup dilimle dudaklarını okşamak istiyorum, ama ellerimi zorla kuağımda tutuyorum.

Hiçbir zaman bir kadın istemedim. Kendi kadını. ocuklarımın annesi. Bebeklerimi doğuracak, onları dünyanın sonuna kadar koruyacak, vahşi, güzel bir kadın. Tanıdığım hiçbir kadın, benim kadar delice koruyucu olacağına güvenebileceğim bir kadın değil. Bayan Stone'un küçük kardeşi için yalvarması ve onu kurtarmak için kendini yorarak koşması, gördüğüm en seksi şey.

Ben hiçbir şey söylemeyince, "Bay Mercer?" diye fısıldadı.

Benim görevim Bayan Stone'un dikkatini dağıtmak ve ona eziyet etmek, tam tersi değil. "Zaman sınırından iki saat indirdim. Kırk bir saatin kaldı."

Ellerini göğsümden çekip benden uzaklaşır. "Ne? Neden?"

"Beni kızdırdığın için," diye homurdandım.

Öfke yüzüne yansır. "Seni *piç kurusu*."

"Hakaret mi ediyorsun? Dört saat daha gitti. Konuşmaya devam edersen saatlerini almaya devam ederim."

"Kuralları sürekli değiştirmen adil değil."

"Bunun adil olacağını kim söyledi? Sana oyunu oynamana izin veriyorum. Sana bir şans veriyorum. Merhametli değil miyim?"

Bayan Stone'un gözleri parlar ve gerçekten sinirini kaybeder. "Sen, herkesin sırf korkudan ayaklarına kapanmasını bekleyen, güce aç bir pisliksin. *Evet, Bay Mercer. Teşekkürler, Bay Mercer.* Senden korkmuyorum. Sen, tüm zorbalara gibi bir zorbasın. Tıpkı adın gibi. Zorbalara ne olur biliyor musun? Devrilirler. Rejimleri sona erer. Heykelleri yıkılır. Biraz tarih oku."

Oh, bu kız çok geveze. Ayağa kalkıp onu geride bırakıyormuş gibi itip geçerim, ama sadece gitmiş gibi yapıyorum. Hızla dönüp onu boğazından yakalar ve duvara çarparım. Bayan Stone nefesini tutar ve gözleri büyür. Bileğimi yakalar ve bana karşı direnir, ama hiçbir yere gidemez.

Elim, onun ince boğazını acımasızca sıkıyor. Ne kadar güzel bir boyun. Boğmak için çok uygun.

"Beni sinirlendirmek için her şeyi yapıyorsun," dişlerimin arasından homurdanıyorum, burnum onunkinden bir santim uzakta. Onun acınası teslimiyetini oksijen gibi arzuluyorum. O çok saf. Çok *iyi*. Bundan nefret ediyorum. "Kimse senden evime gizlice girip cesurca bir kurtarma operasyonu yapmanı istemedi. Eğer sadece sızlanacaksan, vazgeçip evine gitmelisin."

Umutsuzca, Bayan Stone başını sallar.

"Neden olmasın?" diye sorarım. Onun zayıf noktalarını bulup, o benim ayaklarımın dibinde ağlayarak yenik düşene kadar hepsine basacağım.

"Çünkü..." Boğazını sıkıttığım için nefes nefese kalır. "Çünkü aileni terk edemezsin. Lütfen, nefes alamıyorum."

Kusmak istiyorum. Aileni terk etmez misin? Ne kadar onurlu. Ne kadar *takdire şayan*. Ne kadar saçma sapan bir laf. İnsanlar her zaman ailelerini terk ederler.

Muhtemelen kendisi de bir şekilde terk edilmiştir. Babası, o doğduktan on yıl sonra başka bir çocuk daha yapmıştır. Onu yeni bir aileyle değiştirmiştir. Bunun için kızgın olmalı.

Aslında, öfkелendiğini kanıtlayacağım.

"Sen zavallı bir çocuksun." Onu bırakıp labirentimde ilerliyorum ve arkamda nefes nefese kaldığını duyuyorum. Bir an sonra, gizli kapı mekanik bir vızıltıyla açılıyor. Şaşkın bir çığlık duyuluyor ve ardından uzaklaşan ayak sesleri.

Lanet olsun. Dördüncü kapıyı geçmeyi başardı. Kendime ve ona kızgın bir şekilde yürümeye devam ediyorum.

Bayan Stone sadakat ya da sevgi için burada değil. Onu başka bir şey yönlendiriyor ve ben bunun ne olduğunu öğreneceğim. En azından, onun görüldüğü gibi her zaman sevgi dolu bir kız kardeş olmadığını keşfedeceğim. Kimse üvey kardeşini o kadar çok sevmez. Kıskanç ve kindar düşünceleri var ve ben bunların ne olduğunu öğrenip, Bayan Mükemmel'in güzel suratına çarpacağım.

Onun sırlarını keşfetmek için en iyi yer yatak odası, bu yüzden arabama binip onun evine gidiyorum.

Stone'ların evi karanlık ve araba garajda yok. Owen Stone ve karısı nerede acaba? Muhtemelen kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, bir yerlerde benim paramı almaya çalışıyorlar.

Benim istediğim şeyi yapmak için acele ettikleri için arka kapıyı kilitlemeden çıkmışlar, bu yüzden içeri girmek için camı kırmam bile gerekmiyor. Akşam yemeği mutfak masasında bırakılmış ve soğumuş. Yerde kırık bir bardak var. Koridorda bir palto duruyor, onu alıp bahar çiçeklerinin kokusunu içime çekiyorum.

İğrenerek ceketini atıyorum. O kızın kokusunu bilmem gerekmiyordu. O benim labirentimde, görevine odaklanmış durumda ve ben de onun kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmak için buradayım.

Yukarıda, koridorun sonunda yatak odasını buluyorum. Yatağı yapılmış, cep kitapları, masası biblolar ve kağıtlarla dolu. Adının Vivienne olduğunu öğreniyorum ve hoş sesli heceleri kafamda tekrarlıyorum. Tabii ki güzel bir adı var. Ne kadar tahmin edilebilir.

Odanın ortasında, ona ait olmayan karton kutular ve golf sopaları gibi rastgele eşyalar yığılmış. Vivienne bazen burada uyuyor, ama burada yaşamıyor. Muhtemelen Henson Üniversitesi'nde yaşıyor. Umarım önemli eşyalarını yanına almamıştır, ama aradığım şey genç bir kadının üniversiteye götüreceği türden bir şey değil.

Masasının üçüncü çekmecesinde aradığımı buluyorum. Vivienne'in gençlik günlüğü ve yüzümde bir sırtışla onu çekmecedan çıkarıyorum. Bu kapakların içinde, babasının yeni karısı, hamilelik ve yeni bir bebek yüzünden yerinin doldurulması ve ihmal edilmesinin adaletsizliği hakkında sahip olduğu tüm kötü düşünceleri keşfetmeliyim. Üç günlük var, ilki beş yıl önce, on dört yaşında Henson'a taşındığında başlamış. Sayfaları çevirip Vivienne'in dalgalı el yazısını okurken, "Bana ne sırların var, Bayan Stone?" diye mırıldanıyorum.

Henson, okul, hava durumu ve arkadaşlar gibi kelimeler gözümde çarpıyor.

Sıkıcı. Alakasız. Şikayetler istiyorum. *Kin* istiyorum.

Tanıdık bir isim gözümde çarpıyor ve o girişı okumak için durduğumda yüzümde bir gülümseme yayılıyor. İki sayfayı bitirdiğimde, sevinçle sırtıyorum. Bu beklediğim şey değildi. Barlow, üvey annesi veya hatta babasıyla hiçbir ilgisi yok, ama Vivienne'in günlüğünde bulduğum şey, umduğum her şeyden çok daha aşağılayıcı.

Günlüğü kapatıp kapıya yöneliyorum, evden çıkarken gülerek arabama dönüyorum. Bu Vivienne'i mahvedecek.

Vivienne

"Ne oluyor?" diye fısıldıyorum, ayın gümüş rengi ışığını yansıtan sakin, durgun suları seyrederek.

Bir göl. Tiran Mercer'ın arazisinde bir *göl* var.

Büyük bir göl değil, ama gölet denemeyecek kadar büyük. Bir kayığa binip karşıya geçmek için birkaç dakika sürer. Yıllar boyunca Tyrant hakkında duyduğum tüm söylentiler arasında, evinin arazisinin bir göl ve labirent için yeterince büyük olduğundan bahseden kimse olmadı.

Kaplanlar, aslanlar, zehirli yılanlar ve diğer yırtıcı hayvanlardan oluşan bir hayvanat bahçesi tuttuğunu mu? Bu söylentiye duydum ve şu ana kadar Tyrant'ın kendisi dışında hiçbir şeyin beni öldürmekle tehdit etmediğine çok minnettarım. Ayrıca, seyahat ettikleri araba ona çamurlu su sıçratarak takım elbisesini mahvettiğinde, bir günde beş adamı öldürdüğü söylentisi de var. Dört yıl önceki bir olayın nasıl bu söylentiye dönüştüğünü tahmin edebiliyorum. Tyrant Mercer hakkında en kötü şöhretli söylenti, aslanlar, kaplanlar ve İtalyan yün takım elbiselerini mahveden yabancıları öldürmekten çok daha büyük.

Kendi babasını öldürdüğü söylentisi.

Hikayenin bazı versiyonlarına göre, dokuz yaşındayken babasını annesi olmayan bir kadınla seks yaparken yakalamış ve hemen kafasına ateş etmiş. Başka bir versiyona göre ise, Tyrant yetişkin olduktan sonra, onu çocukken terk eden babasını bulmuş ve onu çıplak elleriyle öldürmüştü. Takım elbise mahveden hikayenin bir parça doğruluk payı olduğunu biliyorum, bu da bana babasını öldürdüğü söylentisi için de aynı şeyin geçerli olup olmadığını merak ettiriyor. Gölün sakin yüzeyine bakarak, altında anakondalar, timsahlar, piranalar veya başka yırtıcı hayvanlar olup olmadığını merak ediyorum.

Saatim olmadığı için Tyrant'ın labirentine girdiğimden bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum, ama sanki saatler geçmiş gibi geliyor. Vücudum yorgun ve üşümüş, eve varmak için daha çok yolum var. Biraz dinlenmem lazım.

Solumdaki sazlıkların ve ağaçların arasında bir kayıkthane görünüyor. Kapı kilitli değilse, orada biraz kestirmek iyi bir fikir olabilir.

Oraya gidip kapı kolunu denediğimde, kapı biraz sıkışıyor ama açılıyor. İçerisi pencerelerden giren ay ışığıyla aydınlatılıyor ve kirişler muhtemelen örümcek ağlarıyla dolu gibi görünüyor, ama ahşap zemin kuru ve çok tozlu değil.

Köşeye oturup sırtımı duvara dayadım ve kollarımı dizlerime doladım. O labirentten uzakta, içeride olsam bile kendimi güvende hissetmiyorum. Burası Tyrant'ın evi ve istediği zaman bana ulaşabilir. Yere uzanıp gardımı indirmek, korkunç bir şeyin olmasını davet etmek gibi geliyor.

Gece yarısını çoktan geçmiş olmalı ve gözlerim yorgunluktan yanıyor. İsteğim dışında, başım yavaşça öne doğru eğiliyor. Bir anlığına başımı dizlerimin üzerine koyup dinleneceğim...

"Sevgili günlüğüm, bugün olanlara inanmayacaksın. Ben bile zor inanıyorum."

Derin, alaycı bir ses uykumu bölünce başımı kaldırıyorum. Nerede olduğumu merak ederek şaşkınlıkla etrafa bakıyorum. Ahşap bir zeminde oturuyorum. Dışarıdan su sesleri geliyor.

Tiran Mercer'ın labirenti. Kayıkthane. Barlow. Şimdi hatırladım. Yalnız olmadığımı fark edince midem korkuyla doluyor. Gölgede biri hareket ediyor ve alaycı sesinden kim olduğunu tam olarak biliyorum.

"Bunu yazarken kalbim hala hızla atıyor ve avuçlarım terliyor."

Tiran Mercer, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle ve dövmele büyük elinde pembe bir kitapla gölgelerin içinden bana doğru yürüyor. Garip bir nedenden dolayı, benim gençlik günlüğümünden birini elinde tutuyor ve yüksek sesle okuyor.

Bu olamaz.

Hâlâ uykudayım ve kabus görüyorum.

"Yaşadığım sürece, bugünden daha harika bir gün asla olmayacak. 17 Temmuz, hayatımın en güzel günü olarak tarihe geçsin. Ölene kadar bu anları hatırlayacağım."

Hangi girişi okuduğunu fark edince vücudum bir sıcak bir soğuk oldu. Bu sözleri yazdığımda on beş yaşındaydım. O gün yaşananlar ve daha da kötüsü, onları nasıl coşkuyla anlattığım, şu an bulunduğum yeri düşününce hatırlamak bile dayanılmaz. İlk iki ya da

üç sayfada yazanlar yeterince kötü, ama ondan sonra yazdığım itiraf? Bu, kimsenin bilmesini istemediğim son şey ve onun en utanç verici sırrımı keşfetmesindense, ayak bileklerime taş bağlayıp Tyrant'ın gölüne atlamayı tercih ederim.

Yavaşça ayağa kalkıyorum, avuç içlerimi arkamdaki duvara dayarken zihnim hızla çalışıyor. Tyrant benim neredeyse iki katım büyüklüğünde. O günlüğü ondan alabilmemin imkanı yok ve muhtemelen denememi çok istiyor. Eğer burada olmazsam, dinlemeyi reddedersem, onu yüksek sesle okumaya olan ilgisini kaybedecektir. Bu yeni gelişmeden sıkılmış gibi davranarak ve içten içe paniklemeden, umarım kayıtsız bir ifadeyle

Kapı kolunu çevirdiğimde, kilitli olduğunu fark ettim.

"Ah-ah, Vivienne. Buradan bu kadar kolay çıkamazsın ve o kapı zamanlayıcıya bağlı değil."

Dönüp baktığımda, Tyrant'ın işaret parmağında bir anahtarlık sallandığını görüyorum.

Endişe dalgasını yutuyorum. "Günlüğümü alabilirsin. Delir, bir genç kızın saçmalıklarına bu kadar ilgi duyuyorsan istediğin kadar oku. Uykumu tamamladım ve şimdi senin labirentine geri dönüyorum. Zamanım kısıtlı, unuttun mu? Bunun için vaktim yok."

Tyrant sırtarak anahtarları cebine geri koyar. "Ne istersem yapacaksın Vivienne ve şimdi bu büyüleyici günlük girişinin her muhteşem detayını dinleyeceksin."

Bütün girişi değil. Lütfen, Tanrım, hayır.

Yüzümde çaresizliğim belli olmalı. Tyrant gülüyor, günlüğümü kaldırıyor ve okumaya devam ediyor.

"Son birkaç hafta çok sıcak geçti. Eve gidip akşam yemeği saatine kadar babam ve Samantha'ya rahatsızlık vermek için çok sıcak. Geç kalırsam, pek umursamıyorlar. Sanırım ben yokken, en çok heyecanlandıkları konu olan kendi ailelerini kurmak hakkında konuşabilmek için beni tercih ediyorlar. Bebek istediklerini saklamalarına gerek yok. Kıskanmıyorum. Heyecanlıyım. Bebekleri severim ve hep bir kız kardeşim ya da erkek kardeşim olsun istemişimdir. Samantha bebek sahibi olursa, minicik bebek kıyafetlerini yıkamak, bebek maması için meyve ve sebzeleri püre haline getirmek, bebeği uyutmak için şarkı söylemek gibi yapabileceğim pek çok şey olacak. Samantha hamile kalabilirse harika olacak."

Bu anı beni derinden etkiliyor. Samantha'nın hamile kalabileceği endişesi. Hamile olduğunu öğrendiğimdeki sevinç.

Barlow doğduktan sonra, saatlerce, on beş yaşındayken başıma gelen korkunç olayı unutabildim. O kadar acıyı atlatabileceğimi hiç düşünmemiştim, ama Barlow hayatımı kurtardı, bu yüzden Tyrant Mercer'dan onu geri almaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim. Barlow beni kurtardı, şimdi ben de onu kurtaracağım.

Tyrant sayfayı çevirip okumaya devam ediyor. *"Her neyse, o akşam büyük parkın içindeki çeşmenin kenarında oturuyordum. Parkın o tarafı genellikle oldukça sessizdir, ama yine de ana yoldaki trafiğin sesini duyabilirsiniz. Sıcak esintinin çeşmeden sıçrayan su damlacıklarını sırtıma püskürtmesini ve ara sıra geçen insanları izlemeyi seviyordum.*

"Benden yaklaşık on iki metre uzakta, dar, mercan rengi bir elbise giymiş güzel bir kız, sanki birini bekliyormuş gibi kaldırımında duruyordu. Benim yaşımdaydı ya da belki bir yaş büyüktü, ama başka hiçbir yönden birbirimize benzemiyorduk. Ben asla o kadar dar bir elbise giyecek kadar cesur olamazdım. Asla o kadar dar bir elbise giymeme izin verilmezdi, ama o kadar cüretkar bir şey giydiğimde nasıl görüneceğimi canlı bir şekilde hayal ediyordum."

Tyrant bana bakıyor, başını bir yana eğerek vücudumu değerlendiriyor. "O seksi, mercan rengi elbise mi? Sana yakışmaz, küçük saf kız."

Nefretle gözlerimi kısıyorum. Bu gereksizdi. Artık böyle bir giysinin beni annesinin sofistike kıyafetleriyle giyinip oynayan küçük bir kız gibi göstereceğini biliyorum, ama bana bir şans ver. Günlüğüme bunu yazıyordum ve on beş yaşındaydım.

Beni kızdırdığından keyif alan Tyrant sırtarak okumaya devam ediyor. *"Çeşme sızdırıyordu ve yolda bir su birikintisi vardı..."*

"Dur," diye sesleniyorum. Tyrant durur ve bana kaşlarını kaldırır. "Sonrasını biliyorum. Sen de sonrasını biliyorsun. Neden bununla zaman kaybediyoruz?"

"Günlüğüne yazdığın olayları neden hatırlayayım ki? Sonra ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Bir daha sözümü kesme, yoksa zaman sınırından altı saat keserim."

Dişlerimi sıkıp yumruklarımı sıkıyorum. Ondan çok nefret ediyorum.

"Çeşme sızdırıyordu ve kızın durduğu yerin hemen yanında yolda bir su birikintisi vardı. Tam o sırada bir araba geldi ve yavaşlamasından, kızın beklediği araba olduğunu düşündüm. Aniden yön değiştirdi, hızlandı ve su birikintisinin içinden geçti, kirli yol suyunu kızın üzerine sıçrattı. Kız şoktan nefesini tuttu ve geri atladı, ama çok geçti. Elbisesi mahvolmuştu, saçları ve makyajı sıırılsıklam olmuştu.

makyajı da ıslanmıştı. Şok ve çaresizlik içinde kendine bakmaktan başka bir şey yapamadı, arabadaki adamlar ise ona gülüyorlardı.

"Gülmekle o kadar meşguldüler ki, gözlerinde cinayet işleyen birinin yolun karşısına geçtiğini fark etmediler. Birdenbire ortaya çıktı, arabanın camından içeri uzandı ve sürücüyü arabadan çıkardı. Bir insanı arabanın camından çekip çıkardı ve yere attı. Sürücü gençti, sadece on dokuz ya da yirmi yaşındaydı ve sokakta kızları aşağılayarak dolaşmanın komik olduğunu düşünüyorsa muhtemelen çok aptaldı. Ama üzerinde duran kişinin, yüzüne kırmızı bayrak sallanan bir boğa kadar öfkeli olduğunu görünce, büyük bir hata yaptığını anlayacak kadar aptal değildi.

"Kaçmam gerektiğini bilerek çeşmenin kenarını iki elimle tuttum, ama kalbim çok hızlı atıyordu ve sonra ne olacağını bilmek zorundaydım. Siyah takım elbiseli adamı tanıdım. Tyrant Mercer'dı ve çok öfkeliydi.

Yerdeki adam kaçmaya çalıştı, ancak ayağa kalkar kalkmaz Tyrant ona yumruk attı ve bu acımasız darbeyle sürücü yere yığıldı ve bayıldı. Diğer adamlardan biri arabadan atlayıp kaçmaya çalıştı, ancak Tyrant silahını çekip onun uyluğuna ateş etti. Silahın patlama sesi binalarda yankılandı. Yol. Kan her yere sıçradı. Silah sesi insanları koşarak gelmelerine neden olmalıydı, ama aniden herkes kendi işine bakmaya başladı.

"Son adam arabadan bir bıçakla çıktı. O ve Tyrant bir an birbirlerine baktılar. Saldırmak mı, kaçmak mı? İki arkadaşı yolda kanlar içinde yatıyordu, ama görünüşe göre bu adam Tyrant'ı alt edebileceğini düşündü, çünkü bir an sonra saldırdı.

"Tyrant bıçağı ondan aldı ve adamın dizinin hemen üstündeki uyluğuna sapladı. Sapını kavrayarak, adam acı içinde çığlık atana kadar bıçağı dizine batırdı. 'Özür dile, yoksa diz kapağını koparırım ve hayatının geri kalanını emekleyerek geçirirsin.

Adam acıdan titriyor ve bacağına saplanan bıçağı bakıyordu, ama sendeleyerek özür dilemeyi başardı. 'Özür dilerim. Bir daha yapmayacağım.

"Bana özür dileme, aptal. Ona özür dile."

"Islak mercan rengi elbisesiyle kız kaldırımında durmuş, olanları izliyordu.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim."

“Ama bu Tyrant için yeterli değildi ve adam tekrar çığlık atana kadar bıçağı çevirdi. ‘Daha iyisini yapabilirsin.’

"Özür diledim!" diye bağırdı adam.

"Tyrant bıçağı çekip çıkardı ve adam bacağını tutarken doğruldu. Hava çok sıcaktı ama Tyrant terlemiyordu bile. Elleri kanla kaplıydı ve bıçaktan kan damlıyordu.

Görünüşe göre Tyrant özürden memnun kalmamıştı ya da belki de hala öfkesi geçmemişti, çünkü eğilip adamın sol kulağını kavradı ve gümüş bir parıltı ve bir kan fişkırmasıyla kulağı kesti.

Adam bir eliyle başının yanını tutarak öncekinden daha yüksek sesle çığlık attı. Tyrant, kanayan kulağı adamın ağzına soktu, o kadar derine soktu ki adam boğuldu.

"Yüzünü hatırlamayacağım. Ama kulağı olmayan bir pisliği hatırlayacağım. Bir daha bana karşı gel, vücudundaki her kemiği kırıp seni diri diri gömerim."

Sonra diğer iki adama da aynı muameleyi yaptı. Bilinci kapalı olan adam, Tyrant kulağını kestiğinde farkına varmadı, arkadaşı ise arkasında kusuyordu. Uyluklarından kurşun yiyen adam kalkıp kaçmaya çalıştı, ama Tyrant bıçakla yaklaşınca tekrar yere düştü.

"Hayır, hayır, hayır!"

"Schhk. Splat. Tyrant kulağı asfalta attı ve bıçağı diğer yöne fırlattı.

Sonunda kıza yaklaştı ve yüzündeki öfke endişeye dönüştü. Ceketini çıkardı ve kızın üzerine örttü. Kız ağlıyordu ve Tyrant, kanlı elleriyle onu teselli etmek için kolunu sıkıca beline doladı. Onu arabasına bindirdi ve birlikte uzaklaştılar.

“Onları uzun süre izledim. Kanayan adamların arabalarına topallayarak dönüp uzaklaştıklarını fark etmedim bile. Onu tutuş şekli. Tek umursadığı şeyin kızın ağlaması olması. Kız onun için kimdi? O kız için kimdi? Eğer randevudaysalar, onu öpmüş müydü?”

Tyrant, günlüğümün üstünden gözlerime baktı. "Ne kadar kıskançsın. Merakını giderip sana onun kim olduğunu söyleyeyim mi?" “O çok uzun zaman önceydi. Kim olduğu umurumda değil.”

Gülümsemesi genişler. "Yalancı. O zaman umursuyordun, şimdi de umursuyorsun. Yüzünden okunuyor."

Yine de Tyrant hiçbir şey söylemiyor. Benim duygularımın fırtınasında sıkışıp kalmış olmamdan keyif alıyor.

"Adı Camilla. On altıncı yaş günündeydi ve onu yemeğe çıkarmıştım."

"Sen yetişkin bir adamdın ve on altı yaşındaki biriyle mi çıkıyordun? Sapık."

"Yine de benimle çıkmamı umuyordun. Sana her türlü şeyi yapmamı umuyordun," diyor, bakışları vücudumu okşuyor.

"İğrençsin," diye fısıldıyorum, tırnaklarım avuç içlerime batıyor. Aynı zamanda, Tyrant'ın mercan rengi elbise giyen o kızı öptüğünü, ellerini onun üzerinde gezdirdiğini, parmaklarını sahiplenircesine kızın şeftali rengi kalçalarının arasına soktuğunu hayal ediyorum.

"Ne hayal ediyorsan, kes şunu. Camilla benim kardeşim."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpiyorum. Tyrant'ın o kızı öptüğü görüntü bir anda yok oluyor. Kız kardeşi mi? Rahatlamış hissediyorum, ama sonra böyle hissettiğim için kendime kızıyorum. Yüzümde bu rahatlamamanın en ufak bir izi, en ufak bir fısıltısı bile görünmemeli.

"Onun benim kardeşim olmasına sevindin," diyor Tyrant kötücül bir gülümsemeyle. "Onun kim olduğu umurumda bile değil."

"Sen bir yalancısın, Vivienne," diyor ve günlüğümü incelemeye devam ederek aradığı yeri bulmaya çalışıyor.

Kan basıncım yükselir. Artık yeter. Bu böyle devam edemez.

"Gerisini ben anlatayım," diyorum aceleyle. "Yüksek sesle söyleyeceğim, böylece günlüğümden değil, bizzat benim tam ve mutlak aşağılanmamın tadını çıkarabilirsin. Ben..." Yutkunuyorum, çünkü bunu söylemek zorunda olsam da, gerçekten, gerçekten istemiyorum. "Seni düşünerek kendime dokundum," diyorum aceleyle. "İlk orgazmımı senin düşünerek yaşadım. Seni o adamları dövdüğünü gördükten sonra eve geldim ve bu beni tahrik etti." Yanaklarım kızardı. Bu utanç verici sırrı hiç kimseye itiraf etmemiştim. Keşke yerin dibine girsem, ama kendimi zorlayarak Tyrant'a bakıyorum. "Artık o günle ilgili tüm aşağılayıcı şeyleri biliyorsun. Mutlu musun? Bitti mi?"

Tyrant uzun süre daralmış gözlerle beni inceliyor. Elinde, günlüğüm kapanmaya başlıyor. İlk başta sadece bir milimetre. Sonra bir milimetre daha, bir milimetre daha. Rahatlama hissi beni sarıyor. İlgisini kaybediyor ya da ona bir genç kızın cinsel fantezilerini incelemesinin ne kadar iğrenç olduğunu fark ettiriyorum.

"Çoğu genç kız pop yıldızları ve işkence gören kurtadamlar hakkında fanteziler kurar," diyor. "Senin gibi iyi bir kızın benim gibi

Şu adamlara yaptıklarım hiç hoş değildi. Kusman gerekirdi. Hiç yüzünü buruşturmadın mı? Biraz bile midelerin bulandı mı?"

Bir kez bile, ama neden hiçbiri onun lanet olası işi değil.

Tyrant, kaşlarını kaldırarak bekliyor. "Söyleyecek bir şeyin yok mu? O zaman okumaya devam edeceğim."

Kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Okumaya devam edemez. *Edemez.* O günlüğün içinde yazılanları o kadar uzun süre sakladım ki, Tyrant'ın bana yapabileceği her şeyden daha çok korkuyorum. Parmakları sayfayı çevirmek için hareket ediyor ve ben son kalan özdenetimimi de kaybediyorum. Çaresiz bir çığlık atarak, kayıkhanenin karşısına koşuyorum ve günlüğü parmaklarından kapmaya çalışıyorum.

Günlüğü benim ulaşamayacağım bir yere kaldırır, yüzünde şaşkın bir ifade vardır. "Panik yapıyorsun, Vivienne. Bu sayfalarda, benim yüksek sesle okuduklarımdan daha kötü ne olabilir ki? Bana zaten anlattıklarından daha kötü ne olabilir? Benim takipçim mi oldun da ben fark etmedim? Çöpümü mü çaldın? Kapımın önüne amının sularını mı sildin?"

Keşke bu kadar aptalca bir şey olsaydı. Günlüğü parmaklarından kapmaya çalışırken gözlerim yaşlarla doluyor ve sesim çatlıyor. "Sana her şeyi anlattım. Seninle ilgili başka bir şey yok. Neden bana bunu yapıyorsun?"

Günlük umutsuzca başımın üstünde. Ceketinin koluna tutunup kolunu aşağı çekmeye çalışıyorum ama o bir santim bile kıpırdamıyor. Gökyüzünden bir yıldız koparmak daha kolay olurdu.

"Neden mi? Çünkü çok eğleniyorum."

Boğazımdan bir hıçkırık yükselir. *Eğlence.*

Gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerimle etrafımda bir silah arıyorum. Keskin bir şey, ya da ağır ve keskin olmayan bir şey. Herhangi bir şey. Burası bir kayıkthane, ama kafasına vurabileceğim bir kürek bile yok. Tyrant'ı durduracak hiçbir şeyim yok, bu yüzden ondan uzaklaşıp gözlerimi sıkıca kapatıp kulaklarımı kapatabiliyorum. O okumak istiyorsa, ben dinlemeyeceğim. Ben burada değilim. Uzaklarda, yurt odamın zemininde oturmuş, kucagımda iğne ve iplikle diktiğim güzel ve ipeksi bir şey var.

Güçlü bir el bileğimi yakalıyor ve kulağımdan uzaklaştırıyor.

"Dinleyeceksin," diye Tyrant hırıldıyor. "Evime zorla girdin. Mahremiyetimi ihlal ettin. Şimdi sıra sende, bunun nasıl bir his olduğunu öğreneceksin. Lanet olası bir bebek gibi davranmayı bırak ve dört yıl önce benim hakkımda yazdığın saçmalıklarla hayatımı mahvettiğimi düşünmeyi kes."

Elimin içindeki kemikler birbirine sürtündüğünü hissedebiliyorum. Çekilmeye çalışıyorum ama nafile. Ona bağılıyım.

"Nerede kalmıştım? Ah, evet."

Onunla ilgili düşüncelerimle mastürbasyon yaptığımı anlattığım ayrıntılı açıklamamı yüksek sesle okuyor. Onun tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını düşündüğümü. Onun tarafından dokunulmanın. Onun tarafından sikilmenin. En önemlisi, onun tarafından sevilmenin.

"Dur lütfen," diye inleyerek, kurtulmak için çabalarken kolumu çeviriyorum.

Tyrant acımasızca devam ediyor. *"Sanırım en çok hoşuma giden şey, onun Lucas'a zarar verdiğini hayal etmek. Belki yapmamalıyım, ama Tyrant'ın mercan rengi elbiseli kızı koruduğunu görünce, ona olanları anlatsam ne yapacağını merak ediyorum."* Tyrant yavaşlar, kaşları çatılır ve neşeli ifadesi kaybolur. *"Bana inanacak tek kişi o. Kimseye Lucas'a zarar vermesini istemezdim, ama bunu düşünmek o kadar da kötü bir şey değil, değil mi? Beni daha çok üzenin, olanlar mı, yoksa babamın bana inanmaması mı, bilmiyorum."*

Tyrant'ın yüzündeki tüm kötülük kaybolmuş, günlüğüme kaşlarını çatmış bakıyor. Şimdi durmayacak. Her kelimesini okuyacak. Mücadele gücüm tükeniyor, ama o hala bileğimi tutuyor. Onun elinde, tek bir ip ile tutulan bir kukla gibi çöküyorum.

"Lucas'ı yanlış anlamış olabileceğimi söyledi, ama daha sonra Samantha ile konuşurken, ona yalan söylediğimi söylediğini duydum. Lucas'ı yıllardır tanıyor ve Lucas asla böyle bir şey yapmaz. Ayrıca Lucas yakışıklı ve her zaman kadınlar peşinde, benimle ne işi olabilir ki?"

"Bunu duyduğumda ağladım, ağladım. İçim yanıyor gibiydi. Annemin beni unuttuğu tüm zamanlardan daha kötüydü. Onun soğuk ve kusmukla kaplı cesedini bulmaktan daha kötüydü. O anda kendimi daha yalnız hissedemeyeceğimi düşündüm. Dünyada bundan daha korkunç bir şey olabileceğini düşünmemiştim."

"Bütün bunları düşünmeyi ve yazmayı bırakmam lazım, ama kendimi durduramıyorum. Lucas bu gece yine geldi. Acıyı dindirmek için kutuma ihtiyacım var. Zaten çok fazla kesik var. Bazen banyo aynasında kendimi gördüğümde, gördüğüm şeyden korkuyorum. Nasıl duracağımı bilmiyorum. Kendimden geriye hiçbir şey kalmayana kadar kesip keseceğim gibi hissediyorum."

Tyrant sessizliğe bürünür, ama gözleri hala hareket ediyor, sayfaya döktüğüm her aşağılayıcı, acı verici şeyi emiyor. Sessizlik

dayanılmaz. Benim sırrım hakkında her şeyi biliyor ve bunu bilen tek kişi o. Kimsenin bulmaması için o günlüğü yakmalıydım.

O okumaya devam ederken, yavaşça bileğimi bırakıyor. Ben tekne evinin diğer tarafına kaçıyorum, duvara yaslanıp, kollarımı dizlerime sıkıca sararak yere oturana kadar kayıyorum. Dünyanın sona ermesini istiyorum. Ölmek istiyorum.

Tyrant elini indirir, günlüğüm yan tarafında sallanır. Bir an önüne bakar. Sonra bana döner. "Hangi Lucas?"

Cevap vermediğimde, yanıma gelir ve önümde durur. Parlak ayakkabılarındaki büyük ayaklarına bakarım.

"Lucas kim dedim?"

"Seni ilgilendirmez."

Tyrant göz hizama çömelir. Günlüğümü kaldırır ve yüksek sesle okur: *"Tyrant'ın beni kesip tüm çirkinliği dışarı çıkarmasını istiyorum. Kendimi kestiğimden daha derinden. Ben çok korkakım. O bunu benden çok daha iyi yapabilir. Bu benim işim gibi geliyor."*

Kafamı sallıyorum, parmaklarım dizlerimde sıkışmış durumda. "On beş yaşındayken ne dediğim umurumda değil. Seninle konuşmuyordum. Seninle ilgili bir fikirle konuşuyordum. Beni olabildiğince incittin. Son teslim tarihimden iki, altı ya da on iki saat al, o kapıyı aç ve Barlow'u bulmama izin ver."

"Lucas. Kim?"

Bu iki kelime beynime kazınır ve artık dayanamam. Ayağa fırlarım ve çılgılık atarım. Aklıma gelen her küfürü avazım çıktığı kadar bağırırım. Parmaklarım saçlarımda, elimden geldiğince sertçe çekiyorum. Acı, arzuladığım tek şey.

"Vivienne. Yapma." Tyrant bileklerimi yakaladı ve beni durdurmaya zorladı. Ellerimi göğsüne sıkıştırdı, ben de parmaklarımın altında ıslaklık hissedene kadar tırnaklarımla boğazını tırmaladım. Kendime zarar veremiyorsam, o zaman beni bırakana kadar ona zarar vereceğim.

"Sen sadece onun adını istiyorsun, böylece bana da inanmadığını söyleyebilirsin," diye bağırıyorum ona, demir gibi sıkı tutuşunda ileri geri debelenirken. "Sana bu gücü vermeyeceğim. Benden zaten her şeyi çaldın. Bir şey daha almana izin vermeyeceğim."

Günlük ayaklarımızın dibine düşmüş, açık bir şekilde durup tüm sırlarımı sergilemesi bana müstehcen geliyor ve bu manzaraya inliyorum. Tyrant onu tekmeliyor ve günlük, göremediğimiz karanlık bir köşeye yuvarlanıyor.

Onu tiksindirdim. *Onu*. İnsanları sakatlayıp öldüren Tyrant Mercer'ı.

"Bana bak," diye emrediyor.

"Bana dokunma. Senden
nefret ediyorum."

Bir kolumu bırakıp çenemi yukarı kaldırıyor ve bana bakmamı zorluyor. Sert yakışıklılığı gölgelerle vurgulanıyor ve mavi gözleri soğuk bir öfkeyle parlıyor. "Bana sakladığını göster."

"Sana onun adını vermeyeceğim."

Kaburgalarımı bakıyor ve ne demek istediğini dehşetle anlıyorum. O sadece bir isim istemiyor. Yara izlerimi görmek istiyor.

"Asla." Bu asla olmaz. Onları daha önce kimseye göstermedim. Ne bir arkadaşına, ne bir erkeğe, ne de bir doktora. Tyrant günlüğümdeki sırları öğrenebilir, ama vücudumdaki sırları öğrenemez.

"Benden yardım istedin," diyor Tyrant. "Dört yıl önce bana acılarını anlatmam için yalvardın. O kadar da uzun bir süre değil. Bu kadar sürede çok şey değişmiş olamaz. Öyleyse göster bana."

"On beş yaşındaydım. Dört yılda çok şey değişir."

"Öyle mi? Babana, arkadaşının bir avcı olduğunu söylediğinde sana aniden inanması gibi mi?"

Yüzüne tükürmek istiyorum. Tekrar çığlık atıyorum ve onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum. On beş yaşındayken, Tyrant hakkında bir fanteziyle kendimi avutacak kadar mutsuzdum, ama bu adam kimsenin kurtarıcısı değil. O, kumar borcu yüzünden kardeşimi çalan ve ailemi dehşete düşüren şiddetli bir suçlu. Yara izleri *benim* çirkinliğim ve onları kimseyle paylaşmıyorum. Eğer ona gösterirsem, bana zaten hissettiğimden daha da değersiz hissettirecek gücü ona vermiş olurum.

"Vivienne. Göster bana."

"Gözlerindeki bir parıltı, benim iğrenç olduğumu söylemen için yeterli olacak. Sana bu tür bir güç vermeyeceğim."

"Gördüklerim ve yaptıklarımdan sonra, bana gösterebileceğin hiçbir şeyin benim için fazla olacağını mı düşünüyorsun?"

Boğazımda bir yumru oluşur. Günlüğüme bunu hiç yazmadım, ama her zaman umduğum şey, onun gibi canavarca bir adamın bile irkilmeyeceği idi. Tyrant, benim yaralarımın onun için önemli olmadığını söylemek için kendini psikolojik olarak hazırlamak zorunda kalmazdı. Benim, onun beni görmeye tahammül edebilmesine

O benim yara izlerimi bile görmezdi. Hayalim buydu.

"Barlow'a gitmem lazım," diye
sızlanıyorum. "Burada saat durmuş."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Şimdi de saati mi durduruyor? Neden yara izlerimi ilk keşfeden kişi o olmak zorundaydı? Tyrant'a duyduğum ezici aşk bu yara izlerine kazınmış. Onunla ilgili fantezilerim bedenime oyulmuş.

"Lütfen bana işkence etmeyi bırak. Bırak da labirentinizi geçmeden ailemi öldür. Böylece daha kolay katlanabilirim."

"Bu sana eziyet etmekle ilgili değil."

Gözlerime yaşlar doluyor ve onları siliyorum. "O zaman neden onları sana göstermemi istediğini anlamıyorum."

"Çünkü seni gerçekten mükemmel
buluyordum." Ona bakıyorum. "Ne?"

"Mükemmelliği nefret ederim." Tyrant, büyük, sıcak eliyle çenemi kavrar. Kadifemsi sesi beni okşar. "Bana zarar vermemi istedin. Daha iyi yapmamı istediğin şeyleri göster bana."

Bu bir baştan çıkarma gibi geliyor, ya da benim her zaman baştan çıkarmanın nasıl olması gerektiğini hayal ettiğim gibi. Tyrant'ın istediği her şeyi yapmak bir hata, ama bu karanlık kayıkhane, o üzerimde durmuş, ikna edici bir şekilde konuşurken, tehlikeli bir şekilde baştan çıkarılmış hissediyorum.

"Sana hiçbir şey göstermeyeceğim," diye fısıldıyorum.

"Bundan emin misin?" Tyrant başını o kadar yaklaştırıyor ki, dudakları benim dudaklarımın üzerinde kayıyor gibi hissediyorum ve fısıldıyor, "Sana inanıyorum, melek."

Sana inanıyorum.

Kirpiklerimde biriken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Tyrant dudaklarını tekrar dudaklarıma değdiriyor ve ben dengesizce nefes alıyorum. Daha önce hiç öpülmemiştim, ama dudaklarım ne yapacağını biliyor gibiydi ve onun için açıldı. Benim teslimiyetim onu şaşırtmış gibiydi. Sonra gülümsedi, yarı kapalı gözlerle bana baktı ve ağzını açgözlülükle benimkine yaklaştırdı. Beni yavaşça öptü ve bu masum bir öpücük değildi. Dudaklarımı ayırdı ve dilini ağzıma soktu, beni okşadı.

Bu tehlikeli. Çok
ileri gittim.

Bana inanmaya devam ettiği sürece, bundan sonra ne yapacağı umurumda değil.

Öpüşmeyi bitirdiğinde, sanki tadımı beğenmiş gibi dişlerini alt dudağına geçirir.

Sonra bekliyor.

"Kardeşimi kurtarmak istediğim için benim mükemmel olduğumu düşündün ve bu seni o kadar rahatsız etti ki gidip günlüğümü buldun. Artık benim mükemmel olmaktan çok uzak olduğumu biliyorsun. Tamamen parçalanmış durumdayım ve bir daha asla eski halime dönemeyeceğim. Hayatımın geri kalanında kimse bu yaraları öğrenmeyecek, ama sen zaten biliyorsun, peki. Kimsenin görmeyeceği bir şeyi gördüğün o anda gözlerine bakmama izin ver."

Fikrimi değiştirmeden önce, elbisenin eteğini tutup, tişörtümle birlikte başımın üzerinden çekip bir kenara atıyorum. Az önce yaptığım şeyden korkarak, Tyrant'ın köprücük kemiğine bıraktığım kanlı tırnak izlerine bakıyorum. Soğuk gece havası tenime değişiyor ve titriyorum. Henson'ın, hatta belki de tüm eyaletin en tehlikeli adamının önünde, üçgen dantelli sütyen ve minik külotla duruyorum, tüm yara izlerim ortada.

Ama artık yaptım.

Geri almak için çok geç.

Yavaşça çenemi kaldırıp yüzüne bakıyorum.

Anında, büyük bir hata yaptığımı anlıyorum. Tyrant'ın gözleri, kendime yaptığım şeyin dehşetiyle doludur. Asla geri alamayacağım şeyler. Durdurmak için çok zayıf olduğum için muhtemelen tekrar tekrar yapacağım şeyler. Birkaç yara izi yok. Onlarca, onlarca yara izi var, karnımın her yerinde, göğüslerimin altından kasık kemiğime kadar.

Tyrant'ın yüzü öfkeyle kaplanır ve beni kollarımdan yakalar. "Vivienne, senin neyin var lan?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sesim gözyaşlarıyla titriyor. Yüzüme çok yakın ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama beni çok sıkı tutuyor. Her gün kendimi bunun için kınıyorum. Onun da benden tiksintmesine ihtiyacım yok. "Bırak beni lütfen. Gitmek istiyorum."

Tyrant beni sarsar ve şimdi bana bağıyor. "Neden yaptın bunu? Aklını mı kaçırdın?"

Yeni gözyaşları yanaklarımdan süzülür ve hıçkırmaya başlarım. "İğrenç olduğumu biliyorum. Bana bakmak zorunda değilsin."

"Yaralarından bahsetmiyorum." Çenesi öfkeden titriyor ve mavi gözleri yanıyor. "O insanlar. Baban. Üvey annen. Sana bunu onlar yaptı

ve sen burada onların çocuğunu kurtarmak için kendini öldürmeye çalışıyorsun. Tamamen delirdin mi?"

Tyrant

" Beni evinde dururken gördüğünde, neden saklandığın yerden çıkıp onları öldürmemi söylemedin?" Vivienne'e soruyorum.

"Zalim, canımı acıtıyorsun," diye inleyerek, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışıyor.

Vivienne'in üst kollarını o kadar sıkı sıkıyorum ki, narin teninde morluklar bırakıyorum. Vivienne elbisesini çıkardığında ne görmeyi beklediğimi bilmiyorum, ama onun yaralarını görünce beni saran saf öfkeye hazır değildim. Şimdi tüm öfkemi çıplak, ağlayan, korkmuş bir kıza boşaltıyorum.

Derin bir nefes alıp kendimi gevşetmeye çalışıyorum, ama onu bırakmıyorum. "*Senin neyin var lan?*" dememeliydim, çünkü bu soruyu kendisi de defalarca sormuş olduğu belliydi.

Tekrar deniyorum ve sesimi alçaltıyorum, artık ona bağırıyorum. "Neden çocuklarını geri almalarına yardım ediyorsun? Neden o insanlar için daha fazla acı çekiyorsun?"

Vivienne, yanaklarından gözyaşlarını silerken kendini toparlamak için birkaç dakika bekledi. "Çünkü Barlow'u kurtarmak zorundaydım. Babam ve Samantha endişeden deliye dönmüş olmalılar."

"Sonunda birisi onlara hak ettikleri gibi zarar verdiği için sevinçten zıplaman gerekirdi."

Vivienne'in bana attığı tüm şaşkın bakışlar arasında, bu en dehşet verici olanı olmalı.

"Gözlerime bak ve bana onların bunu hak etmediklerini söyle," diye talep ettim. "Çocuklarının ellerinden alınmasını hak etmiyorlar ve Barlow ailesinden koparılıp piyon olarak kullanılmayı hak etmiyor."

Vivienne'in ifadesinde, söylediklerine inanmadığının bir işareti var mı diye bakıyorum, ama her kelimesinde ciddi. Lanet olsun. Bunu kabul edemem. "Sonunda sana yaptıklarının cezasını çekmelerinden zevk aldığını itiraf et."

Vivienne bana deliymişim gibi bakıyor. "Öyle bir şey hissetmiyorum! Senin labirentine düştüğümde beri hissettiğim tek şey mide bulandırıcı bir endişe."

"Kız kardeşimi aşağılayan adamlara yaptıklarından hoşlandın. Baban ve üvey annen çok daha kötüsünü hak ediyorlar."

"Sadece sana göre öyle." Bir an sessizce bana bakar. "Babanı öldürdün, değil mi?"

Onun ani sorusu karşısında bir an şaşırıyorum, sonra hafifçe gülüyorum. Yıllardır o değerli anıyı hiç düşünmemiştim. "O adamı annesi için ağlattım, ama annesi yirmi yıldır ölmüştü. Bunu nereden biliyorsun?"

"Bir söylenti duydum. Neden yaptın?"

Vivienne iç çamaşırlarıyla önümde titriyor. Çok savunmasız görünüyor ve birdenbire çok tahrik oldum. Bütün bu şiddet konuşmaları yüzünden olmalı.

Elimle çenesini tutup gülümsedim, dudaklarım onun dudaklarına yakındı. "İnsanların beni terk etmesinden hoşlanmam, melek. Beni deli ediyor."

"Seni çıldırtan pek çok şey var gibi görünüyor."

Beyaz dantelden meme uçları küçük noktalar halinde belirginleşiyor ve kolları koruyucu bir şekilde göğüs kafesini sarıyor. Şiddete yabancı değilim ve kendine zarar vermeyi duydum, ama hiç görmedim. Tecrübelerime göre, insanlar kanamamak ve acı hissetmemek için olağanüstü çaba sarf ederler.

Vivienne, yara izlerine baktığımı fark etti. "Daha önce kimseye göstermedim," diye fısıldadı. "Nasıl... nasıl görünüyor?"

"Kollarını hareket ettir."

Kollarını indirir ve ben onu uzun uzun incelerim. İşaret parmağımı köprücük kemiği üzerinde gezdirip göğsüne doğru indiririm. Dantelli sütyeninın üzerinden meme uçlarından birini çimdiklerim ve o, doğrudan sikime giden bir inilti çıkarır. Bu kız, onu yatağıma siktiğimde altında sıkışmış halde muhteşem görünecektir. Masum ıslaklığını parmaklarımın üzerinde hissetmek istiyorum. Sikimi kaplamasını istiyorum.

"Tyrant, lütfen," diye inliyor. "Sadece nasıl göründüğünü söyle."

Yara izleri mi? Bilmiyorum. Onun görüntüsüne çok kapılmış durumdayım. "Gerçekten çok seksisin," diyorum boğuk bir sesle.

Vivienne'in yüzü tiksinti ile değişir. "Bana patronluk taslama. Bana *yalan* söyleme." İki eliyle göğsümü iter ve ben ona izin veririm çünkü bu kız şiddetini sadece kendine yöneltmiştir. Bütün şiddetini bana yöneltmelidir çünkü ben dayanabilirim.

Beni itmeyi bitirdiğinde, bir kez daha ona doğru adım atıyorum ve onu kollarıma alıyorum. "Yalan söylemiyorum."

"On dakika önce bana seksi olmadığımı söyledin," diyor, ben de onun köprücük kemiğinden boğazına kadar öpücükler konduruyorum.

"O mercan rengi elbiseyle seksi olmayacağını söyledim, hiç seksi olmadığını değil. Vücudun daha yumuşak şeylerde inanılmaz görünüyor. Bir peri gibisin." Parmağımı sütyenin dantel askısının altına geçiriyorum. "Bir melek. Çok güzelsin ve sana yalan söylemiyorum. Bu izleri benden başka kimse görmedi mi?" Boğazına minnettarlığımı mırıldanıyorum. "Bu, senin ilklerin olmak istememi sağlıyor."

"Sen tam bir yalancısın," diyor bana. "Kazanmak için her şeyi söylersin. Barlow'u unutmayacağım."

Bu Barlow'dan çok daha fazlası. Şu anda Barlow'u düşünmemeli. Sadece beni düşünmeli.

Boğazını kavrayıp sıkıyorum ve gözleri fal taşı gibi açılıyor. Dudaklarına sevgiyle dokunarak fısıldıyorum, "Sana zarar verebilirim, melek. Sert ve derin bir hamle ile kanatabilirim seni."

Bu sefer Vivienne bileğimi tutup elimi çekmeye çalışmıyor. Yeşil gözleri korku ve özlemle dolu, bu gördüğüm en seksi şey.

Gülümserim ve dilimle dudaklarına dokunurum. "Ne kadar uslu bir kızsın." Elimi kaburgalarına kaldırıyorum, ama o dehşetle çığlık atar ve benden uzaklaşır.

"Yaralarım dokunma. Dokunursan dayanamam." "Ama seni hissetmek istiyorum."

"Kendimi iğrenç hissediyorum," diye inliyor.

"Sana bir söz vereceğim," diye fısıldıyorum, dudaklarım onun dudaklarına değiyor. "Vücuduna dokunacağım ve ikimizin de hissedeceği tek şey, ne kadar çok sevişmek istediğimiz olacak."

Vivienne hala korkmuş görünüyor, ama elimi ona koyup kaburgalarını okşarken beni durdurmuyor. Sıcak ve kalbi deli gibi atıyor. Parmak eklemlerimi karnında gezdiriyorum ve boğazını saran elime karşı nefes nefese kalıyor.

"Mm, böyle daha iyi. Tyrant'ın uslu kızı kim?" diye fısıldıyorum, parmağımı külotunun içini okşayarak. Vivienne, ona hissettirdiklerime o kadar kapılmış ki cevap vermiyor. Boğazını daha sıkı sıkıyorum. "Söyle."

"Um... ben mi?" Vivienne tereddütle soruyor.

"Doğru, meleğim. Kızlarıma tatlı davranmayı seviyorum." Parmağımı külotunun içine daha derine sokuyorum, ta ki am dudaklarının arasına kayana kadar.

Kolayca kayıyor.

Tanrım. Çok ıslak.

Vivienne parmak uçlarına yükselir ve ben klitorisini okşarken kirpikleri titrer. Alnımı alnına bastırıp inlerim, "Oh, lanet olsun. Benim için sırlıslıklımsın. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hayatında kaç kez benim için bu kadar ıslandın ve tahrik oldun?"

"Yüzlerce kez," diye fısıldayarak itiraf ediyor.

"Neyse ki sonunda buradayım, böylece senin tatlı, damlayan hayal kırıklığıyla ilgili bir şeyler yapabilirim."

Onu kollarımın arasına alıp kapıya taşıyorum, o bana tutunurken kilidi açıyorum ve onu geceye çıkarıyorum. Bahçemin her kıvrımını, her gizli köşesini biliyorum ve تنها bir yer bulup onu çimlere yatırıyorum.

Onun güzel vücudunu görebilmem için yeterli yıldız ışığı var. Onun üzerine eğilip, ellerimi başının yanındaki çimlere dayıyorum.

"Öp beni," emrediyorum.

Vivienne'in nefesi sıg ve hızlı, göz bebekleri karanlıkta büyümüş. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bunu yapmamalıyız."

İkinci kısmı görmezden geliyorum. "Evet, biliyorsun. Öp beni."

Vivienne çekinerek ellerini omuzlarıma koyar, çenesini kaldırır ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. Utangaç bir öpücük. Parmaklarımı külotunun içine sokar ve klitorisini okşarım.

Vivienne inleyerek derin bir nefes alır, ağzını daha da açar ve bana azgın, "becer beni baba" öpücüğü verir. Onun dili benimkine dokunduğunda dudaklarına inlerim, sonra iç çamaşırını bacaklarından aşağı çekerim ve parmaklarımla onu açarım. Ateşli öpücüğümüzü kesip, kaygan, parlak cinsel organına bakarım ve bu manzara karşısında testislerim ağrır. O kadar güzel ki, hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istememişim.

"Ciddiyim. Bunu yapamayız. Kardeşimi esir tutuyorsun."

Ağzımı ona değdirmem lazım. Vücudunda aşağı doğru ilerleyip bacaklarının arasına geliyorum ve onu uzun uzun yalıyorum. Çok *lezzetli*. Dilimle klitorisini bulup yavaşça ve sıkıca masaj yapıyorum.

Vivienne çimlere geri yatar, gözlerini kapatır, dengesiz nefesler alır ve bacaklarını açar. "Bu harika bir his..."

Sırtı kavislenir. Benim için çok tatlı inler. Sonra nefes nefese oturur. "Tyrant, bu delilik."

"Bunu senin için yapmama izin ver, melek. Kimse seni hiç bu kadar iyi hissettirmemiş ve ben buna dayanamıyorum."

Vivienne, ben onu yalamaya devam ederken bir çığlık atarak başını geriye atar ve kısa süre sonra artık hiçbir şey düşünmüyor gibi görünür. Sonunda, "*Benimle yatarsan kardeşini sana veririm* gibi bir şey söylemen gerekmez mi?" diye sızlanır.

Yumuşakça güldüm. Bana vermek için bu kadar istekli olduğu bir şey için neden pazarlık yapayım ki? Ayrıca, Barlow'u alırsam, onu da alırım. Vivienne onsuz hiçbir yere gidemez.

Parmaklarını saçlarıma gömer. Kulaklarımı okşar. Bacaklarını omuzlarıma dolandır. "Bunların hiçbir önemi yok," diye nefes nefese ısrar eder. "Bunun benim burada olmamla hiçbir ilgisi yok. Bu, sen, ben ve on beş yaşındayken günlüğüme yazdıklarım arasında bir şey. Bundan sonra, hemen Barlow'u aramaya devam edeceğim."

Gülümserim ve yavaşça klitorisini emerim. Kendine ne isterse söyleyebilir. Ben bunu neden yaptığımı biliyorum. Birkaç serseriye dövdüğüm için ıslanan güzel bir melek, duyduğum en güzel şey.

Oturup ceketimi çıkarırım ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlarım. Ben bunu yaparken, Vivienne elini uzatıp pantolonumun üzerinden sikime dokunur. O bana dokunduğunda inlerim ve gözlerimi kapatırım. Parmakları sikimin uzunluğu boyunca kayar ve başımın etrafındaki kalın çıkıntıyı hisseder.

"Sen cesur bir şeysin."

"Ben aptal bir şeyim," diye fısıldadı ve kemerimi çözdü.

O pantolonumu açıp elini iç çamaşırımın içine sokup penisimi kavradığında, içimi sıcaklık ve arzu kaplar.

Gerçekten benimle sevişmek istiyor.

Küçük, ince elinin sikimde hareket etmesini izliyorum. Karnımı ve sonra göğsümü okşuyor. Gömleğimi omuzlarımdan itiyor ve ellerini göğsümde gezdirirken bana hayretle bakıyor. "Çok güzelsin."

Gülüyorum. "Ben mi?"

"Evet, sen. Seni gördüğüm anda öyle düşündüm. Bana gülme."

Eğilip onu öptüm ve çıplak vücudunu kendime yaklaştırdım. "Şaşırdığım için gülüyorum. Beni üç adamı öldürmek üzereyken gördün ve hala güzel olduğumu düşünüyorsun."

"Belki o da güzeldi," diyor, sonra yüzümü ellerine alıp beni öpüyor.

Ona şiddet uygulamanın bu kadar çekici gelmesine neden olan korkunç olayı unutmadım. Buna daha sonra geri döneceğiz ve Lucas'ı o kadar fena becereceğim ki, hiç doğmamış olmayı dileyecek.

Sonra. Şu anda ona o kadar çok ihtiyacım var ki, patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Sikimi elimle tutup onun amına hizalıyorum ve ona bakıyorum. "Beni istiyor musun?"

Hızla başını sallıyor.

Yarısını içine sokarken gözlerinin içine bakıyorum. Vivienne çılgık atıyor ve omuzlarımı tutuyor, yüzünde zevk ve acı karışımı bir ifade belirliyor. Yavaşça içinden çıkıyorum ve penisimde kırmızı bir kan lekesi var. Başparmağımla üzerine dokunuyorum ve bu güzel manzaraya inliyorum.

"Bundan sonra sadece benim için kanayabilirsin, melek. Duydun mu? Sadece benim için." Bir kez daha içine giriyorum ve her seferinde daha derine, tekrar tekrar itiyorum, onu etrafımda gerginleştiriyorum.

İnlemeleri iniltiye dönüşür. Parmakları artık acıdan bana sıkıca tutunmaz, yumuşar ve okşar.

"Çok kalınsın," diye fısıldadı, aşağıya bakarak benim onu sikişimi izledi.

"Çok mu kalın?"

Vivienne başını sallar ve nefes alır, "Mükemmel. Vücudunun

. Çok güçlüsün. Senden korkmam gerekirdi, ama korkmuyorum."

Gülümserim ve onu öperim, her öpüşmede ağızlarımız açılır ve nefessiz kalırız.

Her itişte.

Vivienne uzanıp yüzüme dokunur ve şaşkınlıkla şöyle der: "Seninleyken kendimi çirkin hissetmiyorum."

Bu, bana şimdiye kadar söylenen en güzel söz. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevabını dikkatlice düşünürken çenemi, dudaklarımı okşadı. "Sanki hiç kötü bir şey olmamış gibi."

Parlak saçları çimlerin üzerine yayılmış. Yanakları kızarmış. Her itişte, her santimim onun içine gömülüyor. Geri çekildiğimde, ıslaklığı penisimin damarlarında parıldıyor. Benim yerim burası. Tam da bu lanet yer. Başparmağımın ucunu yalayıp klitorisine sürüyorum, bu onu inlemeye zorluyor. "Beni düşünerek kendini böyle mi okşuyordun?"

beni düşünerek böyle mi dokunuyordun?" Yavaş daireler çizerek onu okşuyorum, yüzünde zevkin parıldamasını izliyorum.

Omuzlarımı kavrar, tırnakları kaslarıma batar. "Evet. Evet, Tanrım, aynen böyle."

Klitorisi dokunuşumla şişiyor ve ben onun içine girip çıkarken o daha da kayganlaşıyor.

"Benim sikimde boşalacak mısın, melek?"

Dudaklarını ısırıp başını sallar, kolları boynuma dolanır. "Tyrant. Tanrım, Tyrant, lütfen."

İç kasları çok güçlü. Orgazm olduğunda o kadar sıkı sıkıyor ki, neredeyse sikimi içinden dışarı itiyor, ama ben buna izin vermiyorum. O zevkten çığlık atarken ben daha sert vuruyorum. Kollarımı vücuduna doluyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum, orgazmım sikimden yukarı doğru yükseliyor ve onu patlayacak kadar dolduruyor.

Yavaşça geri çekilirken, hala onun içindeyken nefes nefese olan ağzını öperim. Vivienne sırt üstü yatıyor, kolları başının üzerinde, gözleri kapalı, tüm vücudu bana teslim olmuş durumda. Benim melek gibi küçük bakirem, penis ve spermle dolu, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan.

Bu hayatımın en inanılmaz deneyimiydi. Görünüşe göre onun için de öyle.

Orada kalmak istesem de, çekiliyorum ve Vivienne'e gömleğimi giydiriyorum, gece havası ona dokunmasın diye sıkıca sarıyorum. Sonra pantolonumu ve ayakkabılarımı giyiyorum ve buruşuk ceketimi omzuma atıyorum.

Vivienne, kocaman, parlak gözleriyle giyinmemi izlerken kollarını kendine dolamış. "Şimdi ne olacak?"

Ona elimi uzattım. "Eve gel. Barlow seni özlüyor."

Vivienne

Tyrant ile el ele tutuşarak onun labirentinde yürüyorum. Bu bir rüya olmalı. Kayıkhane de uyuyakalmışım ve zihnim hayal edebileceği en şehvetli, en imkansız şeyi yaratmış. Her an gözlerimi açıp, üzerimde duran, giyinik ve alaycı bir Tyrant'ın bana zamanımın dolduğunu söylediğini göreceğim.

Kendi malikanesinin ön kapısına geldiğinde duruyor ve bana dönüyor, yüzündeki ifade alaycı olmaktan çok uzak. Yüzümü avuçları arasına alıyor ve beni öpüyor.

İç çamaşırlarımın içinde kaygan bir karmaşa var. Onları giymeme yardım etti, ama şimdi onun spermi yavaşça içimden sızıyor.

Tyrant ile yattım.

Tyrant ile yattım.

Bu çok çılgınca, nasıl oldu anlamıyorum ama şu anda Barlow burada olduğu için hiçbir şeyi kavrayamıyorum. Kardeşimi geri alacağım.

"Süre dolmadan evine ulaştım. İçeri girersem, kazanmış olurum."

"Bence kuralları çiğnedik, melek. Ama tabii, sen kazandın." Kocaman, güçlü eliyle elimi tutar ve beni merdivenlerden yukarı, evinin içine çeker.

Görkemli bir giriş holü ve geniş bir merdiven var. Tyrant beni yukarı kata ve koridordan geçiriyor. Yatak odalarına, oturma odalarına, CCTV monitörleri olan güvenlik odasına ve sonunda bebek bezi değiştirme masası, bebek eşyaları ve beşik bulunan bir yatak odasına bakıyorum.

Beşikte, derin uykuda ve hizmetçi üniforması giymiş yaşlı bir kadın tarafından gözetilen Barlow var.

Nefesim kesilir ve koşarak yanına giderim. Kardeşim hiç olmadığı kadar sevimli ve huzurlu görünmektedir. Onu kucağıma alıp sarılmak isterim, ama onu uyandırmak da istemem.

"Artık yatabilirsin Angela. Bebeği benim yatak odama götüreceğiz," diyor Tyrant kadına.

Angela başını sallar ve ayağa kalkar. "Teşekkür ederim, efendim." Gözlerinde en ufak bir yargılama belirtisi olmadan bana sadece bir bakış atar, ama Tyrant'ın gömleğinden başka bir şey giymediğimi ve dağınık saçlarımdan muhtemelen çimlerin çıktığını fark edince yüzüm kızarır.

Bebeği benim yatak odama götüreceğiz. Bir dakika, bu demek oluyor ki...

Tyrant bir eliyle beşiğin tutacaklarını, diğer eliyle beni tutar ve ikimizi odadan çıkarıp koridora doğru yürür. Ben odayı incelerken, o beşiği pencerenin yanındaki masanın üzerine koyar. Kocaman yatağa. Sağdaki giyinme odasına. Adam kıyafetlerini seviyor gibi görünüyor.

"Sanırım uyanıyor." Tyrant bana döner, ay ışığı çıplak omuzlarını ve dövmelelerini gümüş rengi bir parlaklıkla kaplar. "Ne bekliyorsun? Onu kucağına al."

"Gerçekten mi?" Barlow'a doğru tereddütlü bir adım atıyorum, içimde umut büyüyor. Bu gerçek olamayacak kadar güzel.

Tyrant kollarını göğsünde kavuşturur ve beni izler. Beşikte Barlow kıpırdanır, küçük ellerini tombul yanaklarına sürter ve gözlerini açar. Kalbim hızla çarpar ve artık kendimi tutamam. Barlow'a uzanır ve onu kollarımda sıkıca tutarım.

Onu ileri geri sallarken, mutlu gözyaşları kirpiklerime doldu. "Merhaba, bebeğim. Seni çok özledim."

Bebek bezi kuru ve üzerinde tanımadığım bebek baykuşlar olan yeni bir tulum giyiyor. Barlow'a bu kadar iyi baktığı için Tyrant'a teşekkür etmeli miyim? Yoksa onu çaldığı için kızmalı mıyım? Tyrant'ın odasında Barlow'u kucağımda tutarken, bir kez olsun kardeşim tamamen bana ait. Tyrant onu tutmamı istiyor. Gözlerindeki yoğun duygudan bunu anlayabiliyorum. Kimse bana yoluna çıktığımı söylemeyecek ya da onunla vakit geçirdiğim için bana kızmayacak.

Barlow uyuyana kadar onu kollarımda sallamaya devam ediyorum. Yukarı baktığımda, Tyrant'ın hala aç gözlerle bize baktığını görüyorum. Beni yiyip bitiriyor. Sanki benim görünüşümden doyamıyor ve çıldırıp çılgınca bir şey yapmak üzereymiş gibi.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye fısıldıyorum.

Tyrant, uyuyan Barlow'u kollarımdan alır ve onu dikkatlice beşiğe yatırır, sonra beni kollarına alır ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırır. Öpücüğü vahşi ve açgözlüdür, dilini ağzıma sokarken aynı anda gömleğimi vücudumdan çeker.

"Angel," diyor öpüşmelerin arasında. "Seni tekrar sikmem lazım. Ağrın var mı?"

Meme uçlarım göğsüne sürtünüyor ve birdenbire onun labirentinde olduğumdan daha da tahrik oluyorum. Bu kadar çabuk tekrar sevişemeyiz, değil mi? Görünüşe göre sevişebiliriz çünkü Tyrant'ın penisi sertleşmiş ve karnıma bastırıyor, ve içimdeki her santimini içime sokması ihtiyacıyla içim yanıyor.

"Bilmiyorum. Ağrım yok."

İki parmağını içime soktu ve ben yıldızlar gördüm ve onun adını inledim. Acıttı mı bilmiyorum çünkü onunla dolmak inanılmaz bir his.

Kollarımı Tyrant'ın boynuna doluyorum. Beni kendine doğru kaldırıyor ve çılgınca öpüşürken bacaklarım onun gövdesine dolanıyor. Beni odanın kenarına götürüyor ve ikimiz de pantolonunu çıkarırken beceriksizce bir yan masaya düşüyoruz. O kendini tutmadan ve beni sonuna kadar delmeden önce penisine bir bakış atıyorum.

"Siktir," diye bağıryorum, sonra dehşetle nefesimi kesip ağzımı elimle kapatıyorum. "Oh hayır, Barlow."

"O, duyduklarını anlayamayacak kadar küçük. Seni sikerken gözlerini bana dik, melek."

Tyrant geri çekilir ve tekrar içime girer. İki kez söylemesine gerek yok. Tyrant'ın güzel, acımasız yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta ve ben o beni sikerken ona sarılıyorum. Masa duvara çarpıyor ve muhtemelen evdeki herkesi uyandırıyoruz.

Tyrant beni ele geçirdi. Tek istediğim o. Onu öpmekle, sikinin içime girip çıkmasını izlemek arasında gidip geliyorum.

Aşırı duyarlı cinsel organım, beni becerdiği ilkel şekilde çok hızlı tepki veriyor. Ne olduğunu anlayamadan vücudum hızla ilerliyor. Yüzümü omzuna gömüyorum ve orgazm olurken zevk çılgılığını bastırmak için onun etini ısıtıyorum. Tyrant saçımı yumrukluyor, beni sıkıca tutarken daha hızlı ve daha sert beceriyor, eti yanıyor, orgazmı gelene kadar ritmi düzensizleştiriyor ve sonra yavaşlıyor.

Ayrılırken ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Sen öyle bakınca kendimi tutamıyorum," diyor, ıslak ağzımı başparmağıyla silerek.

Seksin etkisiyle o kadar sersemlemişim ki, neden bahsettiğini hiç anlamıyorum. "Nasıl yani?"

"Barlow'u tutmak. Bu bana bir şey yapıyor."

"Ne yapıyor?"

Cevap vermek yerine, beni kaldırıp yatağına taşıyor, yatağı devasa, yumuşak, güvercin grisi nevresimleri var. Pek çok insan iyi kumaşlara önem vermez. Bu adam kaliteyi biliyor. Nevresimlerin üzerine yerleştiğimde, yatağı benimle birlikte giriyor ve üzerimize battaniyeyi çekiyor, beni kendine sıkıca sarıyor. Ellerim onun kaslı göğsüne bastırılmış durumda ve bana bakışlarının yoğunluğundan birden utanıyorum. Bunun neden olduğunu ya da Tyrant'ın benden ne istediğini hiç bilmiyorum. Barlow ile gitmem gerektiği için kalamam. Tyrant'ın benim ne yapacağımı düşündüğü delilik... Ne? Gece boyunca vücuduna sokulup uyuyacak mıyım?

Görünüşe göre Tyrant'ın istediği tam da bu, çünkü parmaklarıyla saçlarımı okşuyor ve başını yastığa yaslıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. Sesindeki nazik gürültü içimde sıcak kıvılcımlar saçıyor. "Canını acıttım mı?"

Bacaklarımı biraz kıpırdatarak, ağrıyan bir yer olup olmadığını hissetmeye çalışıyorum. İçimde derin bir ağrı var, ama hoş bir ağrı.

"Evet ve hayır."

Yüzümü inceliyor ve sonra dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor. "Evet, ama hoşuna gitti mi?"

Aynen öyle. Aniden utangaçlık duyuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum, ona yaklaşıyorum ve kendimi çenesinin altına sokuyorum. Uyuyacağım, ama sabaha kadar sadece birkaç saat, sonra Barlow'u eve götüreceğim. Bu, gece yarısı bebeği şehirde taşımaktan daha güvenli.

Barlow için endişelenen babam ve Samantha'yı düşününce suçluluk duyuyorum.

Tyrant başımın üstüne öpücük kondurur ve bir sıcaklık ve uykululuk dalgası beni sarar. Tyrant'ın kollarında yatmak, şimdiye kadar hissettiğim en güvenli ve en rahat şey ve ben uykuya dalarım.

Bir süre sonra bacaklarımın hareket ettirildiğini hissederek uyanıyorum. Yan yatmış, yastığı kucaklamış durumdayım ve biri dizlerimi göğsüme doğru itiyor. Uyluklarımın arası çok kaygan ve uykulu bir şekilde Tyrant ile seks yaptığımı hatırlıyorum.

Yumuşak ve keskin bir şey iç dudaklarımın arasında kayıyor ve sonra içeri giriyor. Kafamın üzerinde bir yerde Tyrant inliyor.

"Mmf," diye yastığa inleyerek, onu daha sıkı kucaklıyorum, ama gözlerimi açamayacak kadar uykuluyum. O kalın

nesne içimde sonuna kadar girerken, içimi kaplayan lezzetli bir gerilme hissi var ve yastığa inleyerek ağlıyorum.

"Şşş, melek. Sabaha kadar bekleyemedim. Sen uyu." Çek. İt. Çek. İt. "Gözlerin kapalıyken çok mükemmelsin. Derin uykudasın. Çok çaresizsin." Sesi arzuyla boğuklaşır.

Kalın nesne Tyrant'ın penisi.

"Sen doyumsuzsun," diye yastığa fısıldıyorum. Dizlerimi daha yukarı çekiyorum, böylece daha da derine girebilsin.

"Buradan gördüklerimi görmelisin. Amin benimle dolmuş hali muhteşem görünüyor."

Onun müstehcen sözlerine karşılık inliyorum ve elim uyluklarımın arasına kayıyor. Parmaklarımı içime girip çıkan kalın penisi üzerinde gezdiriyorum, sonra onları klitorisimin üzerine çekip yavaşça daireler çiziyorum.

"Seni bırakmayacağım, melek," diye fısıldıyor, beni daha sert vurarak. "Sen tamamen benimsin. Barlow da öyle. İkinizi de tutacağım çünkü diğerleri ve onların istedikleri umurumda değil. Ben seni istiyorum."

Ona deli olduğunu, bizi elinde tutamayacağını, bizim ona ait olmadığımızı söylemek istiyorum, ama beni sertçe sikmesi ve peşinde olduğum zevk beni inlemeye zorluyor, "Evet, Tyrant, lütfen, *lütfe*."

Bir el boğazımı sıkıca kavrar ve sıkıca tutar. Kan beynime hücum eder. Ciğerlerime hava çekmek zorlaşır ve bu küçük panik, orgazmımı daha da güçlendirir, öncekinden daha da güçlü.

"Oh, evet, melek, sikimde boşalmana bayılıyorum," Tyrant dişlerini sıkarak homurdanıyor, beni yıldızlarla doldurana kadar sertçe vuruyor ve sonra boşalırken inliyor.

Tyrant yavaşça boğazımı bırakır ve geri çekilir, sonra içimden çıkar ve parmaklarını sızan yarık boyunca sürükler. "Seni çiğ sikmeyi seviyorum. Bu amcığı mahvetmek yeni favori şeyim."

O kadar yorgun ve zevkten ağırlaşmış durumdayım ki, Tyrant beni hayranlıkla izlerken, parmaklarıyla okşarken ve içimden sızan spermi geri iterek onunla oynarken, tek yapabildiğim orada yatmak. Parmakları, amımın içine yavaşça girip çıkarken ıslak sesler çıkarıyor ve memnuniyetle mırıldanıyor. Yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve kalçamdaki elinin ağırlığının tadını çıkarıyorum. Daha önce kimse beni hayranlıkla izlememişti. Daha önce hiç kimsenin bana bakmasını istemedim.

"Ne kadar süre uyudum?" diye fısıldıyorum.

Tyrant cevap vermek için acele etmiyor. Uyluklarımdan akan bir damla spermi kovalamakla, onu tekrar yukarı çekmekle ve içime itmekle meşgul.

"Yaklaşık bir saat."

"Uyudun mu?"

Tyrant, kesinlikle uyumadığını belli eden bir şekilde güldü.

"Orada eğleniyor musun?" diye soruyorum, o benim amımla oynamaya devam ederken.

"Hayatımın en güzel anları, melek."

Barlow beşiğinde kıpırdanır ve ciyaklayan bir ses çıkarır. Başımı kaldırıp gözlerimi açmaya başlarım.

"Ben giderim," diyor Tyrant hemen, yataktan kalkıp pantolonunu giyiyor. "Sanırım acıktı. Sen yatakta kal."

Merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini dinliyorum. Ne çılgın bir geceye dönüştü bu. Tyrant Mercer, küçük kardeşim için biberon hazırlamaya gitti.

Yastığı daha sıkı sararım ve gözlerimi kapatırım. Her şey ne kadar huzurlu ve rahat geliyor. Tyrant, Barlow ve ben bu evde kalsaydık, günlerce bu evden çıkmamız gerekmeyeceğini hayal ediyorum. Ne güzel bir düşünce, burada birlikte bebeğe bakmak. Tabii bunu yapmayacağım. Sadece düşünmesi hoş. Tyrant'ın seks yaparken söylediği tüm çılgın şeyler gibi. Boynumun arkasında hafif bir ağrı var, onu ovuyorum. Tyrant'ın labirentinde yaşadığım macerada kendimi incitmiş olmalıyım.

Yine yarı uykulu bir hale geliyorum ve kısa bir süre sonra bir ses duyuyorum. Tyrant, hala gömleksiz, Barlow'u kollarında tutarak ay ışığının vurduğu pencerenin yanında duruyor. Genelde sert olan kaşları, dövme kollarında rahatça yatan bebeğe bakarken gevşemiş. Tyrant, bebeğe biberonla süt verirken ona fısıldıyor ve ağırlığını yavaşça bir yandan diğer yana kaydırıyor.

Tyrant'ın bunu yaparken ne kadar iyi görüldüğü korkutucu. İçimde güçlü, açıklanamayan bir çekim var. Üçümüz ne kadar mükemmel bir aile olurduk.

Aptalca bir düşünce. İmkansız bir düşünce. Barlow, Tyrant'ın oğlu değil ve ben de onun annesi değilim. Ben burada bir kaçırana sevişip mutlu bir aile oyunu oynarken, babam ve Samantha endişeden deliye dönmüş olmalılar.

Yine uzandım, ama bu sefer gözlerim açık ve tamamen uyanık hissediyorum. Barlow biberonunu bitirip uykuya dalmış olmalı, çünkü Tyrant'ın onu beşiğine yatırdığını duyuyorum ve sonra yatağın diğer tarafının çöktüğünü hissediyorum.

Güçlü bir el omzumu kavrar ve beni sırt üstü çevirir. Tyrant karanlıkta üzerimde belirir.

"Lucas kim?" diye mırıldanıyor, o kadar sessiz söylüyor ki, bir an için bana bir soru sorduğunu anlamıyorum.

Panik midemi bulandırıyor. "Endişelenme."

Tyrant o kadar uzun süre sessiz kalıyor ki, dediğimi yapmaya karar verdiğini düşünüyorum ve içimden bir parça hayal kırıklığı duyuyorum.

"Hayır, Vivienne. Neyi merak edip neyi merak etmeyeceğimi sen söylemezsin. Soyadını senden öğreneceğim. Tüm hikayeyi dinlemek istiyorum, sonra bu Lucas'ı ve sana zarar veren herkesi bulacağım ve kanlarını akıtacağım." Ağzı benimkini öperek kapattı. "Tıpkı senin her zaman istediğin gibi."

Tyrant hiçbir şeyi düzeltemez. Bu izler sonsuza kadar kalacak, hem dışımda hem de içimde.

"Lütfen bu konuyu daha fazla konuşma. Son birkaç saat o kadar değerliydi ki, gözlerinde bir anlık şüphe görme riskini göze alarak bunu mahvetmek istemiyorum. Bana inanmazsan dayanamam."

Tyrant karanlıkta dişlerini parlatarak hafifçe güldü. "Sana inanmak mı? Sana inanmayacağım."

Kalbim acı ile yanar. "O zaman neden..."

"Onun lanet organlarını yeniden düzenleyerek evreni yeniden düzenleyeceğim. Onun bağırsaklarını, gözbebeklerini ve tırnaklarını o kadar berbat bir hale getireceğim ki, onun kim olduğunu tespit etmek için bir suç mahalli araştırma ekibi ve tüm kanı temizlemek için bir düzine temizlikçi gerekecek. Bu Lucas, sana zarar veren başka biri var mı? Onlar da ölmüş sayılırlar."

Tiran

Vivienne kocaman gözleriyle bana bakıyor. Mükemmel küçük perim yatağında yatıyor. Tamamen çıplak. Tamamen benim. Onu ve dünyada en çok değer verdiği şeyi elinde tuttuğumu bilmek içimi sahiplenme heyecanı ile dolduruyor. Barlow'u elimde tuttuğum sürece onun beni asla terk etmeyeceği düşüncesi ile sikim kalınlaşmaya başlıyor. Tanrım, onu tekrar sikebilirim, ve onun sıkı, sıvı sıcaklığında son boşalmamdan bu yana sadece yirmi dakika geçti.

Güzel elleri omuzlarıma konuyor ve sıkıyor. "Çok uzun zaman önceydi. Geçmiş kazıp çıkarmak istemiyorum. Lütfen, bunu unutabilir miyiz?"

"Bu senin ne istediğinle ilgili değil. Bu senin neye ihtiyacın olduğu ile ilgili. Dört yıl önce bana ihtiyacın vardı ve ben bunun farkında değildim. Ama şimdi buradayım."

"Kim olduğumu hatırlıyor musun? Ben Owen Stone'un kızıyım. Sana çok borcumuz var."

"Bana borcun yok, melek. Borcu olan baban. Oğlunu ve kızını çatımın altında barındırırken, ona borç tahsildarlarını göndermeyeceğim. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bizden sonsuza kadar uzak duracaktır." Eğilip, meme uçlarından birini ağızma alıp emiyorum.

Vivienne nefesini tutar ve parmaklarını saçlarıma gömer. "Babam gitmeyecek

— Otururum ve parmağımı dudaklarına koyarak onu sustururum. "Güzel kız, soruma cevap ver soruyu cevapla. Sana olan her şeyi bilmem gerek."

Bana çaresiz bir bakış atar ve sonra yüzünü inleyerek ellerinin arasına gömer. "Sana her şeyi anlatmak istememden nefret ediyorum. O aptal günlüğü ve seninle ilgili tüm o hayallerimi suçluyorum."

"Bana karşı olan tüm beklentilerini yerine getirmeme izin vermelisin," derim, onu kucağıma alıp sırtımı başlığa dayayarak otururum. "O zamanlar seni tanıyaydım, senin için herkesi seve seve öldürürdüm."

Vivienne yanağıma dokunur, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar. "Beklentilerimin hepsinden daha çılgınsın."

Sessizce onu izleyerek bekliyorum.

Sonunda iç geçirip başını omzuma yaslar ve kederli bir sesle, "Sen kız kardeşinle buluştuğun akşam saatlerce o çeşmenin kenarında oturmamın bir nedeni vardı. Eve gitmek istemiyordum. Babam ve Samantha birkaç hafta önce olan bir şey yüzünden bana kızgındı. Her şey çok iyi gidiyordu. Neredeyse iyi bir yıl geçirmişt看." "

Kaşlarımı çattım. "Güzel bir yıl mı? Sanırım bir şeyi kaçıyorum, melek."

"Oh. On dört yaşına kadar annemle birlikte Los Angeles'ta yaşadım." Gözlerinde endişeli bir ifade var.

"Sanırım geri dönüp bana her şeyi baştan anlatman gerekiyor."

Vivienne beşiğindeki Barlow'a bakıyor. Hâlâ derin uykuda. "Çocukluğumdan mı?"

"Bana tam bir resim çizmek için ne kadar geriye gitmen gerekiyorsa."

"Tamam. Ama seni sıkıyorsam ya da çok uzun sürüyorsa söyle," diye ekledi şüpheyle.

Kollarımı ona doladım, yatağında çıplak vücudunun benimkine değmesinin hissini seviyordum. "Beni sıkmayacaksın. Ve hiçbir ayrıntıyı atlama."

Vivienne parmak uçlarıyla göğsümdeki dövmeleeri okşayarak yumuşak bir sesle konuşmaya başlar. İki bağımlı ebeveynin çocuğı olarak dünyaya geldiğini ve küçük yaşlardan itibaren bir hata olduğunu bildiğini anlatır. Babası hayatını düzene sokmuş ve onu terk etmiştir. Lanet olası *çocuğunu* geride bırakmıştır. Kendi babamın da bana ve kardeşlerime aşağı yukarı aynı şeyi yaptığını hatırlayınca kalbimde öfke yanıyor. Vivienne bana ihmal, karanlık, yalnızlık ve korkuyla dolu bir çocukluktan bahsediyor. Yemek varken pişirmeye çalışırken kendini yakmış. Yiyecek varken aç kaldığını. Kocaman, boş bir evde tek başına kaldığını. Kimsenin durumun ne kadar kötü olduğunu anlamaması için okulda çok aç kalmamaya ve çok ihmal edilmiş görünmemeye çalıştığını. Sonra annesinin cesedini bulmanın dehşetini ve bu dünyada birinin, hatta bir enkazın bile onu umursadığını umudunu kaybetmesini.

Sonra babası onu almaya geldi, sesinden anlaşıldığı kadarıyla isteksizce, ve Vivienne kaotik Los Angeles'tan sessiz, banliyö kasabası Henson'a taşındı. Özellikle sevildiğini söylemek zor, ama sadece umutsuzluğu bilen Vivienne gibi biri için yeni hayatı bir masal gibiydi.

Vivienne'i çenemin altına alıyorum, böylece öfkeli ifademi göremez ve dümdüz önüne bakabilir. Bunun nereye varacağını hissediyorum ve hiç hoşuma gitmiyor.

"Sorun çıkarmamaya çalıştım," diyor Vivienne. "Gerçekten denedim, ama sanırım çok hata yaptım çünkü babam bana karşı hep sinirleniyordu ve Samantha da çok sinirli görünüyordu. Bu onların suçu değil. Bebek sahibi olmak için uğraşıyorlardı ve hiçbir şey işe yaramıyordu."

Elbette onların suçu değildi. "Devam et."

"Babamın eve sürekli gelen bir arkadaşını tanıdım. O ve babam birlikte futbol izlerlerdi. Geceleri dışarı çıkarlardı."

Bu, bahsettiği Lucas olmalı.

"Tyrant, iyi misin? Kasların birdenbire taş gibi sertleşti."

Nefes alıyorum ama rahatlayamıyorum. "Beni merak etme. Dinliyorum."

"Bu adam bana karşı nazikti, sanırım. Birinin ilgisini görmek benim için yeni bir duygu idi. Her türlü ilgiye açtım ve sanırım o da bunu fark etmişti." Yüzünü kapattı ve inledi. "Ne kadar acınası, değil mi? *Birinin beni sevmesi için bu kadar çaresiz olmasaydım, bunların hiçbirisi olmazdı.*"

Onu, kaburgalarını ezmeden veya nefesini kesmeden, elimden geldiğince sıkı tutuyorum. "Bu Lucas mı?"

O başını sallar. "On beş yaşına bastıktan hemen sonra, bir gece gizlice bir partiye gitmek için evden kaçtım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım ve çok kötü bir gece geçirdim. Sonra arkadaşım beni eve bırakacak araç olmadan ortada bıraktı, ben de yürümek zorunda kaldım. Karanlıkta tek başıma kalmaktan çok korkuyordum. Çocukluğumu hatırlattı bana. Karanlık bir sokakta yürürken, bir araba yanıma yanaştı ve içinde Lucas vardı. O kadar rahatladım ki, hemen arabaya atladım ve ona her şeyi anlattım. İzin almadan dışarı çıkmıştım. Çok kötü vakit geçirmiştım. Şehrin yanlış tarafında mahsur kalmıştım. Bana eve bırakacağını ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi."

Yutkundu.

"Ama yapmadı. Bir alt geçide gitti ve orada park etti, sadece konuşmak istediğini söyledi. Ne zaman gidebiliriz diye sorsam, konuyu değiştiriyordu ve durum ürkütücü bir hal almaya başladı. Olanlara o kadar kafam karışmıştı ki konsantre olamıyordum, sonra bir baktım ki koltuğumu geriye itmiş ve üstüme çıkmaya çalışıyordu."

O anı gözümün önüne getirebiliyorum. On beş yaşındaki Vivienne, savunmasız ve korkmuş, bir adam ona elini uzatıyor ve onu bir et parçası gibi davranıyor. Mide bulandırıcı, öfkeli bir his içimi burkuyor.

“Gıysilerimi yırttığını hissedebiliyordum ve o kadar korkutucuydu ki donakaldım. Beynimin bir kısmı bana ölü numarası yapıp olanları kabullenmemi söylüyordu, ama diğer kısmı *çığlık atıyordu*. Aniden, saldırıya uğradığında gözlerine saldırman gerektiğini hatırladım. Bu yüzden parmaklarımı gözlerine soktum. O geri çekildi ve ben de kapıya uzanıp onu açacak ve dışarı çıkacak kadar yer kazandım. Ciğerlerim patlayacakmış gibi hissedene kadar koşmaya devam ettim.”

Elimi saçlarına sokup onu kendime doğru çekiyorum, zihnimde o korkmuş on beş yaşındaki kızı görüyorum. İki küçük kız kardeşim olduğu için, onlara en kötü şeylerin olacağını hayal ederek uyanık kaldığım geceler oldu. Erkeklerin kadınlara karşı acımasızlığını ilk elden gördüm. Ne korkunç bir hikaye, Lucas'ın amacına ulaşamamış olması da durumu daha iyi hale getirmiyor.

"Bunu babana anlattın mı?" diye soruyorum.

Vivienne başını sallar ve yüzündeki gözyaşlarını siler. "Onlar çok iyi arkadaşlardı, bu yüzden söylemek istemedim, ama Lucas bir hafta sonra futbol izlemek için eve geldi. Onu oturma odamda gördüğümde panikledim. Çok korkmuştum. Nefes alamıyordum ve Samantha neredeyse ambulans çağıracaktı. Lucas gittikten sonra, benden gerçeği zorla öğrendiler." Tereddüt ediyor ve elinin omzumda sıkıştığını hissediyorum. "Babam bana çok kızdı."

"Sana kızdı mı?" diye haykırdım. Kızım bir arkadaşımı görünce paniğe kapılsaydı, ben de çok kızardım, ama ona kızmazdım.

“Bana yanıldığımı ve Lucas'ın böyle bir şey yapmayacağını söyledi. Sonra evden kaçtığım için başımın belaya gireceğinden korktuğum için uydurduğumu sordu.”

Böyle saçma bir soru sormak için zihinsel jimnastik yapmak şaşırtıcı. Vivienne sorun çıkaran bir çocuk değil ve her şey için kendini suçluyor, kendi babasının bunu görebileceğini düşünürsünüz. "Lucas eve gelmeye devam etti mi?"

"Evet. Ve her geldiğinde..." Kaburgalarına dokundu.

Derin bir nefes alıyorum. Demek bu yüzden. Lucas'ı her gördüğünde, mutsuzluk ve korku onu kaplıyordu ve bunu dışa vurmak zorundaydı.

"Kendimi tutamadım. Aklımı başımda tutan tek şey buydu."

Elini tutup avucuna bir öpücük kondurdum. Annesi ile yaşadığı onca şeyden sonra, bir aile dostunun saldırısına uğraması ve travmasının yüzüne vurulması ona çok fazla acı vermişti. Elbette bunu bir şekilde dışa vurması gerekiyordu.

"En son ne zaman kendini kanattın?"

"Üniversiteye gitmek için evden ayrılmadan hemen önce. Kendi odam var ve Lucas'ın içeri giremeyeceğini bilsem de, yine de kesme kutum var. Ne olur ne olmaz diye," diye fısıldayarak itiraf ediyor.

Onu ve kardeşini o berbat eve geri göndermek, kanlı vicdanım için bile çok ağır bir düşünce. Uzun süre beşiğe bakıyorum, beynim saniyede yüz mil hızla çalışıyor.

"Kal."

Vivienne şaşkınlıkla bana bakar. "Ne?"

"Kal. Burada asla yalnız kalmayacaksın. Sen ve Barlow."

"Bunu yapamam."

"Neden? Beni istiyorsun. Seni bana aşık edebilirim. İhtiyacın olan her şey burada, yoksa senin için satın alırım."

Vivienne sanki kafamda iki tane kafam çıkmış gibi bana bakıyor. "Beni sana aşık mı edeceksin?"

Parmaklarımla boğazını okşayarak, yumuşak bir sesle mırıldanırım, "Evet, aşık olmanı sağlayacağım. Bundan zevk alacağına söz veriyorum."

"Seni bu kadar çok istememin sebebi, senden korkmam, ve bunun iyi bir sebebi var. Henson'daki herkesin sana ne dediğini biliyor musun?"

"Ne diyorlar?"

"Canavar."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdim. "Tabii. Ben bir canavarım. Ama senin kafanın içinde de canavarlar yaşıyor, Vivienne. Sana başına gelen her şeyin senin suçun olduğunu söylüyorlar. Eğer kalırsan, benim yüzümden bir daha sana bunu söylemeyecek kadar benden korkmalarını sağlayacağım."

Elleri pazılarımı sıktı. Gözlerinde büyük bir özlem vardı. "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Bir zamanlar benim de aynı canavarlar vardı, kardeşlerimde de öyle. Hepsini kovdum."

"Zorba," diye fısıldadı. "Bu imkansız."

Benim için imkansız değil. Terapistle ya da başka bir şeye gidebilir. Psikologla görüşmenin bir sakıncası yok. Önemli olan Vivienne'in benimle kalması

benimle kalması ve aile dediği o pisliklerden uzak durması.

Burnuna bir öpücük kondurup onu kucadıma alıyorum ve onunla birlikte çarşafın üzerine uzanıp üzerimize battaniyeyi örtüyorum. "Neyin mümkün olduğunu ben düşünürüm. Sen uyu."

"Ama..."

"Uyu."

Vivienne bir an beni izler ve sonra gözlerini kapatır. Yavaşça vücudu gevşer ve nefesi derinleşir. Kadınım kollarımda uykuya dalar ve kara kalbim garip bir şekilde dolmuş hisseder. Yarın, en iyi yaptığım şeyi yapacağım, yani her şeyi parçalara ayırıp yeniden bir araya getireceğim. Kardeşlerim küçükken ve annem bize bakamıyorken ailemle bunu yaptım. Henson'ı devraldığım da ve kurallarına uymayan her aşağılık pisliği kovduğumda bunu yaptım. Şimdi Vivienne için yapacağım. Kendim için de yapacağım. Hayatım, tıpkı onunki gibi parçalanmalı ve sıfırdan yeniden inşa edilmeli. İşimi bitirdiğimde, parçalarımız birbirine sıkıca oturacak. Onunki. Benimki. Barlow'un ki. Çünkü onu o yılanlara geri vermek istemiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve Vivienne göğsüme sıcak bir ağırlık olarak yaslanıyor. Uykum derin ve rüyasız.

Saatler sonra, yatak odasına giren güneş ışığıyla uyanıyorum. Gözlerimi açmadan Vivienne'e uzanıyorum. Yanımdaki yer boş. Şaşkınlıkla başımı kaldırıp etrafa bakınıyorum, ama o burada değil. Odam sessiz ve hareketsiz.

Panik içimi kaplar, yataktan atlarım ve beşiğı kaparım, ama boş olduğunu görürüm. Belki Vivienne banyoda ya da mutfakta Barlow'la birlikte dir. Banyoyu kontrol ederim, sonra pantolonumu giyip koridora koşarım ve bebek odası olarak kullandığım odayı kontrol ederim, ama o da boş tur. Bütün banyolar da öyle. Sorduğumda, çalışanlarımdan hiçbir i Vivienne'i bu sabah görmemiştir.

Pencerenin önünde durup, birkaç saat önce Vivienne'i hapsettiğim bahçeye bakıyorum. Vivienne'e dünyaları vaat etmiş tim, ama şimdi ortada yok. Gitmiş.

Vivienne

Şafak sökeli bir saat olmuştu ki, Barlow'u kucagımda evimin ön kapısına doğru yürüyordum. Güneş doğmadan Tyrant'ın evinden ayrılmıştım. Çıplak ayaklarım ağrıyor ve çamurluydu, içimde derin bir acı vardı. Bu acı, Tyrant'ın birkaç saat içinde üç kez beni becererek bekaretimi elinden aldıktan sonra hissedeceğim acıdan farklıydı.

Elimi kaldırıp ön kapıyı çalmak için boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Bana verdiği süre sınırının içindeydim. Barlow'u adil bir şekilde geri kazandım.

Kazandım, ama kendimi boş hissediyorum.

Koridordan ayak sesleri geliyor ve ön kapı açılıyor. Babam kan çanağı gözlerle orada duruyor ve bir an için yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. Sanki üniversitede olmadığım zamanlarda burada yaşadığımı unutmuş gibi.

Sonra bakışları Barlow'a düşer ve boğuk bir çığlık atar.

"O kim?" diye bağılıyor Samantha, bize yaklaşırken sesi tiz ve gergin. Gözleri ağlamaktan kızarmış ve dün gece Tyrant Barlow'u kaçırdığında giydiği kıyafetleri giyiyor.

Samantha, oğlunu kucagımda tuttuğumu görünce çığlık atar ve onu kollarımdan almak için ileri atılır. Barlow'u ileri geri sallarken ağlamaktadır. Babam, elini Samantha'nın omzuna koymuş, şok içinde oğluna bakmakta ve tekrar tekrar "O iyi mi? İyi misin, Barlow?" diye sormaktadır. Barlow, gürültü ve duygusal yoğunluktan dolayı çığlık atmaya başlar.

Kimse bana bakmıyor, ben de içeri girip kapıyı kapatıyorum ve davetsiz misafir gibi burada duruyorum.

Sonunda Samantha gözyaşları içinde bana bakıyor. "Mercer'dan onu nasıl geri aldın?"

Bu, korktuğum kısımdı, ama kendimi toparlayıp açıklamamı basit tutmaya karar verdim. "Dün gece eve geldim ve Tyrant Barlow'u aldığı anda koridorda saklanıyordum. Dışarı koştum ve arabasına bindim,

o da beni görmediği için evine gitti. Tyrant uyuyana kadar bekledim, sonra Barlow'u alıp kaçtım."

Babam ve Samantha şaşkınlıkla bana baktılar.

"Tyrant uyandığında muhtemelen çok kızacak, umarım parasını almışsındır," diyorum babama.

Babam korkuyla Samantha'ya bakar ve kalbim sıkışır. O bakışı tanıyorum. Parayı almamış. Hayatımın en çılgın gecesini boşuna mı geçirdim diye merak ediyorum ve Tyrant her an buraya girip Barlow'u geri alabilir.

Samantha bana kaşlarını çatarak gözlerini siler. "Vivienne, ne giyiyorsun? Bunlar erkek kıyafetleri mi?"

Kendime bakıyorum. Üzerimde büyük beden siyah bir tişört ve eşofman var. Bunları Tyrant'ın giyinme odasından çaldım. "Gölün içine düştüm, o yüzden Tyrant'tan kuru giysiler çaldım."

Bu, Barlow'u geri getirdiğim için bana teşekkür ettikleri kısım. Onların sonsuz minnettarlığına ihtiyacım yok, ama yaşadıklarım için küçük bir takdir bile olsa hoş olurdu. Babası yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturuyor ve oğluna hüzünlü bir gülümseme atıyor. Samantha ise, sanki az önce ona söylediklerimi anlamaya çalışır gibi, hâlâ bana kaşlarını çatmış bakıyor.

Bana teşekkür etmeyecekler ya da ailemiz için iyi bir şey yaptığımı söylemeyecekler.

Aptalca, hüzünlü bir yumru boğazıma geliyor.

"Duş almaya gidiyorum," diye fısıldıyorum ve onların yanından geçip merdivenlere doğru ilerliyorum.

Tam o anda kapı zili çalıyor. Üçümüz de aynı anda ön kapıya dönüyoruz ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Tyrant. O olmalı. Buzlu camdan kimsenin silüetini göremiyorum, ama o geriye ya da yana doğru çekilmiş ve biri kapıyı açar açmaz içeri dalecek. "Ne yapacaksın Owen?" Samantha korkmuş bir sesle fısıldıyor.

fısıldayarak sorar.

Babam öfkeli bir ifadeyle koridor masasına doğru yürür, çekmeceyi açar ve bir tabanca çıkarır.

Ağzım açık kalıyor. "Baba, yapamazsın..."

Parmağını dudaklarına koyup beni susturuyor.

Kalbim ağzımda, babamın silahı arkasında tutarak ön kapıya doğru ilerlemesini izliyorum. Tyrant'ı öldürecek, ya da daha büyük olasılıkla, Tyrant silahı görüp babamı öldürecek.

Babam ön kapının kolunu çevirip yavaşça açar ve ben kendimi tutamam. Tyrant'a uyarıda bulunmak için bağırırım. "Silahı var!"

Dışarıda kimse yok. Babam dönüp bana sert bir bakış attı. "Sen kimin tarafındasın?"

Ben, ön kapımın önünde kimsenin ölmemesi tarafındayım.

Samantha babamın arkasını işaret eder. "Owen, paspasın üzerinde bir şey var."

Aşağıya bakar ve büyük, boş bir zarf alır. İçinde bazı kağıtlar veya kartlar var gibi görünüyor ve zarf neredeyse bir santim kalınlığında olduğu için oldukça fazla sayfa olmalı. Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak babam içeri girer, kapıyı kapatır ve silahı çekmeceye geri koyar.

Sonra zarfı açar. Kaşlarını çatması aniden şaşkınlığa dönüşür ve gözleri kısılır. "Vivienne. Bunlar ne?" Sesi, sinirini kaybetmek üzereymiş gibi garip geliyor.

Yanına gidip fotoğraflara bakıyorum, Samantha da öyle. Anında nefesini tutuyor.

Parlak dikdörtgenlere bakarken, mideme yumruk yemiş gibi hissediyorum. Nefes alamıyorum. Fotoğraflar Tyrant'a ait.

Ben ve Tyrant.

Dün gece onun bahçesinde seks yaparken.

Düzinelerce fotoğraf var. *Düzinelerce*. Babam fotoğrafları tek tek incelemeye devam ediyor. Tüm fotoğraflarda Tyrant'ı öpüyorum. Bacaklarımı ona doluyorum. Yüzüne dokunuyorum. Zevkten inliyorum. Vahşi güzelliği, bana bakarken ya da penisinin içime girmesini izlerken hayranlığa dönüşüyor. Beni tutuş şekli bile acımasızca hayranlık dolu. Uyluklarımı ya da kalçalarımı sıkıca ve sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

Son birkaç fotoğraf en kötüsü. Tyrant beni kollarının arasına alıyor ve eve doğru taşıyor. Kollarım boynuna dolanmış. Başlarımız birbirine yakın ve bu fotoğraflar gördüğüm tüm düğün fotoğraflarından daha samimi ve duygusal. Birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve aşık gibi görünüyoruz.

"Bunu açıklayacak mısın?" diye soruyor babam dişlerini sıkarak, fotoğrafları bana doğru sallayarak.

"Ben..." Birdenbire kelimeleri bir araya getiremiyorum. Cildim bir anda yanıyor, sonra buz gibi oluyor. "Ben..."

"O da sana zorladı mı?" diye soruyor babam alaycı bir şekilde. "Yalan uydurmadan önce çabuk cevap ver, Vivienne."

"Ben yalancı değilim," diye fısıldıyorum, ama sesim çok suçlu geliyor.

"Gerçekten mi? Çünkü az önce Samantha'ya Barlow'u nasıl geri kazandığını açıklarken, Tyrant Mercer'a bacaklarını açtığını söylemedin."

Titrek bir nefes alıyorum. "Yapmam gerekeni yaptım. Asla istemedim..." Ama ben yalancı değilim ve "*asla istemedim*" diyemem, çünkü bu doğru değil. Tyrant'ı çok istedim. Hala istiyorum. Eğer onun istediğini yapsaydım, şu anda babamın yargısına maruz kalmak yerine, onun kollarında güvende ve sıcak olurum.

Kal. Benimle asla yalnız kalmayacaksın.

Tyrant'ın içten sözlerini kafamda duyuyorum ve onun kollarının beni sarmalamasını özlüyorum.

Babam sesini yükseltir ve bana doğru adım atar. "Bunu seninle bir daha yapmayacağım, Vivienne. Bu sefer kanıtım var, bana yalan söylemeye çalışma. Bu fotoğraflar Tyrant'ın seni seks yapmaya zorladığını göstermiyor. Burada zorlama falan yok. Tıpkı Lucas'a kendini attığın zamanki gibi. Kabul et."

Yüzüme bağıyor ve ben çekiniyorum ve boğazım düğümleniyor, cevap veremiyorum.

"Biliyordum." Fotoğrafları bana fırlatıyor ve fotoğraflar yere dağılıyor.

Tyrant'ın çıplak göğsüne ellerimi bastırmış, ona bakarken çekilmiş fotoğrafıma bakıyorum. Bekaretimi alan adamı hayranlıkla seyrediyorum. Bunu kim yapmış olabilir? Tyrant mı? Ne amaçla? Fotoğraflar biraz yukarıdan çekilmiş ve fotoğrafçı uzaktan yakınlaştırmak zorunda kalmış gibi grenli. Tyrant labirentinde CCTV kullanıyor. Odayı gördüm, ama bunlar güvenlik kamerasından çekilmiş fotoğraflar gibi görünmüyor. Sorumlu kim olursa olsun, amacı beni babam ve Samantha'nın önünde küçük düşürmekti. Tyrant, Barlow'la kaçtığım için bana çok kızgın olmalı, ama onun böyle bir şey yapacağına inanmıyorum. Bu, onun birini cezalandırma şekli gibi görünmüyor.

Kardeşimle kucaklaşmanın rahatlığına ihtiyacım var. Barlow'a uzanıyorum, ama Samantha onunla odanın diğer tarafına çekiliyor.

Göğsümde şiddetli bir kayıp acısı hissediyorum. "Neden Barlow'u kucağıma almama izin vermiyorsun? Ona zarar vermeyeceğim. Onu sana getirmek için her şeyi riske attım."

Samantha başını sallar ve benden uzaklaşır. "Seni burada istemiyorum Vivienne. Bir şey saklıyorsun."

Babam bana tiksinti dolu bir bakış atar. "Yurduna geri dön. Şu anda sana bakamıyoruz."

"Peki ne zaman geri gelebilirim?" Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak boğuk bir sesle soruyorum.

"Dün gece olanlar hakkında gerçeği söylemeye hazır olduğunda. Yalanlarından bıktık artık."

Tüm bu adaletsizlik midemi umutsuzlukla sıkıştırıyor. Dün gece bıraktığım yerden çantamı ve paltomu alıyorum. Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Sadece kardeşimi geri istiyordum, ama sonra her şey kontrolden çıktı.

Babam ve Samantha, evden çıkıp soğuk sabah havasına adım attığımda bana veda etmiyorlar.

Sokağın ortasına gelmişim ki biri beni yakaladı, iri vücuduyla beni bir arabaya itti ve kulağıma "Yakaladım seni, küçük hırsız" diye homurdandı.

Tyrant

Vivienne'in tatlı kokusu, onu arabama doğru ittiğimde etrafımızı sarıyor. Rahatlama hissi içimi kaplıyor. O, olması gereken yere, kollarıma geri döndü. Lanet olası rehinemi çaldı, ama şu anda buna kızgın bile olamıyorum.

Onu bana doğru çeviriyorum ve yüzünde gözyaşları akıyor. Vivienne kollarıyla bana sarılıyor ve göğsüme yaslanarak hıçkırıyor. Ağlıyor mu?

"Ne oluyor..." Arabamın arka kapısını açıp onu içeri kaldırıyorum, arkasından ben de giriyorum ve kapıyı kapatıyorum. Liam ön koltukta ve arabayı sürerek caddeden uzaklaşıyor.

Vivienne'in yüzünü ellerimle tutarak soruyorum, "Ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

O kadar çok ağlıyor ki, kelimeleri zar zor çıkarabiliyor. "Babam ve Samantha bana gitmemi söylediler. Barlow'u onlara geri getirdim ve... ve..."

Yanaklarındaki gözyaşlarını silerim. Stone ve lanet karısı. Bütün gece bu kızın orgazm olmasını, gülümsemesini ve bana içini dökmesini sağladım, ama o pislikler onu birkaç dakika içinde yine ağlayan bir enkaza dönüştürdüler. Stone'un nefes borusunu ayağımın altında ezip hayatını sonlandırdığımı canlı bir şekilde hayal ediyorum.

"Dün gece labirentinde seks yaparken fotoğraflarımız çekildi. Fotoğrafları evime teslim ettiler. Kim böyle bir şey yapar ki?" "Bizim fotoğraflarımız mı? Nasıl? Neredeler?"

"Onları orada bıraktım. Nasıl çekildiklerini bilmiyorum. Yalnız olduğumuzu sandığımızda başkalarının bizi görmesi yeterince aşağılayıcıydı. Seni istemediğimi söylemedim, ama sonra babam bana zorlandığımı tekrar iddia etmememi söyledi."

Ölümcül, buz gibi bir his beni sardı.

Zorlandığını numara yap. Stone, Barlow'u geri almak için kendini yarı öldürdüğünde bunu yüzüne mi vurdu? Vivienne'e Barlow'u geri aldığı için teşekkür bile etmediklerine bahse girerim. Fotoğrafları benim çektiğimi sormuyor, bu yüzden benim

asla o kadar küçük düşürmeyeceğimi anlıyor olmalı. En azından şu anda. Günlüğünü çalmak ve ona yüksek sesle okumak oldukça küçük düşürücü bir hareketti, ama onun hikayesini bilseydim bunu asla yapmazdım. Vücudundaki o izleri görmek her şeyi değiştirdi.

Yeni gözyaşları yanaklarından akıyor ve yüzü buruşuyor. "Samantha Barlow'u kucağıma almama izin vermedi. Onu bir daha görmeme izin vermeyeceklerine dair içimde kötü bir his var." Vivienne ciddi ciddi ağlamaya başlıyor.

O ikisinden intikamımı alacağım ve bu, onların hayal edebileceğinden çok daha kanlı ve acımasız olacak. Vivienne'in omuzlarını ellerimle kavrar ve bana bakmasını sağlarım. "Bunu senin için düzeltmemi iste."

Vivienne yanaklarından yaşları siler. "Bunu düzeltemezsin. Kimse düzeltemez. Tek yapabileceğim şey, gelecek hafta geri gelip, babam ve Samantha'nın sakinleşip Barlow'u tekrar kucağıma almama izin vermelerini ummak."

Yanılıyor. Bunu bir saniyede düzeltebilirim. Gözlerimi anlamlı bir şekilde kısıyorum. Hadi ama, melek. Ne teklif ettiğimi anlayabilirsin. Benim nasıl bir adam olduğumu çok iyi biliyorsun.

"Diyelim ki, *Tyrant Mercer* kalbimin arzusunu yerine getirsin."

Kalbinin arzusu kardeşi.

Bir yuva.

Benim sonsuz sevgim ve sadakatim.

Vivienne, ne teklif ettiğimi anlayamayan ya da anlamak istemeyen, şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor. Şu anda onların ölümünü düşünmek onun için çok mu zor? Önemli değil. Ben onun kalbini tamamen kazandığımda ve onlar onun onlara olan sevgisini tamamen yok ettiğinde, o da yakında fikrini değiştirecektir.

"Üzgünüm, Tyrant. Senden hiçbir şey isteyemem. Dün gece on beş yaşındaki bir kızın hayallerini gerçekleştirdin, ama sen ve ben... Birbiri ardına tehlikeli kararlar almaya devam edemem. Her şey etrafımda parçalanmaya devam edemez, yoksa ben de parçalanırım."

"Vivienne, sen yanlış bir şey yapmadın. Bunların hiçbiri senin suçun değil." "O zaman neden bu şeyler bana sürekli oluyor?" diye sordu kırık bir sesle.

"Lütfen beni bırak. Eve gitmek istiyorum."

Alarm zili çalmaya başlar. Vivienne şu anda çok acı çekiyor ve kesmek için yurduna dönmek istiyor. Kanlar içindeki cesedimin üzerinde, elinde bıçakla odasında tek başına oturup, kendini keserken ağlayacak.

Onu arabanın kapısına doğru itiyorum, başını geriye doğru eğip gözlerime bakmak zorunda kalacak şekilde üzerine eğiliyorum. "Senin

bilmelisin, Vivienne. Bir şeyi istediğimde pes etmem. Dünyayı kırılana kadar eğip büküp istediğim gibi yeniden düzenlerim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyor. "Beni zorlayamazsın."

Evet, zorlayabilirim, ama onu benimle gelmeye zorlarsam, kötü adam ben olurum ve Barlow'u bir daha görmemesinin sebebi de ben olurum. Vivienne, o insanları asla mutlu edemeyeceğini kendisi anlamalı, o zaman tamamen benim olacak.

Parmağımı çenesinin altına koyuyorum. "Benimle hiçbir yere gitmek zorunda değilsin. Sen zaten benimsin."

Vivienne'in gözleri büyüdü. "Ne?"

"Eve gidebilirsin, ama sen benim malımsın. Senin her santimini ben sahipleniyorum.

Kimse benim olanı incitemez, sen bile. Bu konuda çok ciddiym. Bekle, beni bırakacak mısın, bırakmayacak mısın?

Karanlık bir kahkaha attım. "Seni bırakmak mı? Henson'da, her şeyin ve herkesin bana ait olduğu yerde mi? Arabadan, sokak köşesinden, otobüs durağından seni izleyen herkesin benim için çalıştığı yerde mi? Angel, bundan sonra benimle bağlantılı birinden on adımdan fazla uzaklaşamayacaksın."

O uyurken ensesine enjekte ettiğim takip cihazı sayesinde, her zaman nerede olduğunu bileceğim. Tanrım, bunu yapmak ve derisinin altındaki küçük şişliği görmek beni çok tahrik etti. O anda onu tekrar sikmek zorunda kaldım ve yaptım da. O uyanmadan önce kendimi onun içine sonuna kadar ittim. Şimdi, o takip cihazı sayesinde, her zaman onun içindeyim ve ona bir saniyede ulaşabilirim.

Ancak ona bunu söylemeyeceğim. Vivienne, onun orada olduğunu bilseydi bıçağıyla aptalca bir şey yapardı.

"Henson'dan ayrılmayı aklından bile geçirme. Seni her an, her yerde bulabilirim ve bulacağım. Kaçarsan, seni buraya geri getirip cezalandıracağım. Henson'dan ayrılmayacaksın. Bu senin ilk kuralın."

Kaşları birden yükseldi. "Kurallarım mı var?"

Aptalca sorulara cevap vermeyeceğim. Tabii ki kuralları var.

"Derslere gidersin. Kardeşini ziyaret edersin. Acı çekiyorsan beni ararsın. Konuşmak istersen beni ararsın. Seni sikmemi istersen beni ararsın. Telefonunun kilidini aç ve bana ver." Elimi uzatıp bekliyorum.

"Konuşmaya ya da sevişmeye ihtiyacımız olmayacak, teşekkürler," diyor başını sallayarak.

"Telefonunun kilidini aç ve bana ver, yoksa evine gidip Barlow'u çalacağım ve her şeyi baştan yapacağız."

"Babamın silahı var."

Yavaşça güldüm. "Benim de var ve ben benimkini kullanmayı biliyorum. O biliyor mu?"

Bir an düşünür, iç çeker, sonra telefonunu çıkarır, şifreyi girer ve bana uzatır. Kendi telefonumu ararım, bir kez çalmasına izin veririm, sonra kapatıp ona geri veririm.

"Son olarak, en önemli kural." Omuzlarını ellerimle tutup ona yaklaşıyorum. "Sadece benim için kanaman izin var, melek. Acı çekmek, çılgılık atmak ve ıstırap çekmek mi istiyorsun?" Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. "Seni acı çekmeye zorlayacağım."

Vivienne, sanki az önce söylediğim şey hayatında duyduğu en çekici şeymiş gibi, yarı kapalı gözlerle beni izliyor. Uzun bir süre ağzıma bakıyor, sonra trans halinden çıkmış gibi görünüyor ve kendini sarsıyor. Bütün bu süre boyunca araba süren ve bizi dinlemiyormuş gibi davranan Liam'a sesleniyor. "Beni Henson Üniversitesi'ndeki yurtlara götürür müsün lütfen?"

Liam dikiz aynasından gözlerime bakar ve ben başımı sallarım.

"Elbette, Bayan Stone. Beş dakikaya orada oluruz," diyor Liam, direksiyonu yumuşak bir hareketle çevirerek.

Yurtların önüne geldiğimizde Vivienne kapıya doğru dönerek inmek ister. Onu kendime doğru çekerim.

"Gitmeden önce bir şey daha. Bana Lucas'ın soyadını söyle."

Başını sallar. "Lütfen geçmişî geçmişte bırak."

Onun boğazını yakalarım, nazik davranmam ve yüzüne öfkeyle bakarım. "Sana lanet olası soyadını söyle dedim."

Parmaklarımın arasında kıvranıyor. "Endişelenecek başka şeyler yok mu? Babam ve borcu ne olacak?"

"Sana az önce söylediğim her şey ne olacak? Sen benimsin ve bu da benim dediklerimi yapman gerektiği anlamına gelir, aksi takdirde seni çok pişman ederim."

Vivienne elimle boğazını sıkarken zorlukla yutkunur. "Lucas Jones. Nerede yaşadığını bilmiyorum."

Lucas Jones. Sonunda. Nerede yaşadığını bilmemesi önemli değil. Hala hayatta ise, şehirden ayrılmış olsa bile onu bulacağım. Vivienne'in boğazını tutmaya devam ediyorum ve ağzımı onun ağzına eğiyorum. Aferin sana. Bu pisliğin icabına bakacağım ve Vivienne ailesinin acınası birer boşluk olduğunu anlayıp onları kalbinden çıkaracak.

Aramızdaki her şeyin bittiğini düşünüyorsa, çok yanılıyor. Vivienne Stone benimdir, şimdi ve sonsuza kadar.

Öpüşmeyi bırakıp öfkeyle, "Sen zaten benimsin. Bunu sakın unutma ve kurallarımı çiğneme," diyorum.

"Yoksa ne olur?" diye sordu, nefes nefese gözlerime bakarak. "Öğrenmemeye çalış, melek."

Vivienne

Tyrant'ın labirentindeki maceramdan bu yana üç hafta geçti ve hayatım sakin.

Ürkütücü bir sükunet.

Hiç yalnız hissetmiyorum. Bu paranoya mı, yoksa Tyrant, birinin beni her zaman izleyeceğini söylerken doğru mu söylüyordu? Market alışverişi yaparken insanlar bana bakıyor. Karanlık sokaklarda ayak sesleri beni takip ediyor. Kütüphanenin boş bodrumunda bir makaleye konsantre olmaya çalışırken bile, ensemde birinin bakışlarını hissediyorum.

Geçen Pazar, Tyrant Barlow'u kaçırp ben de onu geri götürdüğümünden beri ilk kez eve döndüm. Samantha beni kapıda görünce şaşırmış görünmüyordu, ama beni gördüğüne de memnun olmamıştı.

"Lütfen, Barlow'u görmeme izin ver," diye yalvardım. "Kardeşim için her şeyi yapacağımı biliyorsun."

Yüzündeki ifade yumuşadı ve pes etti. "Peki. Ama fazla kalma."

Barlow'u kollarımda tutarak oturma odasının penceresinin önüne geçtim, onu nazikçe sallayarak yumuşak sözler fısıldadım. Babam odaya girip arkamda durdu. Barlow'a odaklandım ve

kimsenin orada olmadığını taklit ettim.

"Utanman yok." Sesi tiksinti doluydu. Cevap vermemi beklemeden evden çıktı ve kapıyı arkasında çarptı. Ona kızamıyordum bile. Beni evden kovup bir daha dönmememi söylemediği için acınacak bir şekilde minnettardım.

Yurt odama döndüğümde, babamın ve Samantha'nın düşmanlığı yüzünden kalbim o kadar acıyordu ki, kesme kutumu çıkardım. Yere oturdum, içinde bıçak, antiseptik ve yara bandı bulunan kutuyu sıkıca tutarak. Sıkıca tutuyordum. Onu kullanmayı çok istiyordum.

Tyrant'ın varlığını her yerde hissediyordum ve kendimi kestiğimi öğrenirse korkunç bir şey yapacağı tehdidinin boş bir tehdit olmadığını biliyordum. Telefon numarası bende vardı ve istersem onu arayabilirdim, ama bu da tehlikeli geliyordu. Kalbim acıyarak kutuyu gözden uzak bir yere koydum ve onun yerine çizim defterimi çıkardım.

Saatlerce takıntılı bir şekilde çizim yaptım. Bitkiler. Heykeller. Labirentler. Tyrant, Barlow'u alıp evinden gizlice çıkmadan hemen önce gördüğüm gibi, yatağında uyuyordu. Çizim yapmak beni sakinleştirdi, sonunda yerde bayıldım ve on saat boyunca uyudum.

Şimdi, bu deneme hiçbir yere varamıyor. Bir dergi makalesine bakmam gerekiyor, masamdan kalkıp kitaplıkların arasından geçiyorum. Cuma gecesi ve tozlu kitaplar ve eski mikrofiş gazete koleksiyonuyla dolu bodrum katı tamamen boş.

En azından öyle sanıyorum.

The Journal of Italian Renaissance Studies'e uzanırken, büyük, dövmele bir el bileğimi yakaladı. Bir an şoktan donakaldım, boynumun arkasında sıcak bir nefes hissettim. Sonra Tyrant beni döndürdü ve kitap raflarına doğru itti.

Dövmeli güzelliğiyle üzerimde duruyor, siyah giysiler içinde, o güzel dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Kadifemsi sesi duyularımı sarar. "Seni özledim, melek. Sen beni özledin mi?"

Dudakları benimkine değdiğinde kirpiklerim titredi. Onun görüntüsü beni hipnotize etti. Kokusu. Dokunuşu. Elbisemin eteğini tutup yukarı çekmeye başladı.

Ellerini tutup aşağı doğru itmeye çalışıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Kurallarına uyup uymadığını bilmem gerekiyor."

Kütüphanede, vücudumda yeni kesikler olup olmadığını kendi gözleriyle görmek için bana bakmak istiyor. Çaresizce etrafa bakıyorum. Biri girebilir. "Lütfen bana bakma. Zalim, yapma."

Gözlerini kısıyor. "Benden ne saklıyorsun, Vivienne? Kurallarımı sana söyledim. Onları çiğnememiş olsan iyi olur."

"Kendime zarar vermedim, yemin ederim. Biri görebilir."

"Burada kimse yok. Kimsenin kızımı görmesine izin vermem." Yavaşça elbisesini yukarı çekip kaburgalarını okşuyor. Karnımı. Eski yara izlerimi. Arzu dolu bir mırıldanmayla boğazıma bir öpücük konduruyor. "Aferin kızım. Çok uzun zaman oldu. Seni sikmem lazım, melek."

Kolunu tutuyorum, gözlerim büyülüyor. "Kütüphanedeyiz."

"Kütüphaneleri çok seviyorum." Göğüslerimi sıkıyor, sonra eli doğrudan iç çamaşırlarıma dalıyor ve parmakları yarıma girerken inliyor. "Benim için her zaman çok ıslaksın. Bu amcığı hayal ediyordum."

Tyrant, kirpiklerim titreyene ve dizlerim bükülene kadar klitorisimi okşadı, ama beni yakaladı, kendine doğru çekti ve parmağını içime soktu.

Kollarında inliyorum. Tyrant'ın içimi doldurmasından daha iyi bir his yok.

"Sen çok..." Aşağıya bakar ve sonra keskin bir nefes alır, göz bebekleri aniden büyür ve dudaklarında bir gülümseme belirir. "Oh, melek. Ne lezzetli bir sürpriz."

"Sürpriz ne?"

Elini iç çamaşırdan çıkarır ve orta parmağı üçüncü eklemine kadar kanla parlamaktadır. Bu manzara beni dehşete düşürür. Adet dönemim başlamış olmalı. Kesiklerden akan kan bir şey, ama adet kanı? Onu göremez, dokunamaz.

Nefesimi tutarak uzaklaşmaya çalıştım, utanç bedenimi kapladı. "Tuvalete gideceğim. Özür dilerim. Bilmiyordum."

Tyrant beni demir gibi kucaklamasından bırakmıyor ve şimdi şeytani bir şekilde sırtıyor. "Tuvalete mi gideceksin? Güzel, kanayan amını benden uzaklaştırmak mı istiyorsun? Bu kanı sikimin her yerine bulaştırmadan seni hiçbir yere bırakmıyorum."

Ciddi olamaz.

Tyrant dudaklarını benim dudaklarımın üzerine sürter ve baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldar, "Benim için kanıyorsun, melek. Seni sertçe sikmem ve ikimizi de senin kanınla kirletmem lazım."

Yanaklarım kızarıyor ve arzusu içimi kavuruyor. "Bunu yapamayız. Burada olmaz."

"Evet, burada."

O beni halının üzerine yatırıp iç çamaşırdan bacaklarımdan aşağı indirirken dizlerim titriyor. Ellerim gömleğini sıkıca kavırıyor. Kaçmam gerek, ama bu adamdan vazgeçemiyorum. "Lütfen yapma. Bu işkence gibi."

"Ah, melek," diye mırıldanıyor, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. "Senin güzel kanını seviyorum. Seni burada becereceğim ve belki ağlayacaksın, kızaracaksın, benden nefret edeceksin, ama yine de seni boşaltacağım." Tyrant beni ters çevirip ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktürüyor ve sonra parmaklarıyla beni açıyor. "Sana bakayım."

O benim kıvrımlarımı ve içimden sızıp uyluklarımdan damlayan kanı incelerken, dizlerim titriyor ve yüzümü kollarımın arasına gömüyorum. Ne halim var acaba? Tyrant bu adet kanını tahrik edici bulamaz herhalde.

"Son seferden sonra hamile olup olmadığını merak etmişim. Ne kadar ilginç olurdu." Tyrant bu fikirden etkilenmiş gibi görünüyor.

Ben de hamile olup olmadığımı merak ettim, bu yüzden ertesi gün kendime geldiğimde Plan B'yi kullandım.

"Siktir, bu çok güzel," diye mırıldanıyor, ıslaklığımı okşayarak.

"Prezervatifin var mı?" diye inliyorum, başımı kaldırıyorum, o içime iki kalın parmağını sokarken başımı geriye atıyorum. Onun adını inlemekten kendimi alamıyorum. "Tyrant. Tyrant, *lütfe*."

"Prezervatif takarak mı sevişelim? Benim meleğim sadece çıplak sever. Kanadığın zaman tadı güzel olur eminim."

Nefesim kesilir ve gözlerim açılır. Ondan uzaklaşmaya çalışırım ama o kalçalarımı sıkıca tutar ve parmaklarıyla beni daha sert sikerek. "Tyrant. *Yapamazsın*."

"Böyle bağırmaya devam et. Herkes koşarak gelsin de seni bu halde iyice görebilsinler."

Ağzımı aceleyle kapattım.

Tyrant parmaklarını içimden çıkarır ve bir an sonra onların yerini sıcak, kaygan dili alır. Cinsel organımı, klitorisimi yalar ve hatta dilini içime sokar. Gözlerimi sıkıca kapatır ve hem dehşete kapılmış hem de tahrik olmuş bir şekilde inlerim.

"Oh, evet, lanet olsun," diye nefes alır ve tekrar beni yalar.

Arkamı bakıyorum. Alt dudağında kan var ve onu ağzına çekip yutuyor, sanki ben lezzetli bir şeymişim gibi.

"Sen delisin," diye inlerim.

"Ve sen o kadar sert sikileceksin ki beni bir hafta boyunca hissedeceksin." Kalçamı sıkıca tutuyor ve kemerinin ve sonra fermuarının sesini duyuyorum. Endişe verici derecede kalın bir şey - hep bu kadar *kalın* mıydı? - sıkı kanalımı itiyor ve sonra sertçe içime giriyor. Çığlık atıyorum ve ellerimi kitap yığınlarına dayıyorum.

Tyrant içinden küfrederek tekrar tekrar derinlemesine giriyor. Duygularını kadar, seksimizin görüntüsünden de zevk alıyor gibi görünüyor çünkü parmaklarını penisinde çevirdiğini hissedebiliyorum. "Evet, Vivienne. Seni kan kırmızısı küçük cadaloz. Üzerime adet kanın bulaşıyor."

Onun müstehcen sözleri içimdeki kasları zevkle titretir.

Bir an sonra, beni ciddi ciddi sikmeye başlar ve ben çığlıklarımı yutmak zorunda kalırım. Orası o kadar hassas ve yumuşak ki, her itişinde sanki vücudumu delip geçiyormuş gibi hissediyorum.

"Oh, şuna bak," diyor Tyrant zevkle, içimden çıkarken. Kendine konuşuyor sanıyorum, ta ki saçımı tutup beni yarıya doğru ona çevirene kadar. "Bak dedim."

Omzumun üzerinden, sertleşmiş penisi benim kanımla kaplı. Kanla parılıyor. Penisinin tamamı parlak kırmızı.

"Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü?" diye soruyor. Gözlerime baktığında, "Ne küçük sürtük" diye ekliyor ve bir kez daha içime giriyor. Bağırıyorum ve rafa tutunuyorum, ama bu dizlerimin halıya sürtünerek yanmasını engellemiyor. "Bunu bilerek utanç verici hale getiriyorsun."

Tyrant kötü bir kakhaha attı. "Yatağında olabilirdik. Bunun yerine, üniversite kütüphanesinde dizlerin halıda yanıyor ve uyluklarından kan akıyor. Yatağında kalan ve tüm kurallarına uyan iyi kızlar, Tyrant'ın iyi tarafını görürler. Kaçan kötü kızlar ise Tyrant'ın kötü tarafını görürler. Beni zorlamaya devam et, melek, çünkü sana kötü davranmayı çok seviyorum."

Kötü Tyrant beni o kadar sert ve derinden sikiyor ki acıtıyor, ama yine de kitaplığa yaslanıyorum ki bana vurmaya devam edebilsin. Acı cennetsel bir his veriyor. Onu çok arzuluyorum.

"Bana sırtını kıvrımana bak. Sen de kötü Tyrant'ı seviyorsun, değil mi?"

"Ben... ah... ihtiyacım var..." İnemelerim arasında bu kelimeleri çıkarmayı başarıyorum. Onu bir hafta boyunca hissedeceğim tehdidi boş bir tehdit değildi. Acı geçtikten sonra bile, kütüphanede becerildiğim her acı verici dakikayı hatırlayacağım. "Tanrım, Tyrant, lütfen durma," diye tekrar tekrar inliyorum. "Lütfen, Tyrant, lütfen."

Ben doruğa ulaşırken, o inleyerek yapışkan, kanlı parmaklarıyla kalçalarımı kavrar. "Amin beni seviyor," der, kendi orgazmıyla inleyerek. İçime birkaç kez daha girip çıkar, sonra yavaşça içimden çıkar.

Oturmaya çalışıyorum ama o beni tekrar aşağı itiyor. "Acele etme. Bunu görmek istiyorum."

Başparmaklarını içime sokup beni açana kadar ne demek istediğini anlamıyorum. Bir an hiçbir şey olmuyor, sonra sıcak bir sıvı içimden fışkırıyor ve uyluklarımdan aşağı akıyor.

"Oh, evet, harika. Kanın ve benim spermim, güzel vücudundan aşağı akıyor. Ne kadar iyi sikilmiş, yapışkan bir haldesin," diyor takdirle mırıldanarak, sonra kıcımla tokatlayarak beni sıçratıyor.

Utanç ve tahrik yüzünden yanaklarım o kadar sıcak ki, yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyorum. Beni yerde,

kan ve spermle kaplı bir şekilde bırakacak mı diye merak ediyorum.

Tyrant sonunda oturmamı izin veriyor ve ben dizlerimin üzerine kalkıyorum, vücudum zevk ve dehşetle titriyor. Bu delilikti. Onun sikinin ucunda hem cennete hem de cehenneme gönderildikten sonra, zihinsel olarak kendi bedenime geri dönebileceğimi sanmıyorum.

Sürpriz bir şekilde, ayağa kalkmama yardım ediyor, siyah trençkotunu çıkarıyor ve bana sarıyor. "Burada bir banyo var. Hadi."

İkimizin de sığabileceği engelli tuvaleti var, beni içeri itip kapıyı arkamızdan kapatıyor. Kağıt havluya uzanıyorum ama o bileğimi tutuyor.

"Ben yaparım."

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Önce bana sürtük diyorsun, şimdi de beni temizlemek mi istiyorsun?"

"Herhangi bir sürtük değil. *Benim* küçük sürtüğüm." Tyrant trençkotumu çıkarıp lavaboya vurur. "Ellerini buraya koy, dağınık kız."

Ellerimi lavaboya koyarım. Eli kıcıma kayınca, ona karşı koyamayıp kıcımı ona doğru çıkarırım.

O elbisemi belime kadar çekince aynada birbirimizin gözlerine bakıyoruz ve haftalardır çok özlediğim adamın görüntüsünü içime çekiyorum. Nemli kağıt havlularla iç uyluklarımdaki tüm kan lekelerini siliyor. Dikkatli davranıyor, yavaş ve metodik bir şekilde çalışıyor ve bir düzine veya daha fazla kağıt havlu kullanıyor. Her dokunuşu garip bir şekilde sevgi dolu.

Kirpiklerimin arasından onun güzel yüzünü izlerken, kalbimde garip bir sızı hissediyorum. "Beni eziyet etmek için geldiğini sanıyordum."

Tyrant boğazıma bir öpücük kondurur. "Beni hatırlaman için sana tatlı bir şey bırakmalıyım. *Sevgili Günlük, Tyrant acımasız ve kötü, peki neden onu bu kadar çok seviyorum?*"

"Artık günlük tutmuyorum."

Tyrant sırtarak buruşuk bir kağıt havluyu çöpe atıyor ve ben nedenini anlıyorum. Onu sevmediğimi söylemedim ki.

"Kafanda yazıyorsun. *Sevgili Günlük, Tyrant benim amımı mahvettikten sonra temizlemeyi seviyor.* Bir dakika burada bekle."

O yokken aynada kendime bakıyorum. Uyluklarımı birbirine sıkıştırdığımda, bana bıraktığı morlukların acısını hissedebiliyorum. Alt dudağımı ısırp aynadaki yansıma gülümsüyorum. Güzel.

Tyrant, antamdan almış olduğu tamponla geri geliyor. Ona uzanıyorum ama o tamponu benden uzak tutuyor. "Ben yaparım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Gerçekten mi? Nasıl yapılacağını biliyor musun?"

Tamponu ambalajından çıkarıyor. "Kız kardeşlerim var. Banyoda sıkıldığında ve nasıl çalıştıklarını merak ettiğimde bunlarla oynamadığımı mı sanıyorsun? Aslında bunu daha önce hiç yapmadım, ama nasıl yapıldığını anlayabilirim."

Bir eliyle kıkımı sıkıp cinsel organımı açarken, gözlerime bakarak aplikatörü içime itti ve beni nefes nefese bıraktı. "Mm. Bu şeyler, az önce siktiğin güzel kıza taktığında çok daha eğlenceli oluyor. *Teşekkürler, Tyrant,*" dedi ve aplikatörü çıkarıp parmağıyla tamponu daha derine itti.

"Teşekkür ederim, Tyrant," diye fısıldadım, mavi gözlerine bakarak.

Beni döndürüp sertçe öper, dudaklarımı ayırıp dilini ağzıma sokar ve ben onun öpücüğüne teslim olurum.

"Hazır mısın, *'Seni seviyorum, Tyrant, lütfen beni eve götür'* demek için?"

Bir an için kendimi bu hayale kaptırırım. Tyrant'ın kızı olmak. Onun gece gündüz bana hayran olmasına izin vermek. Onunla yaşamak. Onu sevmek.

Ama Tyrant'la eve gidersem Barlow'u bir daha asla göremeyeceğim.

"Babam ve Samantha, Barlow'u tekrar görmeme izin verdiler," diyorum yavaşça ve Tyrant'ın sert bir şey söylemesini veya bana bağırmasını bekleyerek yüzümü buruşturuyorum.

Beni bir an izler, iç çeker, sonra elini saçlarıma sokar ve enseme okşar. Sonra alnımı öper. "Biliyorum. Küçük kardeşin senin için önemli."

"O benim her şeyim."

Tyrant, enseme yavaş, hipnotik dairesel hareketlerle okşamaya devam eder, sonra son bir kez öper ve yine trenkotunu giymeme yardım eder. "Bunu eve giderken giy. Elbisende kan var."

"Teşekkür ederim," diyorum, ona bakarak, ona çok farklı bir cevap vermem gerekip gerekmediğini merak ediyorum. "Barlow'u seçtiğim için kızgın mısın?"

"Öyle düşünürsün, değil mi?" Ben bunun ne anlama geldiğini hala anlamaya çalışırken, o beni öper.

Kaybettiğini düşünmüyor gibi görünüyor.

Alt dudağıma dişlerini geçirip dilini gezdiriyor. Geri çekildiğinde gözleri kötülükle parıldıyor. "Bunu unutma. Sen Tyrant'ın kızıydın. Benim kurallarına uy, yoksa seni cezalandırırım."

BÖLÜM III

ŞİMDİ

Tyrant

Sağ elimde av tüfeği sallayarak, labirentimde kapana kısılmış üç silahsız kurbanıma bakıyorum.

Owen Stone. Samantha Stone. Vivienne Stone.

Karı koca yan yana duruyorlar, kadın titriyor ve ağlıyor, adam ise bana korku ve meydan okuma karışımı bir bakışla bakıyor. Peki ya Stone'un güzel kızı?

Vivienne babası ve üvey annesinden uzakta duruyor, yüzü solgun bir maske gibi ve tırnakları avuç içlerine batmış. Ne benimle konuşuyor ne de bana bakıyor.

Bu kız için aylarca bekledim. *Aylarca*. Peki ne için? Ailesiyle olan son bağları da kopunca bana koşmak yerine benden kaçtı. Onları öldürmememi engelleyen tek şeyin, o bağların kopmasını beklemek olduğunu anlamadı mı?

Cebimden birkaç mermi çıkarıp tüfeğe dolduruyorum, acele etmeden, her merminin onlar için olduğunu bilmelerini sağlıyorum. Bayan Stone daha da şiddetli ağlamaya başlıyor ve yüzümde yayılan gülümsemeye engel olamıyorum.

"Yine buradayız, Vivienne. Benim labirentimde, sen hayatın tehlikedeyken Barlow benim yatak odamda güvende ve sağ salım. Yatak odamı hatırlıyorsun, değil mi?" Mermiyi uğursuz bir sesle yuvaya yerleştirip tüfeği omzuma dayadım. "Geçen sefer sana ne harika bir şans vermiştim, ama sen onu boşa harcadın."

Vivienne gözlerini kaçırıyor, ama ağlamıyor gibi görünüyor. Sessizce öfkeli görünüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim, Tyrant?"

"Sor bakalım, meleğim," diye cevap veriyorum, ona takma adıyla alay ederek.

"Evime grafiti yapan sendin. Babama ve Samantha'ya bizim fotoğraflarımızı gönderen sendin. Doğru mu?"

Onu kısık gözlerle izliyorum. "Beni canavarın mı yapmak istiyorsun?"

"Seni hiçbir şeye dönüştürmem gerekmiyor. Bir süreliğine, ben..." Yüzü buruşur ve acı dolu bir nefes alır. "Gerçekten senin..."

Öfkeyle gözlerini siler. "Boş ver. Artık önemi yok." Kesinlikle.

Artık bunların hiçbirinin önemi yok.

"Beni sevmeyeceksen Vivienne, bunun yerine benden korkabilirsin." Üçüne de uzun uzun bakıyorum. "Stone ailesinden bıktım. Labirentimden kaçın, yoksa hepinizi öldürürüm. Kaçmaya devam ettiğiniz sürece, nefes almaya devam edersiniz."

Samantha nefesini tutar ve kocasının bileğini tutar, ama Owen Stone nefret dolu gözlerle bana bakar.

"Bizi gerçekten kaçırmayacaksın. Bizi eğlence için avlayacaksın." Stone kızına dönerek öfkeyle bağırır, "Hepsi senin suçun."

Kendimi durduramadan sözler ağızımdan dökülür. "Vivienne'in suçu mu? Vivienne'in lanet suçu mu? Bana ne kadar borcun var, yirmi dokuz bin artı faiz? Owen Stone'un ölümünden tek sorumlu kişi Owen Stone'un kendisidir."

Bir an için Vivienne'in şok olmuş bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kendimi zorlayarak ondan gözlerimi ayırıyorum.

Samantha ellerini ovuşturuyor, gözyaşları yüzünden süzülürken hıçkırarak, "Bebeğim. Lütfen bebeğime zarar verme." diyor.

"Ona zarar vermek mi? Onu yanımda tutacağım. O artık benim oğlum, senin değil." Samantha daha da fazla ağlar.

"Hadi. Buradan gidiyoruz." Owen Stone karısının kolunu tutar ve onu bahçe yolundan sürükleyerek çitin arkasına kaybolur, kızını geride bırakır. Vivienne, onu terk ettiklerine hiç şaşırmamış gibi onların gidişini izler.

Sonra bana döner.

Gümüş rengi ayın altında, dar bir çim alanda birbirimize bakıyoruz. Onu otobüs durağından kaçırırken söylediği sözler aklıma geliyor.

Senden hiçbir şey almadım. Bana aldığın tek şey bir hamilelik testi oldu.

Başımı yana eğerek onu izlerim. Bunu gündeme getirmesi ilginç.

Testi yaptı mı, yoksa yapmadı mı?

İleri adım atıp sırt çantasını omzundan sertçe çekip alıyorum ve sonra geri çekilip tüfeği ona doğrultuyorum. "Git. Yoksa seni burada, şu anda vururum."

Bir an tereddüt ediyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi, sonra ağzını kapatıp Stone ve karısının tersi yönde aceleyle uzaklaşıyor. Eve doğru.

Barlow'u tekrar kurtarmaya çalışacak.

Yalnız kaldığımda, tüfeği mermer bir bankın üzerine dayayıp sırt çantasını karıştırıyorum, içinden giysiler, diş fırçası ve bir çift ayakkabı çıkarıyorum. Hamilelik testi burada değil. Belki yurt odasındadır.

Vivienne'in kaybolduğu yöne bakıyorum. Saatlerce benim labirentimde yolunu bulmaya çalışacak. Hepsi öyle yapacak. Cevapları aramak için bolca vaktim var.

Vivienne'in penceresinden içeri ^{girdikten sonra}, yatak odasını baştan aşağı arıyorum. Yatağını kontrol ediyorum. Komodini. Çöpü. Her çekmeceyi. Tüm ayakkabılarının içini. Ders kitaplarının sayfalarını. Atılmış giysilerin ve katlanmış kumaş yığınlarının altını.

Sınav yok. Eğer sınava girmişse, ortak banyolarda girmiş olabilir.

Pencereye gidip ay ışığının aydınlattığı geceye bakarken, Vivienne'in otobüs durağındaki tuvaletten çıktığı anki halini hatırlıyorum.

Düşüncelere dalmış. Bir şeyden şok olmuş. Az önce yaptığı hamilelik testinin sonucu mu?

Birkaç dakika orada durup, serin gece havasının beni sarmasına izin veriyorum. O anın önemli bir yanı vardı ve o tuvaleti kendim araştırmadan bu konuyu düşünmeye devam edeceğim.

Yirmi dakika sonra, şehrin diğer ucunda, otobüs durağındaki bir park yerine giriyorum. Burası ıssız ve içeri girmek için tuvalet kapısındaki asma kilidi kırmam gerekiyor.

Sadece iki kabin var ve birinde çöp kutusu var.

Çöpün üstünde, yüzü aşağıya bakacak şekilde bir hamilelik testi yatıyordu. Onu aldım ve ters çevirdim, kulaklarımda kanım çınlıyordu. Gösterge penceresine baktım.

Vivienne benim bebeğimi
bekliyor. Baba olacağım.

Vivienne benim bebeğimi bekliyor ve bana söylemedi. Az önce yüz yüze geldik. Bu otobüs durağında yüz yüze geldik. Planı neydi, şehirden kaçıp ne yapacaktı? Gizlice benim bebeğimi doğurmak mı? Onu ortadan kaldırmak mı? Hayır, bunu yapmazdı, ama çocuğumu benden saklamayı planlıyordu. *Benim* lanet çocuğumu.

Hamilelik testini cebime sokup arabama geri dönüyorum. Artık benden kaçamaz. Onu tam istediğim yerde yakaladım, hamile ve benim labirentimde kapana kısılmış.

Ana yola dönüp evime doğru hızla giderken, önümdeki karanlık yola mırıldanıyorum, "Seni kurtarmama izin vermeliydin, Vivienne."

Beni onu kurtarmama izin vermedi ve bunu kişisel olarak algılıyorum.

Vivienne

Sarmaşıklarla kaplı kemerden sola dönüp bir patikadan aceleyle ilerledikten sonra, toga giymiş bir kadın heykelinin önünden sağa döndüm. Tyrant'ın labirentine daha önce girmiştım, ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Umutsuzca kaybolduğumu anlamam sadece birkaç dakika sürdü.

Çaresizce, Tyrant'ın beni kayıkhane den malikanesine götürürken hangi yoldan gittiğini hatırlamaya çalışıyorum, ama bu bölümden hiç geçmediğimizi düşünüyorum, ya da geçtikse, seksin etkisiyle sersemlemiş ya da Tyrant'a o kadar aşık olmuştum ki ondan başka hiçbir şeye bakamıyordum.

O gece bana o kadar şefkatle bakan, sert ve güzel yüzünün hatırası kalbimi acıtıyor ve boğazımı yakıyor. O benim bebeğimin babası ve bu gece beni öldüreceğini söylerken bana çok soğuk baktı. Kaçmaya devam etmek mi daha iyi, yoksa çocuğumuzun iyiliği için kendimi onun merhametine teslim etmek mi?

Ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden koşmaya devam ediyorum. O kadar çok sağa ve sola dönüş var ki, bu yollardan daha önce geçip geçmediğimi bile bilmiyorum. Bir köşeyi döndükten sonra arkama bakıyorum. Öne dönüp baktığımda, Tyrant'ın gözlerine bakıyorum.

Çimlerin üzerinde duruyor, av tüfeğini tutuyor ve yüzünde öfke dolu bir ifade var. "Yakaladım seni."

Silahı kaldırıp bana doğrultuyor. Parmağı tetikte ve silahın namlusuna baktığımda, sonsuz, siyah bir tünel gibi görünüyor.

Karnımı koruyarak kollarımı kaldırıyorum ve "Tyrant, yapma. Bebeğimi öldürme" diye bağıyorum.

Kendimi durduramadan bu sözler ağzımdan çıkıyor. İçimde büyüyen hayatı korumak zorundayım. Korkuyla yukarı bakıyorum çünkü artık Tyrant, onun çocuğunu taşıdığını biliyor.

Tyrant silahı indirir ve yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yoktur. "Senin bebeğin değil. Benim bebeğim." Dişlerini sıkarak konuşur, cebine uzanır

ve ayağıma bir şey atar. Otobüs durağındaki tuvalette çöp kutusuna attığım hamilelik testi.

"Bunu bana ne zaman söyleyecektin?" Bekliyor, ama ben cevap vermiyorum.

Onu izlerim, silahı bir kenara atıp artık daha iyi bir adam olacağına yemin edecek mi diye merak ederim. Boynuma takip cihazı taktığında hata yaptığını, ailemi bırakacağını ve gerçek bir aile olabileceğimizi söyleyecek mi diye merak ederim.

Ama Tyrant böyle bir şey söylemiyor ve silahı bırakmıyor.

"Birkaç gün önce hamile olduğumu hayal ettim," diye fısıldayarak itiraf ediyorum

"Sana hamile olduğumu söylemeyi. Sonsuza kadar seninle olmayı. Bunun bizim için mutlu bir an olacağını düşünmüştüm."

"Anlamıyor musun? Çok mutluyum."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer. Öyle ölümcül bir öfkeyle bakarken ona bakmak acı veriyor. "Şimdi ne olacak?"

Bir an düşünür. "Bunu güzel bir şekilde yapabilirdik. Sana bir yüzük sözü vermiştim. Sonsuza kadar benimle kalırsan, özgürlüğün dahil her şeyi sana vereceğime söz vermiştim, ama bu senin için yeterli değildi."

"Ailemi öldürmene göz yumduğunu unutma." "Onlar değersiz, Vivienne, bunu sen de biliyorsun," diye tersler.

Parmaklarımla saçlarımı tarayarak, odada bir aşağı bir yukarı yürümeye başlıyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu yok. Hamile olduğumu öğrendiğine göre, beni asla bırakmayacak. "Çocuğumuzu doğurduktan sonra beni öldürecek misin? Bu bebekle Barlow'u kardeş gibi gösterip, onların babasıymışsın gibi davranarak, onları kendin mi büyüteceksin?"

Tyrant bana sinsi bir gülümseme atar. "Kulağa çekici geliyor. Çocuklarla aram oldukça iyidir, sence de öyle değil mi?"

Midem bulanıyor. Çocuklarla arası iyidir. Barlow'a birlikte baktığımız o kısa saatlerde bunu kendim gördüm ve bunu düşünmek beni daha da mutsuz ediyor. Gerçek bir aile olarak birlikte harika bir hayatımız olabilirdi. Bunun asla olmayacak olması çok acı verici.

Ciğerlerime çektiğim her nefes acı veriyor.

Göğsüm sıkışmış gibi hissediyorum.

Yeterince hava alamıyorum.

"Vivienne?"

Gözlerimin önünde siyah noktalar dans ediyor. Titreyerek bir ağaca tutunmaya çalışıyorum. Bir çit. Herhangi bir şeye. Panik yapıyorum. Lucas'ın bana tecavüz etmeye çalıştığını gördüğümde olduğu gibi, kendimi kaybediyorum.

Tyrant yanımda ve elleri belimi tutuyor. Beni tutuyor. Bir an için neredeyse kurtarıcım gibi hissediyorum. Aniden saçımdan tutup beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Şok içinde, serbest eliyle kemerine uzanıp onu çözüyor ve kalınlaşmış penisini dışarı çıkarıyor.

Ben panik içindeyim, o ise ereksiyon mu oluyor? "Ağzını aç," diye hırlıyor.

"Sen..." Ciğerlerime hırıltılı, acı verici bir nefes çekiyorum. "Panik atak geçirirken bana oral seks yaptırmaya mı çalışıyorsun?"

"Bu benim için değil. Bu senin için. Lanet olası ağzını aç."

"Neden bahsediyorsun..."

Tyrant, ben konuşurken fırsatı değerlendirip penisini dudaklarımın arasına sokar. Gözlerim fal taşı gibi açılır. Bana hamile olduğumu sakladığım ve kaçtığım için ceza vermek amacıyla defalarca agresif bir şekilde itip kakacağını düşünerek kendimi hazırlarım.

Ama öyle yapmaz. Sadece orada durur, sikini boğazımın en arkasına kadar sokmuş halde saçımı tutar.

"Sakinleşmek için ağzında bir şeye ihtiyacın var. Parmağım. Bir tıkaç. Sikim. Ağzın dolu olduğunda rahatlırsın." Saçımı sıkıca tutarken yavaşça bir bankta oturur ve beni bacaklarının arasına çeker. "Em ve sakınleş lan."

Ona öfkeyle bakıyorum, tırnaklarım uyluklarına batıyor. Beni çok sıkı tuttuğu için onu ağzımdan çıkaramıyorum, ama yakında yumuşayacak ve benden sıkılacak çünkü ona oral seks yapmayı reddediyorum.

Ama dakikalar geçtikçe Tyrant yumuşamıyor ve sinirli de görünmüyor. Saçımı tutuşu biraz gevşiyor, ama hala sıkı. Ağzımın dolu olması bana garip bir huzur veriyor. Ne yaptığımı fark etmeden vücudum onun uyluklarına yaslanarak gevşiyor.

Tyrant boğazının derinliklerinden memnuniyet dolu bir ses çıkarır ve "Böyle daha iyi. Kızımı böyle görmek istiyorum" diye mırıldanır.

Zorla boyun eğdirildiğim için kızgın olmak istesem de, bedenim iradem dışında eriyip gidiyor. Yanağım onun uyluğuna yaslanmış, o saçımı okşarken ben de bacağına kucaklıyorum. Bana onun penisini emzik olarak kullanmamı sağlıyor ve işe yarıyor. Uykulu hissediyorum. Uyuşturulmuş gibi hissediyorum.

"Hâlâ onlara yardım ediyorsun, Vivienne," diyor Tyrant yumuşak bir sesle. "Barlow'u kurtarmaya çalışıyorsun ve bunu başardığında, onları da kurtarmaya çalışacaksın."

Kafamı sallıyorum. Babama ve Samantha'ya yardım etmek istesem bile, onlar benim yardımımı istemiyorlar. Beni geride bıraktılar ve bensiz labirentten çıkmaya çalışıyorlar.

"Onları kurtarmaya çalışmayacak mısınız?" diye soruyor Tyrant. "O zaman ne istiyorsun?"

Keşke Tyrant Mercer kalbimin arzusunu yerine getirse.

Onun penisini ağzımın derinliklerine itiyorum ve o, boğazımın arkasına çarptığında inliyor. Ellerimi karnına bastırarak geri çekiliyorum ve onu daha derine kaydırıyorum. Bu, parmağı veya tıkaçtan bile daha iyi. Onun penisini başından beri emmeliydim çünkü ağzımda harika hissettiriyor, kocaman, sıcak ve kalın. O inleyip ağzıma girene kadar devam ediyorum.

Geri çekilip ay ışığının aydınlatığı karanlıkta ona bakıyorum. Alt dudağımla penisinin ucu arasında bir salya ipi var.

Konuşmuyoruz, ama o sessizlikte aramızda binlerce kelime geçiyor.

Onun uyluklarını kavrayıp kendimi yukarı çekiyorum. O da benim kot pantolonumu ve süveterimi çıkarmama yardım ediyor, sonra ben onun kucağına oturuyorum, iç çamaşırlarımı kenara çekiyorum ve onun penisine oturuyorum.

Kollarımızı birbirimize doluyor ve aynı anda inliyoruz. O.

Tyrant'ı istiyorum.

O benim kalbimin arzusu.

Bundan sonra ne olursa olsun, onun olmalıyım.

"Siktir, evet, melek," diyor Tyrant boğuk bir sesle, ben kalkıp tekrar tekrar onun penisine otururken. "Penisimi sıkıca saran seni çok özledim. Beni em, ben de senin içine derinlemesine boşalayım."

Ağzına inleyerek, neredeyse ağlıyorum. "Ben de seni özledim. Sana çok ihtiyacım var."

Tyrant kolunu belime doluyor, beni kaldırıyor ve çimlerin üzerine yatırıyor. Çıkarken, karnıma nazik öpücükler konduruyor, dudakları yara izlerimin üzerinde geziyor. Yara izlerimi hiç umursamıyor ve hiç umursamamıştı.

Karnımı tekrar tekrar öper. "Senin içine çok derine girdim, meleğim. Sen sonsuza kadar benimisin. Sen ve bu bebek." İçimde büyüyen bebek. Onun bebeği.

O oturur, penisini eline alır ve bana o kadar hızlı ve derinden girer ki, uzun ve yüksek sesle çığlık atarım.

"Sana takıntılı olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye hırlar, acımasızca içime girerken. "Hiçbir şey değişmedi. O takip cihazını tekrar boynuna takacağım. *'Teşekkürler, Tyrant'* diyeceksin. Hâlâ senin sahibinim. Kanın. Nefesin. Amin. Her şeyin."

"Lütfen, Tyrant," diye yalvarıyorum, hayatım pahasına omuzlarına tutunarak. Eğer beni kendine ait yapmak için bunu istiyorsa, ona bunu vereceğim. Beni güvende tutmak için boynumun arkasına taktığı takip cihazı. Sakinleşmem gerektiğinde ağzıma aldığı penisi. Her vuruşuyla beni uçurumun kenarına biraz daha yaklaştırıyor. Tırnaklarımı geçirip, orgazmım geldiğinde çığlık atıyorum. Tyrant homurdanıyor ve beni iki koluyla kendine çekiyor, kendi orgazmının her dalgasında daha derine giriyor.

Yavaşça kendini kaldırıyor ve ikimiz de zor nefes alıyoruz.

"Bana kalbimin arzusunu verecek misin?" diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimle tutarak.

"Melek, sana her şeyi veririm."

"Babamı ve Samantha'yı bir daha görmek istemiyorum." Bir an tereddüt ettikten sonra söylüyorum. "Ama onların ölmesini istemiyorum."

Tyrant bunu düşünürken gözlerini kısıyor. "Barlow'u istiyorum. O bizim." "Ben..." Dudaklarımı ısııyorum.

Tyrant boğazımı sıkıyor, parmaklarını batırıyor ve homurdanıyor, "Sen de onu istiyorsun. Söyle. Barlow'u istediğini ve onu bırakmayacağını söyle."

Tyrant'ın bileğine umutsuzca tutunuyorum. Sertçe sıkıyor, ama bunun onun için zor bir karar olduğunu söylüyor. Babam ve Samantha için merhamet, ama

Barlow'u alıyoruz. Kardeşimi çok istiyorum. Onu vermek istemiyorum istemiyorum.

Ayak sesleri ve sesler geliyor. Babam ve Samantha bu tarafa geliyorlar.

Tyrant gömleğini çıkarır ve hızla başımın üzerinden geçirir, beni kollarının arasına alır ve tüfeği alır. Babam ve Samantha köşeyi döndüklerinde, Tyrant'ın kucağında oturuyorum. Bir kolunu bana dolamış, diğer eliyle yere dayadığı tüfeği tutuyor. Soğuk gözlerle onlara bakıyor. Ben ona tutunurken tüm kasları gergin.

Babam aniden durur ve yüzünde tiksinti belirir. Bir kez olsun utançtan başımı eğmem ya da kendime iğrenç olduğumu ve istediğim ve ihtiyacım olan her şeyin yanlış olduğunu söylemem. Kollarımı Tyrant'a daha sıkı sararım ve babama dik dik bakarım.

Hâlâ babama buz gibi bir bakışla bakan Tyrant, boğazıma yavaşça bir öpücük kondurarak, sessizce benimle gurur duyduğunu söylüyor.

"Anlıyorum," diyor babam yavaşça, Tyrant'ı izleyerek. "Kızıma garip bir takıntın var. Tamam, seninle bir anlaşma yapalım. Sen onu al, biz Barlow'u alalım ve hepimiz evimize gidelim, adil ve dürüstçe. Borç ödenmiş olsun."

"Kızını öylece verecek misin?" diye sorar Tyrant.

Babamın dudakları alaycı bir şekilde kıvrılır. "Seve seve. Kızım, Barlow'u alabilmek için bizim ölmemizi istiyor."

Öfkeyle ağzım açık kalır. "Seni bu kadar kalpsiz olduğuna inandıracak ne yaptım? Beni reddettin, ama ben sizin hayatlarınız için savaştım."

"İnkâr etmeye çalışma," diye karşılık verir babam. "Baloda karşılaştığım arkadaşın bana planını anlattı."

"Arkadaşım mı? Benim hakkımda böyle yalanlar uyduran bir arkadaşım yok
"

"Julia bilmem ne. Julia Merrick."

Julia böyle mi dedi? Dünyadaki babamla arkamdan benim hakkımda konuşuyor mu? Ona Tyrant'tan hiç bahsetmedim ki. Beni böyle ihanet etmesi için hiçbir neden düşünemiyorum. Ona hiçbir şekilde zarar vermedim. Liseden beri tanışıyoruz. Bu doğru olamaz.

Tyrant beni daha da sıkı kavradı. "Az önce Merrick mi dedin?"

Aniden ayağa kalkar ve beni ayağa kaldırır, tüfeği ellerime tutuşturur. "Onları yanına yaklaştırma. Burada kal. Birini görmem gerek, hemen dönerim."

Karanlığa doğru yürür ve köşeyi dönerek kaybolur.

Babam gözleriyle onu takip eder ve sonra kaşlarını çatarak bana döner. "Bu ne demek oluyor?"

Kafam karışmış bir şekilde başımı sallarım. "Bilmiyorum."

"Nereye gitmiş olursa olsun, geri gelip bizi öldürecek," diye ağlar Samantha.

Babam bana doğru adım atar, silaha uzanır, ama ben silahı ona doğrulturum ve şaşırtıcı bir sakinlikle, "Yaklaşma, yoksa seni vururum," derim.

Eğer onun ölmesini istediğime inanırsa, bana zarar vermeye çalışır ve ben onun bebeğime zarar vermesine izin veremem. Bir şey yapmaya kalkışırsa onu öldürürüm.

Yüzünde öfke dolu bir ifade belirir, ama olduğu yerde durur. "Vivienne, ben senin babanım."

Cevap vermiyorum. Artık onların hayatlarına ait değilim ve onlara ihtiyacım yok. Kendi ailemi kuracağım.

"Yani onunla yattın ve şimdi onun dediği her şeyi yapacak mısın?" diyor babam. "O adam seni eğlence için avlayacaktı. Hepimiz onun bunu söylediğini duyduk."

Bunu bir an düşünür ve başımı sallarım. "Tyrant bana asla zarar vermezdi. Bizi bu konuşmayı yapmaya zorlamak istiyordu. Beni hiç istememiştin, değil mi baba?"

Babam bana öfkeyle bakar ama cevap vermez. Av tüfeğini tutan kızı kızdırmamak iyi bir fikir sanırım.

"Peki ya biz?" Samantha titreyerek sorar. "Bize zarar verecek mi?"

"İkinize de çok zarar vermek istiyor." Bu sözleri söylemek boğazıma takılıyor ama yine de söylüyorum. "Tyrant ikinizi de bırakacak. Sizi öldürmek istiyordu ama ben onu hayatlarınızı bağışlamaya ikna ettim."

Barlow'dan dikkatlice bahsetmemek için özen gösteriyorum.

"Sözünü tutacağından nasıl emin olabilirsin?" diye sorar babam.

"Sizi bağışlamasına ikna eden tek şey benim isteğim, çünkü size söz veriyorum, o sizden çok nefret ediyor. Ayrıca..." Sonunda bu sözleri yüksek sesle ve yüzümde bir gülümsemeyle söylediğimde, içimi bir mutluluk kaplar. "Bizi harika bir gelecek bekliyor. Onun bebeğini bekliyorum."

Babamın ve Samantha'nın yüzlerindeki şok ifadesi paha biçilemez.

Tiran

Labirentin merkezine geri döndüğümde, Vivienne otuz dakika önce bıraktığım yerde, babası ve üvey annesinden uzakta duruyor ve yüzünde sert bir ifadeyle tüfeği tutuyor.

Ne iyi bir kız. O yılanların kendisine yaklaşmasına izin vermemiştir.

Parlak sarı saçlarından sürüklediğim kişiyi görünce şoktan ağzı açık kalıyor. Julia Merrick. Alan Merrick'in kızı, kızıyla evlenmem için beni taciz eden belediye meclisi üyesi.

Bağlı, inleyen kızı ayaklarımın dibindeki çimlere fırlatıyorum. Vivienne ona yardım etmek için öne çıkıyor, ama ben elimi uzatarak yolunu kesiyorum. "Hayır. Olduğun yerde kal."

"Ama o benim arkadaşım," diyor Vivienne.

"Bu kaltak senin arkadaşın değil," diye öfkeyle söylüyorum. Eğilip Julia Merrick'in ağzındaki bandı yırtıyorum ve o acı içinde inliyor. "Neden Vivienne'i takip ediyordun?"

Kızın yüzünden gözyaşları akıyor. Korkudan titriyor ve zar zor konuşabiliyor. "Neler olduğunu anlamıyorum. Vivienne'e hiçbir şey yapmadım. Sen... sen Tyrant Mercer mısın?"

Ne kadar da iyi bir oyuncu.

Vivienne'e döner. "Ne oluyor? Neden silahın var?"

Lütfen yardım et."

Julia'nın kadınıma yalvarması içimde öfke uyandırır ve ona sertçe tokat atarım. Çığlık atar ve çimlerin üzerine yığılır. Vivienne'e zarar verdi ve bu cezasız kalmayacak.

Vivienne endişeli gözlerle bana bakar. "Tyrant, o zaten senden korkuyor. Onu vurman gerekli mi?"

Bu lanet olasıca gerekli olmaktan da öte. Şu anda önemli olan tek şey bu

Bir bıçak çıkarıp Merrick kızına gösteririm. "Sana bir kez daha soracağım sonra o güzel yüzünü kesmeye başlayacağım. Neden Vivienne'i takip ediyordun?"

Merrick kızı bir an için hıçkırır ve inler. Vivienne'in gözlerine bakar ve sonra tekrar başka yere bakar. Sonunda, küçük bir sesle, "Babam bana bunu yaptırdı," der.

Vivienne şok içinde bir çığlık attı.

Genç kadının karşısında duruyorum, her şeyi itiraf ederken öfkeyle kaynıyorum. Vivienne'in penceresinden çıkıp yurtlardan ayrıldığını gördükten sonra Vivienne'in evine "*Tyrant'ın fahişesi*" yazısını spreyle boyayla yazmış. Beni o kadar sık takip ediyordu ki, Vivienne'i labirentime hapsettiğim ve seks yaparken fotoğraflarımızı çektiğim gece de oradaydı. Julia, duvarlarımın dışındaki bir ağaca tırmanıp teleskopik lensle bizi çekebilmiş. Hobi olarak fotoğrafçılıkla uğraşan Julia, kendi karanlık odasında fotoğrafları basıp Vivienne'in ailesinin evine göndermiş.

"Senin sadece bahçeleri fotoğraflamakla ilgilendiğini sanıyordum," diyor Vivienne zayıf bir sesle. Sözde arkadaşının söylediklerini dinlerken yüzü solmuş. "Neden bana böyle korkunç şeyler yaptın?"

Gözlerimi kısarak bekliyorum. Julia Merrick'in söyleyecekleri umurumda değil. Onun kanını ve çığlıklarını arzuluyorum, ama Vivienne bir cevap hak ediyor. "Konuşmaya başlamak için bir saniye kaldı, yoksa kesmeye başlarım."

Julia bıçağımdan korkarak geri çekilir. "Çünkü başka seçeneğim yoktu. Babam, Bay Mercer ile evlenmenin benim görevim olduğunu söyledi. O teklifini yaparak üzerine düşeni yaptı, ben de işi bitirmeliydim. Hepimiz babamın siyasi kariyerini ilerletmek için üzerimize düşeni yapmalıyız ki o da belediye başkanı, sonra vali ve sonunda da başkan olabilsin. Ben... Bay Mercer'a yaklaşıp onunla flört etmeyi düşündüm, ama çok gergindim ve onun nelerden hoşlandığını bilmiyordum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenirsem daha kolay olur diye düşündüm, ama sonra onun arkadaşına takıntılı olduğunu öğrendiğimde..." Sesi kederle kesildi.

"Vivienne'i rekabetten çıkarmak zorundaydın," diye tahmin ettim.

"Ailesi sana vazgeçmesini söylediğinde Vivienne'in senden uzak duracağını düşündüm. Küçük kardeşini çaldığın için senden çok nefret ediyorlardı. Ama fotoğraflar işe yaramadı ve ben çaresiz kalmaya başlamıştım. Başka seçeneğim yoktu," diyor Julia, bana yalvarırcasına. "Vivienne'i incitmek istemedim, ama..."

Onun söylediklerini anlayınca öfkeyle doluyorum. Bu, Vivienne'i takip edip küçük düşürmekten daha kötü. Çok daha kötü. "Mezarlıkta ona saldıran üç çocuk. Onlara bunu yapmalarını sen söyledin."

"Julia, yapmadın, değil mi?" diye ağlayarak bağırır Vivienne.

Merrick kızı hıçkırmaya başlar. "Vivienne'i öldürmelerini istemedim. Belki onu korkutup erkeklerden uzak tutarlar diye düşündüm."

Eğilip tişörtünün önünü tutar, bıçağı yüzüne doğru sallarım. "Onların onu o kadar acımasızca tecavüz etmelerini mi istedin ki, travma geçirip beni sevemeyecek hale gelsin? Sen boktan bir sürtüksün."

"Bunu yapmak zorundaydım," diye ağlar, gözleri korkudan o kadar büyümüştür ki, beyazları tamamen görünür hale gelmiştir. "Babam bunu gerçekleştirmem için gece gündüz peşimdeydi. Benimle konuştuğu tek zaman, ona faydalı olmamı söylemek içindi, yoksa mirasımı, üniversite ödemelerimi ve harçlığımı kaybedecektim. Geleceğim ve ailemdaki yerim tehlikedeydi." Tereddüt eder ve meydan okurcasına ekler, "Yaptığım şeyin iyi bir nedeni vardı çünkü aile her şeyden önce gelir. En azından birkaç bin dolarlık borç için kendi çocuğuma tecavüz etmesini kimseye söylemedim."

Julia bunca zamandır bana odaklanmıştı, ama şimdi omzumun üzerinden birine bakıyor. Arkamda, Owen Stone keskin bir nefes alıyor.

Ne. Lanet. *Olsun.*

Julia'yı yavaşça bırakıp arkamı dönüyorum. Stone'un yüzünde suçluluk ve endişe dolu bir ifade var, ama bunu hızla şaşkınlıkla örtbas etmeye çalışıyor.

"Julia, neden bahsediyorsun?" Stone gergin bir kahkaha attı.

Kızına o kadar kızgın ki onu eski bir paçavra gibi bir kenara atabilen Owen Stone. Kumar bağımlılığı olan ve o kadar çok borcu olan ki kendi karısı bile mali durumlarını bilmeyen Owen Stone. Arkadaşı Vivienne'e tecavüz etmeye çalışan Owen Stone. Vivienne ona olanları anlattığında ona inanmayan ve ona yalancı diyerek onu o kadar inciten ki, Vivienne'in bedeni ve ruhu ölene kadar bu yaraları taşıyacak olan Owen Stone.

Owen Stone, gözlerimin önünde soğuk, suçluluk terleri döküyor.

Vivienne

Tyrant ve Julia'nın konuşmasını, kalbim ağzımda, duyduklarına çok dehşete kapılmış bir halde, tek kelime bile edemedim dinliyorum. Julia, son on aydır arkamdan yaptığım tüm kötü şeyleri ağlayarak anlatırken, bir yandan da benim arkadaşım gibi davranırken, çok acınası görünüyor. Daha önce de arkadaşlarım bana sırt çevirmiş, arkamdan dedikodu yapmış, daha ilginç, daha zengin, daha güzel insanlar için beni terk etmişti. Birinin beni o kadar çok nefret edeceğini ve bir insanı öldürmekten sonraki en acımasız şeyi yapmak için üç kişiyi göndereceğini hiç hayal etmemiştim.

Tüm bunlar yeterince şok ediciydi, ama onun son sözlerini duyunca şoktan aklım başımdan gitti.

En azından ben, birkaç bin dolarlık bir borç için kendi çocuğuma tecavüz etmesini kimseye söylemedim.

Julia'ya Lucas Jones tarafından neredeyse tecavüze uğradığımı hiç anlatmadım. Babam ve Samantha dışında kimseye anlatmadım, Tyrant ise bunu kendi başına öğrendi. Julia'nın söylediklerinin doğru olması için, babamın arkadaşından borç para aldığı ve geri ödeyemeyince Lucas'a bana istediği her şeyi yapmasını söylediği anlamına gelir.

Julia'nın söylediklerine inanmak istemediğimden başımı sallayarak babama döndüm. Yüzünde öfke görmeyi ve şiddetle inkar eden sözler söylemesini umuyordum.

Babam korkuyla Tyrant'a bakıyor, yüzü solmuş ve terlemeye başlamış. Tüfeği sinirsiz parmaklarımdan düşüyor ve ayaklarımda dibelediği çimlere çarpıyor.

"Baba," diyorum kırık bir sesle. "Hayır. Lütfen, hayır. Bunun doğru olmadığını söyle." "Yapamaz," diyor Tyrant dişlerini sıkarak. "Yapabilir misin, Stone?"

Labirentin ortası tamamen sessiz. Soğuk bir rüzgar çimlerin üzerinden esiyor ve kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor.

Cevapları Julia'dan bekliyorum. "On beş yaşımıdayken başıma gelenleri nasıl bilebilirsin ki?"

Sözde arkadaşım gözlerime bakamıyor. Elleri arkada bağlı olarak çimlerde oturuyor ve yere bakıyor. "Bir gece senin evinin

evinin önündeki çalıların arasında saklanıyordum, kapı paspasının üzerine bıraktığım fotoğrafların işe yarayıp yaramadığını ve artık Tyrant'la görüşüp görüşmediğini öğrenmeye çalışıyordum. Babam verandada biriyle bira içiyordu. Bir erkekle. Kim olduğunu bilmiyorum. Bay Stone'un Bay Mercer'a olan borcunu konuşuyorlardı. Arkadaşı, Bay Stone'un seni Tyrant'a sunamayacağını çünkü onunla olduğu gibi çok ılık atıp direneceğini söyledi. Bay Stone, Bay Mercer'ın zaten seninle yattığı için bunun işe yaramayacağını söyledi."

Midem bulanıyor. Babam ve Lucas'ın, bana saldırganın ne kadar zor olduğunu tartışırken rahatça bira içtiklerini hayal ediyorum.

Tyrant, nefretle gözlerini kısarak Julia'ya seslenir. "Vivienne'e tecavüz etmeye çalıştığını biliyordun ve ona en büyük travmayı yaşatmak için o üç çocuğa aynı şeyi yapmalarını söyledin."

Julia burnunu çekiyor. "Babama yardım edebileceğim tek yolun bu olduğunu düşündüm."

Bir anlık tiksinti dolu bir sessizlik olur, sonra babam patlar: "En azından bu kız aileye sadakatini anlıyor. Vivienne bizimle yaşamaya başlamadan önce hiçbir şeyi yoktu. Ona her şeyi verdik, o yüzden Lucas'ın ona yapması gereken her şeyi yapmasına izin vermeli ve hayatına devam etmeliydi."

Ne yapması gerekiyorsa. Babamın acımasız sözlerine inanamadan başımı sallarım.

Diğer tarafımdan beklenmedik bir ses duyulur. Samantha'dır ve babama neredeyse benim hissettiğim kadar dehşetle bakmaktadır. "Owen, bunun doğru olmadığını söyle. Lucas'a kendi kızına bunu yapmasını söylemedin, değil mi?"

Babam ona önce şaşkınlıkla, sonra da sinirle bakar. "Vivienne'in tarafında gibi davranma. Vivienne'in seni ne kadar sinirlendirdiğini bana defalarca söyledin. Bu şekilde bize faydalı olabilirdi."

"Bir çocuğumuz var," diye ağlıyor Samantha. "Onu borcunu ödemek için birine teklif etmeyeceğini nereden bileceğim? Aileni öncelikli görmediğin ve yardım almadığın için her zaman insanlara borçluyuz. Evliliğimiz için bunu görmezden gelmeye çalıştım, ama çocuklarına bu kadar duygusuzca davranacaksan, ben artık bunu yapamam."

"Artık neyi yapamayacağım?" diye sorar babam öfkeyle.

Samantha derin bir nefes alır. Sarsılmıştır, ama omuzlarını dikleştirir. "Evliliğimiz. Barlow'un yanına yaklaşmanı istemiyorum."

Seninle boşanacağım ve bir daha asla onunla baş başa kalmamanı sağlayacağım."

Babam Samantha'ya uzun bir süre sert bir bakış atar. Çenesi titriyor. Şakaklarında bir damar atıyor. Aniden, ayaklarımın dibinde duran tüfeğe uzanır. Babam tüfeğe ulaşmadan, nefesimi tutarak onu Tyrant'a doğru tekmelerim. Tyrant tüfeği alır.

Hepimizin dikkati dağılmışken fırsatı değerlendiren Samantha, dönüp çitin arkasına kaçır ve labirentte koştüğünü duyabiliriz.

Babam, kan çanağı gözleriyle onun peşinden koşar. "Buraya gel, nankör sürük. Oğlumu benden alamazsın."

Ben de peşinden giderim. Babamı gözümün önünden ayırmam. Kaçabilir ve ben intikam almak için henüz zaman bulamadım. Bana yaptıklarının acısını çekmesini istiyorum.

Tyrant bana seslenir. "Vivienne, sen..." Sesini keser ve homurdanır, "Oh, hayır, yapma, seni küçük sürük. Benden bu kadar kolay kaçamazsın."

Julia da özgürlüğüne kavuşmak için bir girişimde bulunmuş olmalı. Diğer ikisini kovalamaya devam ediyorum. Tyrant Julia'yla başa çıkabilir, ama babam ve Samantha'nın kaçmasına izin veremem.

Birkaç hızlı dönüş yapıyorum ve dar çitler ve taş heykellerin arasında onları kaybediyorum. Yerimde dönerek, kendi sert nefesimin sesinin üstüne ayak seslerini dinliyorum. Bir çığlık duyuyorum ve o yöne koşuyorum, ama sürekli kayboluyorum ve aynı yolu tekrar tekrar gidip geliyorum. Tyrant'ın labirentini asla çözemeyeceğimi düşünüyorum.

Sonunda köşeyi döndüğümde babamı Samantha'nın üzerinde görüyorum. Babam yavaşça boğazını bırakıp ayağa kalkıyor. Samantha'nın gözleri iri ve sabit. Son nefesini verirken yanaklarından ve şakaklarından gözyaşları akmış.

Ölmüş.

Beni ne kadar nefret etse de, üvey annem için bir parça üzüntü duyuyorum. "Sen ne tür bir manyaksın?"

Babam kızarmış yüzü ve kızarmış gözleriyle bana dönüyor. "O adamla yattın ve oğlumu çalmak için komplo kurdun, şimdi de bana manyak mı diyorsun? Sen de senin orospu annen Vivienne kadar delisin."

"Annem hastaydı ve ilgisizdi, ama asla zalim değildi," diye ağlıyorum. "Kirli bir yerde ölen sen olmalıydın, o değil." Onun annem hakkında konuşmasını duyunca boğazıma bir acı geliyor. O, Yılın Annesi ödülüne layık bir anne değildi, ama akli başında olduğu anlarda

ağlayarak bana daha iyisini hak ettiğimi ve iyi bir kız olduğumu söylerdi. Beni sevdiğini söylerdi. Bağımlılığı yüzünden umutsuzca kaybolmuştu ve ben ona yardım etmeyi bilemeyecek kadar küçüktüm, ama o yine de beni seviyordu.

Ama babam? O sapkın. Ona yardım edilemez. Keşke onun onayını kazanmak için bir saniye bile harcamamış olsaydım. Ona baktığımda gözlerimde nefret var. O bitti ve bunu biliyor. Buradan asla canlı çıkamayacak.

"Seni de öldüreceğim," diye homurdanıyor babam. "O pislikle mutlu olmayı hak etmiyorsun. Hiç mutlu olmayı hak etmiyorsun."

Babam bana uzanıp iki eliyle boğazımı sıkarken, ben geri çekilmiyorum ya da kaçmaya çalışmıyorum. Babamın yüzüne uzun uzun bakıyorum, daha sonra aptalca bir şekilde suçluluk duymam ihtimaline karşı bu anın her ayrıntısını hafızama kazıyorum. Parmakları sıkışıyor ve nefes almam zorlaşıyor. Görüş alanımın kenarlarında lekeler dans etmeye başlıyor.

"*Vivienne*." Tyrant paniklemiş gibi ses çıkarıyor. Köşeyi dönüp babamın ellerinin boğazımı sıktığını görmüş ve bize doğru koşarken cinai bir kükreme atıyor, ama buna gerek yok. Babamın hayatını bağışlaması için yalvarmaktan bıktım ve Tyrant'ın onu benim için öldürmesine de ihtiyacım yok.

Koluma uzanıp, ön koluma bantlanmış bıçağı çıkarıyorum ve babamın boynunun yan tarafına saplıyorum.

Gözleri büyür. Boğulur gibi bir ses çıkarır. Bıçağı çekip çıkarırım ve kan, pan flüt çalan bir satir heykelinin üzerine sıçrar.

Babamın boğazımı sıkkan eli gevşer. Benden uzaklaşır ve fişkırان yarayı eliyle kapatır, sonra avucuna bakar, gördüğüne inanamaz. "Beni bıçakladın mı?"

Tyrant'ın gömleğini kaldırıp babama kaburgalarımı ve karnımı kaplayan tüm yara izlerini gösteririm. "Bunları görüyor musun?"

"Beni *bıçakladın* mı lan?" Yüzünün rengi hızla soluyor. Kirpikleri titriyor ve kan kaybından her an bayılacağını düşünüyorum. "Yardım et bana Vivienne. Beni böyle ölmeye bırakamazsın."

"Bana hiç yardım etmemiş olmana rağmen, sana yardım etmemi mi istiyorsun?" Son anlarında beni anlayabilmesi için yüksek sesle ve net bir şekilde konuşuyorum. "Bu yara izleri mi? Onlar Tyrant'a olan aşkımın izleri. Barlow'a olan aşkımın izleri. Onların bana olan aşkının izleri. Artık yoluma çıkıp bana neyi hak ettiğimi ve neyi hak etmediğimi söylemeyeceksin. Ben *her şeyi* hak ediyorum. Ve sen ölmeyi hak ediyorsun."

Babam geniş, donuk gözlerle bana bakar. Sonra yere yığılır, dizleri sertçe yere çarpar ve öne doğru devrilir, kan çimlere sızarken hareketsizce yerde yatmaya başlar.

hareketsiz kalır, kan çimleri ıslatır.

Vivienne

Uzun boylu, güçlü bir figür içeri girer ve kollarını bana dolandır. "Angel, iyi misin?"

Tyrant kanlı ellerime dokunur. Vücudumda yaralanma olup olmadığını kontrol eder. Boğazımdaki kırmızı izleri okşar ve öper. Elimdeki kanlı bıçağa bakarım ve onu bir kenara atarım. Babam öldü, Samantha da öyle. Lucas zaten ölmüştü, Julia da cezalandırılacak.

İyi miyim?

Evet, hayatımda ilk kez iyiyim. Mutluluğumu engelleyen tüm görünmez ipler koparıldı. Yapışkan, kanlı ellerimle Tyrant'ın yüzünü tutuyorum. "Haklıydın Tyrant. Başından beri onların korkunç insanlar olduğunu biliyordun, ama ben yine de onları korudum."

Tyrant bana öfkeyle bakar, gözleri alev alev yanar. "Bir daha söyle."

"Ne dedin?" Sonra ne demek istediğini anlıyorum. "Haklıydın, Tyrant."

"Evet, haklıydım lan," diye öfkeyle söylüyor. "Owen Stone karısı ve yeni doğan oğlu için kendini toparlayamadı ve sen onun yüzünden yıllarca acı çektin. O pislik hakkında bilmem gereken her şeyi onu ilk gördüğüm gece öğrendim. O zaman onu vurmalıydım." Burun deliklerinden sertçe nefes alıyor, öfkeli görünüyor. Sonra öfkesi azalıyor. "Ama onu senin öldürmene sevindim. Onun yüzünden kendine zarar verdiği bıçakla boğazını bıçakladın. Benim adalet anlayışım budur."

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak ona sarıldım. "Gerçeği anlamam bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Tyrant uzun süre sessiz kalır. Sonunda şöyle der: "Sen insanları şiddetle koruyorsun, melek. Seni bu yüzden seviyorum. Ama haklı olduğumu söylediğini duymak da hoşuma gidiyor."

"Yanlış insanları korudum. Onların bana davrandıkları şekilde davranılmayı hak ettiğime inanıyordum galiba. Belki de Julia'nın da benim düşmanım olduğuna dair işaretler vardı, ama ben onları görmedim."

Yüzümü ellerinin arasına alır ve gözlerini kısarak bana bakar. "Peki şimdi?" "Babamın ölmesine seviniyorum. Yaptığı onca şeyden sonra onu öldürmek iyi geldi."

Bitti. Nedenini bilmesini istedim, bu yüzden ona yaralarımı gösterdim.

"Benim cesur kızım," diye mırıldanır Tyrant ve beni öper. Sonra elimi tutar ve beni labirentinde gezdirir. "Benimle gel. Huzura kavuşmadan önce halletmemiz gereken bir şey daha var."

Tyrant'ın Julia'yı bir bankta bağlı bıraktığı labirentin merkezine geri dönüyoruz. Bıçağıyla Julia'nın bağlarını kesiyor ve sonra geri çekiliyor.

Julia yavaşça ayağa kalkar, birleşmiş ellerimize bakarak somurtkan bir şekilde, "O zaman seninle hiç şansım yok galiba," der.

"Elbette," der Tyrant sert bir sesle, beni daha sıkı tutarak. "Ve hiç şansın olmadı. Seçim Vivienne ile başka bir kadın arasında değildi. Seçim Vivienne ya da hiç kimseydi."

"Bay ve Bayan Stone nerede?" diye sorar Julia, etrafına bakınarak. "Babam Samantha'yı öldürdü," derim ona. "Ben de babamı öldürdüm."

"Ben de kendi ailemin berbat olduğunu sanırdım," diye mırıldanır Julia, gözyaşlarını silerek. "Sana yaptığım her şeyin ve neden yaptığımı anlattım. Bana ne kadar kızgın olduğunu düşünürsek bunun pek şansı olmadığını biliyorum, ama lütfen beni bırak."

Julia korkunç şeyler yaptı ve sonra bunları saklamaya bile çalışmadan itiraf etti. Bu bana mantıklı gelmiyor. "Neden gerçeği bu kadar çabuk söyledin? Babanı korumaya bile çalışmadın."

"Çünkü o bir korkak," diye öfkeyle söylüyor Tyrant. "Gölgelerde saklanıp arkandan iş çevirdiğinde cesurdur, ama onu gün ışığına çıkardığın anda, omurgasız küçük bir sürtük gibi çöküyor."

Julia yüzünü Tyrant'tan çevirir. "Peki. Ben bir korkakım. Ama Vivienne'e yaptıklarımın zevk almadığım hiç aklına geldi mi? Bir yıldır gizlice dolaşıp entrika çeviriyorum ve bunu herkesten çok ben bitmesini istiyorum."

"Ah, zavallı şey," diye mırıldanır Tyrant.

Sevdiğim adama bir bakış atıp, sonra tekrar Julia'ya dönerim. "Tyrant seni öldürmek istiyor, babanı da öldürmek istiyor. Beni neredeyse mahvediyordun, bu yüzden sana pek sempati duyduğumu söyleyemem." Bir an onu izlerim, onun ölümünü izlersem nasıl hissedeceğimi merak ederim. Her halükarda ona ne olacağı umurumda değil. "Sana muhtemelen hak etmediğin bir şans vereceğim ve eğer bunu mahvedersen, Tyrant'ın seni sokakta vurması umurumda olmayacak. Aileni al ve bu gece yarısına kadar Henson'dan ayrıl. Seni bir daha görmek istemiyorum. Eğer o saatten sonra hala buradaysan, başına geleceklerden sen sorumlusun."

Umut ve rahatlama Julia'nın yüzünü aydınlatır ve bana doğru adım atar. "Vivienne, teşekkür ederim."

Julia bana sarılmaya çalışır, ama Tyrant yolunu keser ve ona dişlerini gösterir. "Geri çekil lan."

Julia tereddüt eder ve ona kızgınmış gibi davranacak kadar küstahlık gösterir. "Senin arkadaşım olduğumu sanıyordum," diye patlarım. "Sırf babam senden bir şey istedi diye . Önce öldüm."

Julia gözlerini hafifçe devirir ve "Tabii ki öldün" diye mırıldanır.

Bunu nasıl göremedim? Julia Merrick bencil bir kaltak.

Tyrant telefonuyla bir arama yapar ve güvenlikçilerinden birine Julia'yı labirentten çıkarmalarını söyler. Güvenlikçi geldiğinde, eski arkadaşım bize son bir kez kıskanç bir bakış atar, Tyrant'ın beni sıkıca koruduğunu ve benim de ona olabildiğince yakın durduğumu görür.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sorar bana.

Tyrant ona öfkeyle bakarken, ben onun kolunu okşuyorum. "Ben Tyrant'la burada kalacağım ve onun bebeğini doğuracağım. Ve sana söz veriyorum, çok, çok mutlu olacağım."

Arkamızı dönüp onu geride bırakıyoruz. Artık başka kimse önemli değil. Sadece ikimiz, Barlow ve bebeğimiz. El ele tutuşup, kıvrımlı, dolambaçlı yollardan geçip kapılardan ve taş kemerlerden geçerek birlikte eve giriyoruz.

Gittiğimiz yolu ezberlemeye ve bahçenin çeşitli özelliklerini zihnime kazımaya çalışıyorum, ama kısa sürede kafam karışıyor ve yönümü kaybediyorum. "Bana labirentin tüm sırlarını öğretmen gerekecek. Şimdiden kaybolmuş hissediyorum."

Tyrant bana kötücül bir şekilde kaşlarını kaldırıyor. "Hepsini mi? Ama o zaman eğlence için seni kovalayamayacağım. İşleri ilginç hale getirecek kadar öğretmeye ne dersin?"

Bana gülümseme şekli vücudumda bir sıcaklık dalgası yaratıyor. Onun ilginçlik anlayışını beğeniyorum. Bahçeye son bir kez bakıyorum. Tyrant'a aşık olduğum labirent. Her şeyin gerçeğini nihayet öğrendiğim yer. "Gerçekten bitti mi?"

"Bizim için asla bitmez. Bu sadece başlangıç."

Ona dönüp, onun duymak istediği ve benim de söylemek istediğim sözleri söylüyorum. "Tyrant Mercer'ın kalbimi sonsuza kadar çalmasını diliyorum."

Elini çeneme koyuyor. "Bu değerli, altın kaplama kalbi bana verip, sonsuza kadar ona bakmamı mı istiyorsun?" Büyük, sıcak elini karnıma koyuyor. "Sen, bebeğimiz ve Barlow da mı?"

Gözlerime mutluluk gözyaşları doldu. Tyrant var, kardeşim var ve bu bebek var. Uzun süre hiçbir şeyim yoktu, ama şimdi hayatım sevgiyle dolu. Biz bir aileyiz.

"Hepimiz sonsuza kadar seniniz. Hepimiz," diyorum ona ve o da ağzını benim ağzıma eğip hevesle öpüyor.

Ben de onu öpüyorum, benim güzel, cesur erkeğim.

Angela'yı Tyrant'ın odasında pencerenin yanında, uyuyan Barlow'u izlerken buluruz ve bizi görünce sevinçle gülümseyerek ayağa kalkar. "Daha önce buradaki güzel küçük hanım. Hoş geldiniz."

Tyrant, hala elimi sıkıca tutarak bana bakar. "Doğru, Bayan Stone. Yakında Bayan Mercer ve bu küçük bebeğin annesi olacak." Elini karnımın üzerine koyar.

Angela sevinçle gülümser. "Yani bu oluyor mu? Baba mı olacaksın? İkinizin güzel bir aile olacağınızı biliyordum. Evde bir bebek için pek çok şey hazırlamamız gerekecek. Peki bu bebek? Bu bebeği de mi tutacağız?" Seslerimizi duyunca uyanmaya başlayan Barlow'a bakar.

"Oh, evet. Bu bebeği de alacağız. O bizim."

Sonunda anladığımda içimi sevinç kaplar. Barlow, sevgili küçük kardeşim, bir daha benden alınmayacak. Ona gider, onu kucağıma alıp göğsüme sıkıca sarılırim, sonra tekrar yere bırakırım. Samantha, babamın Barlow'u benim gibi kullanacağından korkmakta haklıydı. Onun burada bizimle güvende olmasına çok sevindim.

Angela, Barlow'a sevgi dolu bir bakış atar ve kapıya doğru yönelir.

"Sabah ilk iş olarak mutfakta olacağım, bebeğiniz için bir şeye ihtiyacınız olursa. Kendinizi yormayın Bayan Stone. Artık hamile olduğunuz için kendinize dikkat etmelisiniz." Tyrant'a sert bir bakış atar. "Nişanlığınıza nazik davranın. Bayan Stone hamileyken bahçenizde kovalamaca oynamayın." Bizi yalnız bıraktığında, Tyrant gözleri parlayarak bana döner.

"Kovalamaca yok mu? Hızlı yürürsen ne olur? Egzersiz hamile kadınlar için iyiymiş diye duydum."

Çenemi yukarı kaldırıyorum, böylece tehlikeli adamım dudaklarımı öpebilsin. "Ben de aynı şeyi duydum."

Tyrant beni uzun uzun öper, öpücükler arasında yumuşakça güler. "Sonunda sana kavuştuğuma inanamıyorum. Sana ve ona." Gülümsayarak Barlow'a döner ve onu beşiğinden kaldırır. "Baba diyebilir misin?" Kendini gösterir ve yavaşça "Baba. Ba-ba" der.

Barlow, Tyrant'a büyük mavi gözleriyle bakıyor. Sevgilimin ürkütücü yüz hatları ve dövmeleri, küçük kardeşimi her zaman büyülemiştir. Aniden Barlow sevinçle gülümser ve "Da!" diye bağırır.

Tyrant daha da geniş bir gülümsemeyle, "Doğru. Ben senin babanım. Kim akıllı bir çocuk?" der.

Onları izlerken gülümsemeden edemiyorum. "Barlow'a sana baba demesini öğretmenin bir sakıncası yok, değil mi? Kafasını karıştırmaz, değil mi?"

Tyrant bana kurnazca bakar. "Neden bana baba demesin ki? O benim bebeğim." Elini karnıma koyar. "Bu benim bebeğim." Eğilip beni öper. "Ve bu da benim kadınıam."

Kalbim çarpıyor. Hepimiz Tyrant'a aitiz. "Eninde sonunda Barlow'a gerçeği söylemeliyiz. Büyüdüğünde, biri onu incitmek için bir şey söyleyebilir."

Tyrant, Barlow'u kollarında ileri geri sallarken bu konuyu düşünür. "İki çocuğumuzun da benim babaları, senin de anneleri olduğumuzu bilmelerini istiyorum, peki şuna ne dersin? Sonunda Barlow'a, biyolojik anne babasının korkunç bir kazada öldüğünü, ama ölmeden önce kız kardeşi ve kocasına onu bizim çocuğumuz gibi yetiştirmeleri için yalvardıklarını söyleyebiliriz."

Barlow'un buklelerinden biriyle nazıkçe oynuyorum. Böyle bir hikaye muhtemelen gerçeklerden daha nazık ve Barlow'a hak ettiği tüm sevgiyi ve korumayı asla esirgemeyeceğiz. Tyrant'ın yanına sokulup, bir kolumu beline doluyorum ve diğer kolumla Barlow'un minik elini tutuyorum. "Kulağa harika geliyor."

Tyrant, Barlow'u dikkatlice beşiğe yatırır ve sonra bana döner, yüzümü ellerinin arasına alır.

"Şu haline bak, kanlı meleğim," diye fısıldıyor öpücükler arasında. "Mükemmel olan sensin. O pisliği öldürdüğün şekilde mi?" Dişlerini alt dudağına geçiriyor. "Benim güzel, katil, hamile kadınıam. Daha seksi bir şey görmedim."

Tyrant pantolonunu çıkarır, gömleğimi omuzlarımdan iter ve beni kendine doğru çeker. Vücudunun benimkine bastırmasıyla inlerim. Beni kollarının arasına alır ve yatağa taşır, sonra vücudumu öpücükleri ve diliyle şımartır.

Benim uyluklarım onun omuzlarına dolanmışken, o klitorisimi yavaşça emiyor, ben de zor nefes alıp soruyorum, "Bana karşı çok sabırlıydın. Beni alabilirdin, neden aylarca bekledin?"

"Çünkü Barlow'u koruyordun, Barlow'u seviyordun, Barlow'a ihtiyacın vardı ve ben seni öyle görmekten hoşlanıyordum. Buna çok açtım ve akıllı ve sabırlı olursam ikinizi de çalabileceğimi biliyordum. Angel, onu koruma şeklin sikimi sertleştiriyor."

Tyrant oturur, elimi yakalar ve kalınlaşmış penisinin etrafına sarar. Bacaklarımın arasında bir ıslaklık dalgası hissederim, bu yüzden onu kendime çekip geniş penisinin başını iç dudaklarımın arasına iterim. Tek bir itme ve benim boğuk bir çığlığım, o tamamen içime girer. Tyrant benim bıçağım, ben de onun kınıyım. O derin keser, ben özgürüm.

Sevgilim sabit bir ritimle hareket ediyor, avucuyla alt karnımı kaplıyor. Bebeğimizi kucaklıyor. Penisinin içime girip çıktığını hissediyorum. Ay ışığıyla gümüş gibi parlayan, mavi gözlerini cıva gibi parlak hale getiren güzel yüzüne bakakaldım.

Saçımı yumruklarken bana ikna edici bir şekilde fısıldıyor. "Beni çok iyi alıyorsun. Benim penisimle ne kadar mükemmel olduğunu gör."

Onun sesini duyunca inliyorum.

"İşte bu. Benim için çok güzel inliyorsun."

Sesi hipnotik ve orgazmımı o kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde yükseltiyor ki, dudaklarımdan boğuk bir çığlık kopuyor. İtme hızını artırıyor, kendi orgazmı gelene kadar beni açgözlülükle sikiyor ve içime boşalıyor.

O yavaşça içimden çıkıp parmaklarını vajinamda gezdirirken, ben zevk ve yorgunluktan ağırlaşmış durumdayım. O, benim amımın üzerine spermlerini yayarken kendi kendine gülümsüyor.

"Hala hamile olduğuna inanamıyorum," diye gülümser. "Ve Henson'daki eczacıların yarısını sana doğum kontrol hapı vermemeleri için tehdit etmek zorunda kaldım. Benim tohumumu bu kadar iyi kabul ettiğin için çok iyi bir kızsın." Kasık kemiğimin hemen üstündeki karnımı öper.

Gülümserim ve saçlarıyla oynarım. "Oh, evet. Senden kaçıp aylarca sana karşı gelerek ne kadar iyi bir kıyım. Boynumdan takip cihazını çıkarıp sana hamile olduğumu söyleyemeyerek."

"Eh, kovalamayı sevdiğimi biliyorsun." Tyrant yataktan kalkar ve banyoya gider. Bir dakika sonra ıslak bir bez, bir

antiseptik tüpü ve bir yara bandı ile geri gelir. "O takip cihazını boynundan çıkarırken kendini yaraladın, meleğim. Seni temizleyeyim."

Karnımın  zerine dönüp saçlarını kenara çekiyorum, Tyrant'ın beni temizleyip bandajlamasına izin veriyorum.

Bu kadar kısa sürede birlikte çok şey yaşıadık. Birbirlerine gülümseyip "*Doğru olduğunda anlarsın*" gibi şeyler söyleyen sevimli çiftleri düşünüyorum. Bizim için ise durum daha çok "*Her şey o kadar güzel bir şekilde mahvolduğunda anlarsın*" gibi.

"Bana kalmamı istemiştin, ben de kabul etmiştim, ama yine de bana takip cihazı taktın."

"Ka acağın  biliyordum. Hala çok tatlı ve masumdun ve benim olana kadar seni güvende tutmam gerekiyordu."

" imdi ne olacak?" diye mırıldanıyorum, yorgunluk beni sararken ağır göz kapaklarım kapanıyor.

O,  akaklarıma nazikçe öpücük kondurur. "Uyu, meleğim. Uyurken çok güzelsin ve seni izlemek istiyorum."

Sadece Tyrant bu kadar ürkütücü bir şeyi söyleyip onu bir a    arkısı gibi gösterebilir.

Gözlerimi kapatıyorum ve onun kollarında sıcak ve güvende uykuya dalıyorum.

Parmağıma bir şeyin itildiğini hissediyorum. T k rme ve inleme sesleri duyuyorum, ve yumuşak ve keskin bir şey amımın etrafını ıslak bir şekilde ovu turuyor.

"Siktir, evet, melek," diyor biri  ehvet dolu bir sesle.

Gözlerim bir  ı lılık ile açılır ve kaslı omuzlarını tutarım. Gördüğüm en güzel adam, kaya gibi sert sikini içime sokuyor. Beni lezzetli bir yanıkla ikiye ayırıyor. Her  eki inde ve iti inde dövmeleri kaslı göğsünde ve karnında hareket ediyor. Gözleri ağır göz kapaklarının altında ve bana sanki gördüğü en güzel  eyimmişim gibi bakıyor. Karışık sa larım. Kanla lekelenmiş vücudum. Hatta düzinelerce ince, parlak yara izlerim.

Bu bir rüya mı? Neden Tyrant ile seks yapıyorum?

Kendime gelemeden, yüzük parmağımda büyük ve parlak bir şeyin görüntüsü dikkatimi dağ tır ve bunun  oku her şeyi

her şey bir anda geri geliyor. Tyrant'la birlikteyim. Onun yatağındayım ve hamileyim. "Tyrant! Parmağında ne var?"

"Nişanlandık." Dudaklarımla dudaklarını okşadı ve kalçalarını sabit, içimi titreten bir ritimle hareket ettirmeye devam etti.

Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Romantik olman ve diz çökmen gerekirdi, gece yarısı bana pusu kurman değil. Ya hayır dersem?"

"Benim aletim bu kadar derin içindeyken, bebeğim karnında ve sen benim labirentimde mahsur kalmışken? Bir dene bakalım."

Sesindeki tehdit, cinsel organımın onu daha da sıkı kavramasına neden oluyor.

Çekiliyor, beni karnımın üstüne çeviriyor ve tekrar içime giriyor, bu yeni açının keskinliği beni çılgılık attırıyor. "Kaçmaya çalışırsan, seni bulur ve buraya geri getiririm." Yatağın başucundaki masadan parıldayan bir şeyi kaldırıyor ve elinde tutuyor.

Kalın iğneli bir şırınga.

Şoktan nefesim kesildi ve oturmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun..."

Tyrant bir eliyle bileklerimi yakalayıp arkama doğru bastırarak beni yere yatırır. "Sen benim karım olacaksın ve karımın seçme hakkı yoktur. Yüzük, herkesin senin bana ait olduğunu bilmesi ve senin de bana ait olduğunu bilmen içindir. Bu benim için. Bunlar benim evlilik yeminlerim. Kıpırdama."

Tyrant, iğneyi boynumun arkasındaki derinin altına, son iğneyi koyduğu yerin bir santim yukarısına batırır ve acıdan alevler çıkar. O kadar acıyor ki, geçen sefer nasıl uyuyabildiğimi hiç anlamıyorum.

İğne hala boynumdayken, Tyrant kalçalarını geri çekip içime daha derine girer ve zevkle inler. "Hissediyor musun?"

"Evet," diye inleyerek cevap veriyorum.

Tyrant penisini içime sokar ve şehvet dolu ağır bir sesle, "Evet, hissediyorsun lanet olası," der. Takip cihazının bedenime zorla sokulduğunu hissetmemi seviyor.

Tatmin olmuş bir nefesle iğneyi çıkarır, sonra yatağın yanındaki masaya geri koyar. "Eğer o takip cihazı bir gün kararmaya başlarsa ya da sen onu çıkarırsan, karımı merhamet dilenecek hale gelene kadar cezalandıracağım. Anladın mı?"

"Evet, Tyrant," diye inlerim, ağır ve zevkli bir his bedenimi kaplar. Her santimim ona ait.

Elleri başımın iki yanına konarken karanlık bir kahkaha atıyor. "Sadece söylediğim her şeyi yapmaya devam et, ben de seni mutlu etmek için yaşayan sadık kocan olacağım"

olacağım. Ben senin hizmetkarınım. Emrine amadeyim."

O benim altımda sıkışıp kalmışken, gittikçe daha derine girerken, tam tersi bir his uyandırıyor. Yastığa inleyerek sırtımı kavisiyorum, böylece beni daha derine sikebilsin.

"Yaptığım her şey senin için," diye kulağıma nefes nefese fısıldıyor. "Senin için yaşıyorum. Senin için ölüyorum. Seni asla bırakmayacağım ve tüm sırlarımı asla açıklamayacağım. Sen bunları kendin çözene kadar, çok geç olacak. Labirentteki canavar pençelerini kalbine çok derine geçirmiş olacak."

Tyrant böyle devam ediyor, beni tehdit ediyor ve övüyor, bana dünyayı vaat ediyor ama sadece beni tüm bu süre boyunca kollarında sıkıca tutarsa.

"Tyrant'ın iyi kızı kim?"

Bu, şimdiye kadar cevapladığım en kolay soru. "Ben. Her zaman ben."

Beni daha sert sikiyor, nabzımı hızlandırıyor ve zevk vücudumu kaplıyor. "Doğru, benim tatlı meleğim. Şimdi beni ne kadar sevdiğini göster ve Tyrant için boşal."

Zirveye ulaşırken çığlık atıp tırnaklarımı yatağa geçiriyorum. Ondan korkuyorum. Onu seviyorum. Ona aitim. Sonsuza kadar.

Tyrant

"Gelin ve damada," der Ace, şarap kadehini havaya kaldırarak.

"Yakında karı koca olacaklar," derim kardeşim Vivienne'in elini gülümseyerek tutarak ve kadehimi kaldırarak. Sabah evleneceğiz ve düğün konukları evimdeki yemek masasının etrafında toplanmış durumda. Sağdıçım Ace, Vivienne ve nedimleri Carly ve Camilla.

Vivienne ve en küçük kız kardeşim son birkaç ayda çok yakınlaştılar. Bir akşam yemeğinde Vivienne, Camilla'ya on altıncı yaş gününü mahveden adamlarla olan olayı ve sonra benim onları dövdüğümü anlattı.

"O anda ona aşık oldun mu?" diye sordu Camilla Vivienne'e ve Vivienne utangaç bir gülümsemeyle evet dedi. Camilla bana sevgi dolu bir bakış attı ve "O an kardeşimizi daha da çok sevmemi sağladı" dedi.

O zamandan beri, birçok pasta, alışveriş ve çalışma seansını paylaştılar. Vivienne ders çalışırken, Camilla benim hesaplarımı tutuyor. Kitaplarını, dizüstü bilgisayarlarını, faturalarını ve dikiş kalıplarını bu yemek masasına yayıyorlar ve birbirlerine eşlik ediyorlar. Carly de sık sık onlara katılıyor ve ben evin başka bir yerindeyken, sırayla Barlow ile oynarken sohbet ve kıkırdama sesleri duyuyorum.

Vivienne limonata dolu bir şarap kadehini kaldırıp diğerlerinin kadehlerine tokuşturduktan sonra, dudaklarında bir gülümsemeyle bir yudum aldı. Dört aylık hamile karnını ortaya çıkaran soluk, ışıltılı bir büstiyer elbise giyyordu. O sevimli, seksi karnını görmekten doyamıyorum. Umarım gelinliği vücuduna tam oturur. Bilmiyorum çünkü giydiği halini görmeme izin vermedi. Bunun uğursuzluk getirdiğini söylüyor.

Carly şarabını bitirip gelinime soruyor: "Julia Merrick ve ailesiyle ilgili haberleri duydun mu?"

Kız kardeşime uzatmadan önce bir tabak sarımsaklı karides alırken içimden gülüyorum. Camilla, tabağına karides koyarken bana meraklı bir bakış atıyor.

"Ne oldu?" diye sorar Vivienne.

Carly, gerçekten iyi bir akşam yemeği partisi hikayesi anlatacakmış gibi gözleri parlayarak, masadaki herkesin dikkatini çektiğinden emin olmak için masaya bir göz atar ve dikkatlerini çektiğini görür. "Şey. Aman Tanrım. Başlarına her şey geldi. Önce Bay Merrick'in karısı onu terk etti. Görünüşe göre asistanıyla bir ilişkisi varmış ve biri Bayan Merrick'e, birbirleriyle paylaştıkları mesajlaşmaların ve müstehcen selfie'lerin ekran görüntülerini e-postayla göndermiş."

Vivienne'in kaşları alınına kadar yükselir, ama Carly henüz bitirmemiştir. Dudaklarımda bir gülümsemeyle sandalyeme yaslanıp dinlemeye başlarım.

"Sonra vergi dairesi Bay Merrick'i vergi kaçırdığı için tutukladı ve federal polis de eyaletteki suç çeteleriyle bağlantıları olduğu için onu soruşturuyor. Bu yeterince kötüydü, ama sonra Julia'nın kardeşi Damien, Damien'in kız kardeşine saldırdığını öğrenen eski bir arkadaşı tarafından dövüldü. Kız kardeşi kanıtları polise götürdü, ama Henson'daki polisler hiçbir şey yapmadı. Sonunda biri onu ailesine bu konuyu anlatmaya ikna etti. Julia için bu çok ağır geldi ve internette kardeşi ve babasının hiçbir suç işlemediğini ve hepsinin sebepsiz yere zulüm gördüğünü anlatan bir yazı yayınladı. Yazısı o kadar çok nefret ve hakaretle doluydu ki, yeni üniversitesi onu okuldan attı. Sonra sarhoş olup kırmızı ışıkta geçti. Şimdi pelvisi kırık bir şekilde hastanede yatıyor."

Ve iki bacağı kırık. Araba kazası benimle hiçbir ilgisi yoktu, ama sanırım en sevdiğim kısım bu.

Vivienne bana dönerek iki kaşını da kaldırdı. "Bir aileye bu kadar kötü şans gelmesi çok talihsizlik."

Şarap kadehimin sapıyla oynuyorum. "Bilmiyorum. Bunu kendileri yaptılar diyebilirsiniz. Kendi şanslarını kendileri yarattılar."

"Damien'i hiç sevmedim," diyor Carly titreyerek. "Çok ürkütücüydü, özellikle partilerde sarhoş kızların etrafında. Her zaman onları arkadaşlarından ayırmaya çalışırdı."

"Bu, Bay Merrick'in siyasi hedeflerinin sonu gibi görünüyor," diyor Ace. "Onu hiç sevmedim. Çok iğrenç biriydi."

Bana salata kasesini uzatır, ben de kabul ederim. "Merrick'lerden bu kadar bahsetmek yeter, yoksa iştahımı kaçıracaksın. Kim balayı planlarımızı duymak ister?"

Herkes ister ve Vivienne, iki haftalığına kiraladığımız Hawaii'deki sahil evini anlatır.

Akşam yemeği bittikten ve herkes evine gittikten sonra, yarınki büyük gün öncesinde iyi uyumamızı söyledikten sonra, yatağa oturup Vivienne'in tuvalet masasının önünde küpelerini çıkarmasını izliyorum. Elbisesi çıkarmış ve saten bir gecelik giymiş.

"Zorba..." diyor yavaşça, hoşuma gitmeyecek bir şey söyleyeceğini belli eden bir şekilde.

"Ne oldu?" diye cevap veriyorum, gerginleşiyorum ama sesim dikkatlice düzgün. "Bugün Samantha'nın mezarına çiçekler koydum."

Yavaşça gevşiyorum. Hepsi bu mu? "Öyle mi, meleşim?"

"Onun için ve öldüğü şekilde üzülyordum. Bana iyi davranmazdı, ama Barlow'u benim sevdiğim gibi severdi. Ona veda etmek istedim."

Hoşça kal demek bana çok güzel bir duygu gibi geliyor. "Geçmiş geride bırakmak için ne gerekiyorsa yap," diyorum ona, parmaklarımı omuzlarının arkasında gezdirerek.

Vivienne bir an sessiz kalır, sonra sorar, "Julia'nın ailesini mahvettin, değil mi?"

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Hafif kurtuldular. Onları öldürmek istedim ve hala da isteyebilirim. Bu, anıları beni ne kadar öfkeliendirdiğine ve nefes almaya devam edecek kadar acı çektiğine inanıp inanmadığıma bağlı. "Onlar kendilerini mahvettiler. Ben sadece işleri doğru yöne itekledim. Bunu yapmamın yanlış olduğunu mu söyleyeceksin?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Hayır. Söylemeyeceğim. Sana teşekkür edeceğim, Tyrant. Başka bir yerde mutlu mesut yaşamadıkları için rahatladım. Haklıydın."

Ayağa kalkarım, odayı geçerim ve onu kendime doğru çekerken homurdanırım. "Siktir, bunu duyunca sertleşiyorum."

"Haklıydın, Tyrant."

"Mm-mm," diye takdirle mırıldanarak boynunu öperim. "Başka ne duymak isterim?"

O da geriye uzanıp parmaklarıyla ensemini okşadı. "Ben Tyrant'ın iyi kızıyım. Ben Tyrant'ın fahişesiyim. Lütfen, lütfen beni sertçe sik."

Onu kollarımın arasına alıp yatağa doğru taşıyorum. "Kadınım için her şeyi yaparım."

KİLİSE ışık ve çiçeklerle doludur. Ben sabırsızlıkla sunakta ellerimi birleştirmiş bekliyorum. Kilise sıraları ailem, arkadaşlarım, en yakın iş arkadaşlarım, eşleri ve çocuklarıyla doludur. Keşke gelinin tarafından da daha fazla kişi olsaydı, ama ailesi tamamen ölmüş ve Julia ile ailesi kasabadan ayrıldığından beri iki arkadaşından biri eksik.

Camilla ve Vivienne birbirlerine gittikçe yakınlaşmışlar. Neredeyse aynı yaşta lar ve pek çok ortak noktaları var. Camilla, benim adamlarımdan bazılarını kendi adamları haline getiriyor. Son günlerde, hizmetçim Angela ve şoförüm Liam benim tarafımdan çok onun tarafında yer alıyorlar. Geçen hafta, Vivienne yanlışlıkla dirseğini kapı çerçevesine çarptığında Angela beni azarladı. Ben evde olmadığımı söylediğimde, orada olmam gerektiğini söyledi. Gülümsayarak karımın çürüğünü öptüm ve isterse kapı çerçevesini söküp atacağımı söyledim. Angela bir saat boyunca bunu yapıp yapmamamız gerektiğini ciddi ciddi düşündü.

Kardeşim Ace benim sağdıım ve benim yanımda duruyor. Ellerimi ne kadar sıkı sıkıttığımı fark etmiş olmalı ki, "Seni daha önce hiç bu kadar gergin görmemiştim. Gelmeyeceğinden mi korkuyorsun?" diyor.

"Hayır. Sabırsızlanıyorum. Burada olduğunu biliyorum." Gelinimin boynunda bir takip cihazı var ve ben de telefonumu cebime koyup, bana 15 metre yaklaştığı anda titremesi için ayarladım. On dakika önce titredi. *Nerede bu kız?*

Kilisenin diğ er ucunda, çift kapı açılıyor, ama sadece Camilla'nın geçip yumuşak mor gelinlikli nedimesi ile koridordan bana doğru koşması için yeterli genişlikte. Kilisedeki herkes ona bakmak için dönüyor, ama onun gelin olmadığını fark edince hepsi fısıltılı konuşmalarına geri dönüyor.

Camilla yanıma gelir ve fısıldar, "Her şey yolunda. Vivienne yan odalardan birinde elbisesine son dakika düzeltmeleri yapıyor. Senin için her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

Kilise koridorundan büyük çift kapıya doğru bakıyorum. Endişeli mi? Karım hamile. Hiçbir şey için endişeli olamaz. Kız kardeşimi itip koridordan aşağı doğru yürüyorum, adımlarım fayanslarda yankılanıyor. Kilisede bir şaşkınlık mırıldanması yayılıyor, ama benim umurumda olan konuklar değil, Vivienne.

Çift kapıyı itip açtım, bir tarafa açılan bir kapı gördüm ve onu açtım.

Vivienne nefesini tutarak dönüyor. Eteği etrafında yayılıyor ve korsesi parılıyor ve ışılıyor. Karnında küçük bir şişlik var

koyu renkli saçları yüzünü çevreleyen buklelerle yukarı toplanmış ve uzun beyaz bir duvak sırtından aşağıya doğru uzanıyor.

Nefesim kesildi. Vivienne her zaman güzeldi, ben onun bu kadar mükemmel olmasına kızarken bile. Hatta hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bile. Maskeli balo maskesi takarken. Korkuyla dolu. Kanla kaplı. Özellikle kanla kaplıyken. Ama şimdi, onu bu kadar güzel giyinmiş görmek ve bunun benim için olduğunu bilmek?

Vivienne elbisesi üzerinde ellerini sıkıyor ve sesi acı dolu. "Oh, hayır, Tyrant, düğünden önce beni görmek sana uğursuzluk getirir." Gözleri kocaman ve endişeli, kaşlarının arasında bir çizgi var.

Ona hızlıca bir bakış attım ama bana kusursuz görünüyordu. "Sorun nedir?"

Vivienne'in gözleri büyür ve hiçbir şey söyleyemez gibi görünür. "Ben..."

İleri adım atıp boynunun yanını kavradım ve başparmağımla çenesini okşarken ona sert bir bakış attım. "Sen gördüğüm en güzel kadınsın."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Neden bu kadar vahşi bakarken böyle şeyler söylüyorsun?"

Arkamı dönüp bakıyorum ve Carly, Camilla ve rahibin de kapıda durup bizi izlediklerini görüyorum. Gelinimle yalnız kalmam lazım. "Herkes dışarı çıksın."

Camilla diğer ikisini dışarı çıkarır ve kapıyı kapatır.

Gözlerimi kısarak gelinime döndüm. "Elbisenle uğraşıp, benim bebeğimi taşıırken kendini sinirli hale mi getiriyorsun?"

"Burada bir kristal eksik sanmıştım..." Kumaşın kıvrımına uzanır, ama ben elini tutup karnına koyarım ve kendi elimle örterim.

"O kadar güzel görünüyorsun ki, sertleşiyorum."

Yanaklarında utançtan kızarıklık belirir. "Zorba, kilisedeyiz." Bir an sonra, merakına engel olamıyor ve pantolonuma uzanıp penisimi okşuyor. Merakı, sertleşmiş penisimi okşarken şaşkınlığa ve zevke dönüşüyor.

Gelininin sinirlerini yatıştırmayı biliyorum. Kemerime uzanıp pantolonumu açıyorum. "Dizlerinin üzerine çok, melek. O güzel ağzını benim sikimle doldur."

Yere çöker, eteği etrafına yayılır ve penisimi ağzına alır. Yavaşça, emmeye başlarken gözlerini kapatır. İleri geri değil,

sadece ağzında tutar ve dilini benim üzerinde gezdirir.

Bir sandalyeye çöküyorum ve onu dizlerimin arasına çekiyorum. "Bu çok güzel, melek. Gözlerin kapalı ve dudakların beni sarıyor, çok güzelsin."

Vivienne hafifçe inliyor ve vücudunu gevşetiyor, ağzının doluluğunun verdiği hissin, bacaklarımın arasındaki güvenliğin içinde tamamen kayboluyor. Şu anda düşünecek veya endişelenecek hiçbir şeyi yok. Vivienne'in saçlarını ve yanağını okşuyorum. Onu yakaladım.

On dakika boyunca öyle kalır, beni emerek, uyluklarımı sıkarak, sıcaklık ve huzur içinde süzülür. Testislerim ağrımaya başlar. Kilisedeki insanlar muhtemelen sabırsızlanmaya başlamıştır. Umurumda değil. Kadınının acıdan kendini bıçakla kesmek üzere olduğunu gördüğünde, böyle anlar daha da değerli hale gelir.

Sonunda kıpırdanıyor ve emişi amaçlı hale geliyor. Azgın. Genelde, sikimi ısıttıktan sonra bana oral seks yapmasından çok hoşlanırım, ama bugün ayağa kalkıp onu da ayağa kaldırıyorum.

Sonra elbisesini avuçlarımla tutup yukarı çekmeye başlıyorum.

Aniden, Vivienne etrafta saat arar, ama saat yoktur. "Zorba, ne kadar zamandır buradayız? Şimdi evleniyoruz."

"Hepsi bekleyebilir." Gelinliklerinin altında beyaz dantelli bir tanga ve jartiyer giyiyor. "Vay anasını," diye fısıldıyorum, parmağımı kumaşın üzerinden cinsel organının dikişine doğru kaydırarak.

"Kilisedeyiz," diye tekrar inler.

"Lanet olsun dedim, değil mi? Ellerini duvara dayayın." Onu döndürüyorum ve o da söyleneni yapıyor, ben de elbisesini yukarı çekip kıcını ortaya çıkarıyor ve külotunu kenara çekiyorum. Dudakları ıslaklıktan parlıyor.

"Çok şişmiş ve kaygansın, melek."

"Sikini ağzımda ısıtmanın bana böyle bir etkisi olduğunu biliyorsun."

Vivienne arkasına uzanarak pantolonumu çıkarmama yardım eder ve fermuarımı açar açmaz eli penisimi kavrar. Yumuşak bir iniltiyle yukarı aşağı okşar. Güzel beyaz gelinliğiyle hamile gelinim. Bana aç.

"Oh, biliyorum." Penisimin tabanını kavrar, girişine hizalar ve içine girerim.

"Tyrant," diye yüksek sesle bağırır ve ben içeri girerken elini duvara dayar. "Tyrant, oh Tanrım, Tyrant. Lütfen, lütfen, lütfen."

"Dışarıdaki herkes gelinin akılsızca becerildiğini duyabilir," diyorum kulağına kötü bir gülümsemeyle.

Vivienne dehşetle nefesini tutar ve çığlıkları neredeyse boğuk bir iniltiye dönüşür.

Nefes alış verişinden ve inlemelerinden, orgazma ulaşmasının çok uzun sürmeyeceğini anlayabiliyorum. Bir düzine kadar itişte kendini tutmayı başarır, ama orgazm onu sararken yine kendini kaybeder. Etrafımda parçalandığını hissetmek beni doruğa ulaştırır ve iki kolumu karnına dolayarak başımı omzuna yaslarım, içimde patlarken kadınıma sıkıca sarılırım.

Yavaşça başımı kaldırıyorum. "Törenden önce gelini becermek ya da sadece gelini görmek kötü şans mıdır?"

Vivienne sersemlemiş bir şekilde gülümser ve G-stringini yerine çeker. "Zaten hamile olduğuma göre, her halükarda bir fark yaratacağını sanmıyorum. Yaptıklarımızdan sonra kimsenin gözünde iyi durumda değiliz."

Onu bana doğru çevirip yüzünü ellerimle tutuyorum. "Sen benim gözümdesin, melek. Her zaman. Nasıl hissediyorsun? Biraz daha bacağıma sarılmak ve sikimi emmek ister misin?" Bu genellikle endişeli olduğunda ona yardımcı olur. Beni emzik olarak kullandığında ne kadar sevimli görüldüğüne takıntılıyım.

Vivienne gülümser ve başını sallar, gözlerinde endişe izi yoktur. "Şimdi iyiyim, teşekkürler."

Gülümserim ve burnunun ucuna bir öpücük kondururum, sonra yüzünü dantel duvağıyla örterim. "Harika. Hadi gidip evlenelim."

Kolunu koluma takarak onu kapıya doğru eşlik ediyorum. Rahip kilisenin önüne geri dönmüş, ama Camilla ve Carla dışarıda bizi bekliyorlar. Camilla bana sinirli bir şekilde başını sallar ve Carla, Vivienne'e buketini verirken dudaklarında skandal bir gülümseme vardır.

Müzik başlar ve nedimeler koridorda yavaşça yürümeye başlarken kilisedeki herkes başını çevirir.

Vivienne, biz yavaşça onların arkasında yürürken müziğin ve tüm gülümsemelerin tadını çıkarıyor. Aniden kıkırdamaya başlar ve bana fısıldar, "Bekle. Sen orada olmalısın ki ben sana doğru yürüyebileyim."

Onun bu kadar tatlı ve neşeli olduğunu görmekten çok mutlu olarak ona gülümsüyorum. Bugün ve bu kadar çok insanın ona bakmasından dolayı ne kadar gergin olduğunu biliyorum. "Seni oraya kadar götüreceğim. Yalnız kalmanı istemiyorum ve başka biri bunu yaparsa kıskanırım."

Altarın üzerindeki devasa altın haa yavaşça yaklaşırken, parmak uçlarına yükselir ve bana fısıldar, "Bacaklarımın üzerinde senin menin var."

Daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Seninle evlendiğimde tam da istediğim yerde."

Kilisenin önündeki rahibe ulaştığımızda, ona nazikçe başımı salladım, sonra Vivienne'e döndüm ve duvağını geri çektim.

Yanakları kızarmış. Karnı benim karnıma baskı yapıyor. Gözleri hiç bu kadar parlak olmamıştı. Hayatımın geri kalanını Vivienne ile geçireceğime inanamıyorum. Yanağıma dokunuyor ve sonra dönüp Barlow'u görene kadar ön sıraları arıyor. Kardeşi, şimdi bizim evlatlığımız olan Barlow, Angela'nın kucağında ve Vivienne ona el salladığında küçük bir ocuk eli ile ona el sallıyor.

Gelinim bana dönüyor ve nefes kesici güzelliğe, mutlu bir gülümsemeyle bakıyor.

"Tyrant'ın güzel kadını kim?" diye fısıldıyorum dudaklarına.

Vivienne tekrar gülümser ve kollarını boynuma dolandır. "Ben."

Törenin geri kalanında neler olduğunu hatırlamıyorum. Ben yeminimi ettim, o da etti.

EPILOG

Vivienne

Hastanenin doğum servisi neredeyse bir otel gibi ve çift kişilik yataklı özel bir odamız var. Hastane yatağı olduğu için dünyanın en rahat çift kişilik yatağı sayılmaz, ama yine de Tyrant'ın benimle birlikte burada uyuyabileceği bir yer var ve önemli olan da bu.

Saat sabah yediyi biraz geçiyor ve oğlumuz Huck on beş saatlik. O, alt değiştirme masasında yatarken Tyrant, kollarını onun iki yanına dayamış. Tyrant, Huck'a büyük bir dikkatle bakıyor. Bebeğin yaptığı her küçük hareketi içselleştiriyor. Hemşire on dakika önce bebeğin tartımını ve altını değiştirmeyi bitirdiğinden beri kocamın kıpırdamadığını sanıyorum.

"O kadar mükemmel ki. Bu kadar mükemmel olacağını bilmiyordum. Parmaklarına bak, Vivienne. *Kirpiklerine*. Çok küçükler. Bu nasıl mümkün olabilir?"

Tyrant bütün gece neredeyse hiç uyumadı. Üzerinde sadece eşofman var, başka bir şey giymiyor. Tehlikeli adamımın, dövmelerle kaplı çıplak göğsüyle bebeğimize hayran hayran bakması beni gülümsetiyor. Yastıklara yaslanmış durumdayım ve doğumdan sonra ne kadar yorgun olsam da, hiç uykum gelmiyor.

Tyrant başını kaldırıp beni izlediğini fark etti ve bana gülümsedi. Oğlumuzu kucağına aldı, yanıma getirdi ve yatağa girdi. Bir kolunu bana, diğerini oğlumuza dolayarak ikimizi de kendine yakın tuttu.

"Sen harikasin, meleğim. Bunu başardığına inanamıyorum. Çok güçlü ve güzelsin. İnanılmazsın." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana bakarken kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirir ve neyi sorduğunu anlarım. Doğum yaparken tüm sağlık personeli karnımdaki yara izlerini gördü. Tyrant, hamileliğimin başında bunları doğum uzmanıma göstermenin benim için ne kadar zor olduğunu biliyor, ama her seferinde daha kolay oldu. Karnım gittikçe büyüdükçe yara izleri yavaş yavaş uzadı ve değişti. Değiştikçe, onları

"benim izlerim" olarak düşünmek yerine, içimde büyüyen bebeğimizin kanıtı olarak görmek daha kolay hale geldi.

"Olan biten her şeye o kadar kapılmışım ki, bunu hiç düşünmedim bile," diye ona dürüstçe söylüyorum. Tyrant'ın sevgisi ve desteği, yeni arkadaşlarım ve yeni evim, derslerim ve ayrıca terapistle düzenli randevularım sayesinde, o kadar yalnız ve korkmuş olan kız artık uzak bir anı haline geliyor. İyileşiyorum. Büyüyorum. Hepimiz öyle. Dördümüz de.

"Ona bak. O mükemmel," diye fısıldıyorum, bebeğimize bakarak. "Şu anda hayatımızın böyle olduğuna inanamıyorum. Sen, ben, Barlow ve Huck."

"Barlow demişken, Angela her an onunla birlikte buraya gelebilir."

"Harika. Huck ile tanışmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Beklerken, uyuyan bebeğimizi kucaklayıp geleceği konuşuyoruz. Tyrant'ın işi ve Henson için planları. Dört ay sonra geri döneceğim eğitimim. Tyrant'ın beni mümkün olan en kısa sürede tekrar hamile bırakacağına dair sözü.

"Senin çizdiğin o sevimli elbiseleri dikmek istiyorsan bir kız çocuğuna ihtiyacımız var," diyor gülümseyerek.

Doğru. Küçük kızların kıyafetlerini çiziyorum. Ve küçük erkeklerin kıyafetlerini. Fantastik, hayali kıyafetler. Kostüm günü, partiler ve tiyatro oyunları için kostümler. Giyinmek, geçirdiğim en kaygısız zamanlardan biri ve çocuklar da bunu çok seviyor.

"Bir kız çok güzel olurdu..." diye başlıyorum, ama Tyrant'ın gözlerindeki kararlı ışıltıyı görünce gülerek sözümü kesiyorum. "Mümkün olur olmaz elinden gelenin en iyisini yapacaksın. Bunu biliyorum."

"Biliyorsun, yapacağım," diye mırıldanır ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirir.

Kapı çalınır. Tyrant kalkar ve Huck'ı beşiğine yatırır, sonra Barlow'u kucağında taşıyan Angela'ya kapıyı açar.

Tyrant, çocuğumuzu kucağına alır ve havaya kaldırır. "Küçük adam, seni özledik. Gel, anneciğine bir öpücük ver."

Barlow'a kollarımı uzatıyorum ve o bana sarılıyor. Onu çok özledim.

Hizmetçimiz uyuyan bebeğe yaklaşırken yüzünde bir gülümseme var. "Bayan Mercer, o çok güzel. Siz çok zekisiniz. Aferin." Bana gülümsüyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Barlow'u almak için birkaç saat sonra geri geleceğim. Evde her şeyi sizin için mükemmel hale getiriyoruz."

"Teşekkürler, Angela. Size çok minnettarız," diyorum gülümseyerek odadan çıkarken.

Yalnız kaldığımızda Tyrant, Barlow'a "Kardeşinle tanışmak ister misin?" diye sorar.

"Evet, baba!" Barlow heyecanla cevaplar ve Tyrant onu kucağına alır ve uyuyan bebeğin yanına götürür.

Kocamı, oğlumu ve bebeğimi izlerken, on beş yaşındayken günlüğüme yazdığım tüm dilekleri düşünüyorum. Tyrant hakkında kurduğum tüm nefes kesici hayallerimi ve fantezilerimi. Mutlu ve korunaklı olmakla ilgili olanları.

Tyrant ve Barlow'un yeni bebeğimize birlikte bakışlarını izliyorum ve dudaklarım gülümsüyor. Bazen sahip olduğun her şeyle mutluluğu dilemek işe yarayabilir.

"Tyrant?" diye sesleniyorum ve kocam bana bakıyor. "Seni seviyorum."

Yüzünde bir gülümseme belirir ve işaret parmağıyla yanağımı okşar. "Melek, ben de seni seviyorum."

TEŞEKKÜRLER

Yazarın notunda da bahsettiğim gibi, bu kitap, *Labyrinth* filmindeki Goblin Kralı Jareth'e olan ömür boyu süren aşkımdan ilham aldı, ancak bu kitap için ilham kaynağı, güzel kapak modelim Jord Liddell'in Instagram gönderilerinden birinde yazdığı bir başlık oldu. *Ben merhametli değil miyim?* Bu, bana Goblin Kralı'nı o kadar çok hatırlattı ki, hemen nefesim kesildi ve tehlikeli ve şiddet dolu bir bebek hırsızı ile incinmiş ama kararlı bir kahraman arasındaki karanlık bir aşk hikayesinin taslağını yazmaya başladım.

Yetmiş bin kelime sonra, işte *Fear Me, Love Me* ile karşınızdayız. İlham verdiğin ve harika kapak modelim olduğun için teşekkürler Jord. Ayrıca, çok sevimli ve destekleyici olduğun ve süreci kolaylaştırdığın için partneri Rhiannon Carr'a da teşekkürler.

Çok sıra dışı bir karaktere uygun ekstra bir isme ihtiyacım vardı. Tyrant, *Resident Evil 2'de* oyuncunun karakterini takip eden durdurulamaz ve öldürülemez bir düşmanın adını almıştır. Soyadı Mercer ise, *The Elder Scrolls V: Skyrim* oyunundaki keskin dilli, hain Hırsızlar Loncası lideri Mercer Frey'den alınmıştır.

Benim çevrimiçi mutluluk kaynağım olan Breeder Readers grubuna teşekkür ederim. *Third Comes Vengeance'da* erkekler Chiara'ya tecavüz ettiğinden beri bana çok fazla sevgi ve destek verdiniz. Tüm bu sevgiyi bu kitaba yazdım.

Destek, cesaret ve heyecanlarınız için beta okuyucularım Aly, Darlene, Edresa, Evva, Liz Booker ve Xenia'ya teşekkür ederim. Dengesiz erkekler ve hayat boyu kırmızı bayraklar.

Harika düzeltmenim (bu sefer doğru yazdım LOL) Rumi Khan'a ve her zamanki gibi editörüm Heather Fox'a teşekkür ederim. Bütün bebek olaylarınızla bu bebek tüylüğüne kesinlikle ilham verdiniz!

LILITH VINCENT'IN KİTAPLARI

Ateşli Ters Harem

KANLA VERİLEN SÖZ SERİSİ (tamamlanmış)

Önce Kan Gelir,

Sonra Savaş

Üçüncü Olan İntikam

THE PAGEANT DUET (tamamlandı)

Pageant

Taç

Giyme

Töreni

Ateşli MF Romantizm

BRUTAL HEARTS SERİSİ

Acımasız Niyetler

Acımasız Fetih

YAZAR HAKKINDA

Lilith Vincent, vahŖi tarafta yaŖamaya inanan ateŖli bir romantizm yazarıdır! Ters harem ya da M/F romantizmi olsun, mafya üyeleri ve dövmele kötü çocuklar onun zayıf noktasıdır, ve onları diz çöktüren kahramanlar.

Haberler, tanıtımlar ve ücretsiz hediyeler için Lilith Vincent'ı takip edin:

[TikTok](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Amazon](#)

[Facebook grubu](#) _

[Haber bülteni](#)

İçindekiler

[Başlık](#)
[Sayfası](#)
[İçindekiler](#)

[Tanıtım](#)

[Yazısı](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Adanma](#)

[Okuyuculara Not](#)

[I. Şimdi](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[II. Sonra](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[III. -](#)

[Şimd](#)

[i](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür](#)

[Lilith Vincent'ın](#)

[Kitapları Yazar](#)

[Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

